1980
şubat
10

YENİ FAŞİST BASKI YASALARI DA SÖKMEYECEKTİR !

BİRLİK

TÜRKİYE'Lİ
ÖĞRENCİLER KONFEDERASYONU
YURTDIŞI YAYIN ORGANI

İÇİNDEKİLER

Değerli okurlarımız;

Gerek son aylarda kağıt fiatlarına gelen zamlar, gerekse de bundan böyle fazlalaştırdığımız sahife sayısı nedeniyle, dergimiz masrafını karşılayamaz duruma gelmiştir. Bu yüzden dergimizin fiatını 1,5 DM, 3 FF, 50 p, 12 Sch, ve 50 TL yapmak zorunda kaldık. Okurlarımızın bunu anlayışla karşılayacaklarını umarız.

BİRLİK YAZI KURULU

BİRLİK DAĞITIMINDAN SORUMLU ARKADAŞLARIN DİKKATİNE !

BİRLİK KONTO NUMARASI DEĞİŞMİŞTİR. Bundan böyle BİRLİK satışından elde edilen gelirin ve bağışların yeni konto numaramıza yatırılmasını ÖNEMLE DUYURURUZ ! HESAP NUMARASI: CONGAR BİRLİK, BANKLEİTZAHL:390 50000 ,STADTSPARKASSE AACHEN,KON.NO:20 000 311

A.T.Ö.F
Almanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
NECKAR STRASSE 8/10,
61 DARMSTADT,
W. GERMANY

B.T.Ö.F
Britanya Türkiyeli
Öğrenciler Federasyonu
388/A GREEN LANES,
LONDON N 4,
ENGLAND

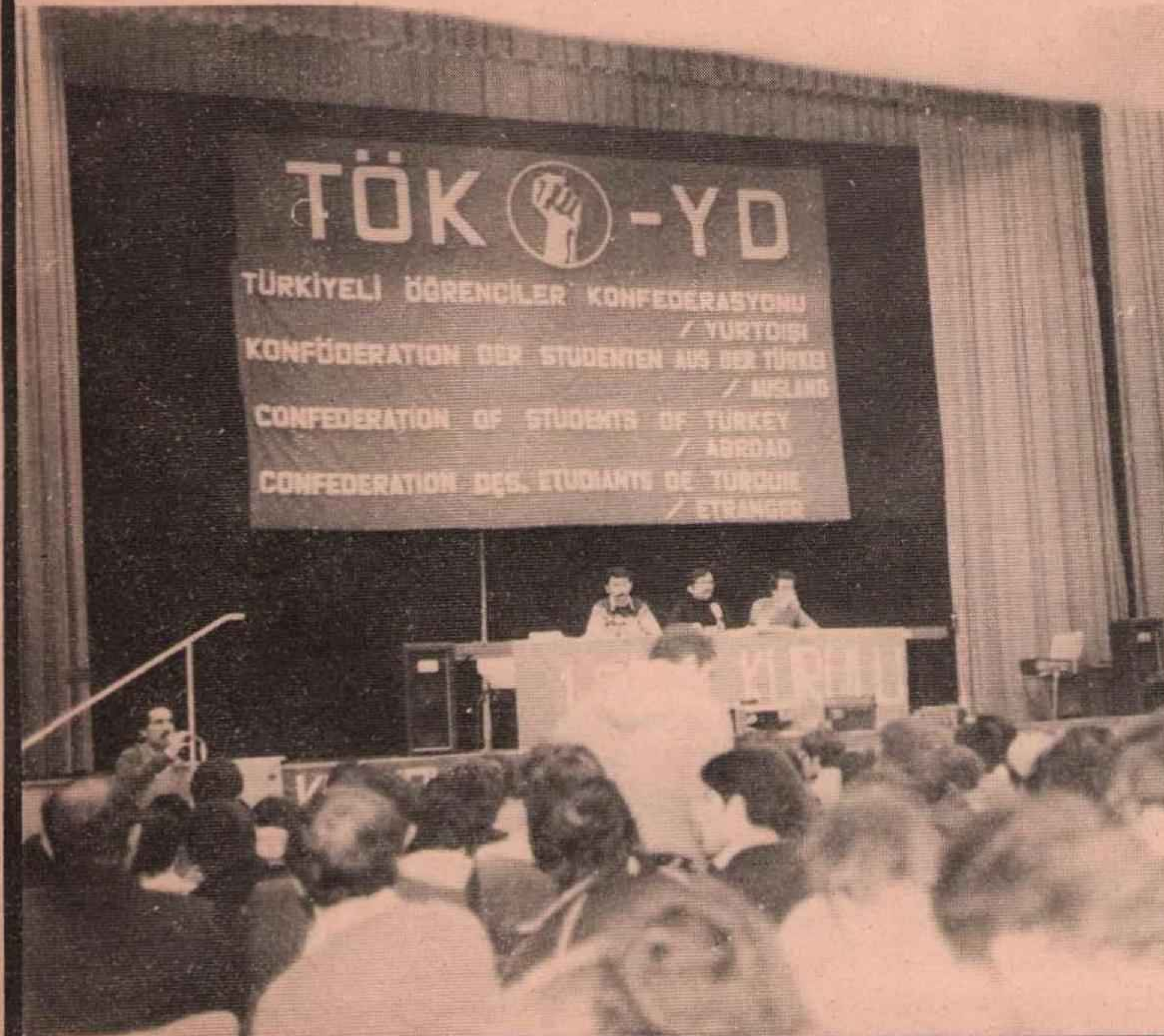
F.T.Ö.B
Fransa Türkiyeli
Öğrenciler Birliği
14 Rue du Faubourg,
St. Denis, Paris 75010,
FRANCE

TÖK/YD KURULUŞ KONGRESİ YAPILDI

Türkiye Öğrenciler Konfederasyonu/Yurtdışının Kurucu Genel Kurulu 3/4/5/6 Ocak 1980 tarihleri arasında Batı Almanya'nın Frankfurt kentinde yapıldı.

Genel Kurula 600'ün üzerinde işçi ve öğrenci kitlesi dinleyici olarak katıldı. TÖK/YD'nin kurucularından Britanya'dan BTÖF (Britanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu), Fransa'dan FTÖB (Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği), Batı Almanya ve Batı Berlin'den ATÖF (Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu) üyesi çok sayıda öğrenci arkadaş katıldı. Ayrıca İKTÖF (İngiltere Kıbrıslı Türk Öğrenciler Federasyonu), ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu), FTED ve FTEKD (Fransa Türkiyeli Emekçiler Derneği-Paris ve Fransa Türkiyeli Emekçiler Kültür Derneği—Strasbourg), Britanya Yabancı Öğrenciler Kordinasyon Komitesi, GUAfS (Afganistanlı Öğrenciler Genel Birliği), WBK (Batı Berlinli Komünist), GDS (Akıma Karşı), Fight Back, Avusturya Marxist-Leninist Partisi (MLPÖ) ve Avusturya'daki Türkiyeli işçi ve öğrenci derneklerinden gelen delegasyonların da katıldığı TÖK/YD Kurucu Genel Kurulu coşkun bir ortamda yapıldı. Genel Kurula gönderilen çok sayıda mesajda, TÖK/YD'nin kuruluşu ve halkımızın Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesi desteklendi.

TÖK/YD Örgütleme Komitesi, delege yoklaması sonucu; ATÖF'den 15, BTÖF'den 3 ve FTÖB'den 4, toplam 22 delegenin genel kurulda hazır bulunduğunu saptadı. TÖK/YD Örgütleme Komitesinden bir arkadaşın açılış konuşması ile Genel Kurul 3/1/1980 Perşembe akşamı açıldı. Açılıştan hemen sonra; baskı ve sömürüye karşı mücadelede, Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm mücadelesinde şehit düşen tüm devrimciler için saygı duruşunda bulunuldu. Divan seçiminden sonra, divan TÖK/YD Örgütleme Komitesinin hazırladığı gündem taslağını delegelerin oyuna sundu. Gündem kabul edildikten sonra maddelerin görüşülmesine geçildi.

İlk olarak TÖK/YD Örgütleme Komitesi'nin örgütleme dönemi çalışmalarını kapsayan faaliyet raporu okundu ve tartışıldı. Getirilen eleştiriler Örgütleme Komitesi tarafından cevaplandırıldı. Örgütleme Komitesi Mali Raporunun aklanmasından sonra Genel Kurula ara verildi.

4/1/1980 sabahı TÖK/YD Program Taslağı okundu ve tartışmasına geçildi. Program taslağı: gençlik sorunu ve ekonomik, akademik ve demokratik taleplerimiz; dünyada durum; Türkiye'de durum; demokratik kitle derneği/eylem birliği/ortak eylem konularını kapsayan dört bölüm halinde, canlı bir tartışma ortamı içinde bütün bir gün boyunca tartışıldı. Delegelerin ve dinleyicilerin aktif olarak katıldıkları tartışmalarla Program'dan yanlışlar atıldı, eksiklikler tamamlandı. Program, değişiklikleriyle birlikte delegeler tarafından oybirliği ile kabul edildi. Daha sonra TÖK/YD Tüzük'ü tartışıldı ve oybirliği ile kabul edildi.

5/1/1980 sabahı İran, Afganistan ve Türkiye'deki son gelişmeler hakkında hazırlanan karar tasarılarının tartışılıp onaylanmasından sonra, TÖK/YD Yönetim Kurulu ve Denetim Kurulu seçimleri yapıldı.

Öğleden sonra, TÖK/YD'ye yapılan saldırılar hakkında Örgütlenme Komitesinden bir arkadaşın konuşmasından sonra bu konuda çeşitli arkadaşlar tecrübelerini aktardılar. Bundan sonra, sosyal emperyalizm/sosyal faşizm konularını bilimsel olarak kavramaya yarayan Tito Revizyonizmi ve Modern Revizyonizm üzerine seminer verildi.

Seminere Cumartesi akşamı ara verildi. Yapılan Halk Gecesine 800'ü aşkın bir kitle katıldı. TÖK/YD-ATİF üyesi derneklerden folklor gösterileri, devrimci ozanların militan türküleri ve "Potemkin Zırhlısı" adlı devrimci film coşkun bir şekilde izlendi. Ertesi gün seminere devam edildi.

Arkadaşlar, Devrimciler!

TÖK/YD'nin kuruluşu, Genel Kurula katılan

Devamı 44. Sayfada

YENİ FAŞİST BASKI YASALARI DA

Türkiye'de son iki ay oldukça hareketli geçti. Olagelen bu siyasal ve ekonomik hareketliliği kısaca; ekonomik çıkmaz içindeki egemen sınıfların halk yığınlarına vargücüyle yüklenmesi, ve emekçi kitlelerin buna karşı gösterdiği tepki olarak özetleyebiliriz. Ancak önemli olan, bu olgulara objektif bir gözle bakabilmek, bunların altında yatan ekonomik ve siyasal nedenleri iyi değerlendirmek ve gerçekçi bir yaklaşımla, olanlar ve olması beklenenler hakkında doğru saptamalar yapabilmektir.

Emperyalizme bağımlılığın doğal sonucu olarak Türkiye ekonomisinin çöküş içinde olması ve temel ihtiyaç maddelerinin bulunamamasından doğan hoşnutsuzluğun açık tepkiye dönüşmesini engellemek için, egemen sınıflar yığın yığın asker dolaştırarak, ekonomik baskıya bir de faşist ordunun baskısını eklemişlerdir.

İşte egemen sınıflar böyle bir açmazın içindeyken, IMF'den yardım dilemişlerdir. Türkiye'de emperyalistlerden alınan ağır koşullu "yardım"larla döndürülmeye çalışılan sömürü çarkı, taşıma su ile dönen bir değirmene benzemektedir. İşte '79 Aralık ayında bu çürümüş çarkın suyu gene bitmiş ve IMF heyeti davet edilmiştir. İki hafta süren görüşmeler sonunda, içeriği açıklanmayan bir anlaşma imzalanmıştır. Daha sonra Ocak ayının ilk haftası içinde halkımıza yapılan bir açıklamada şöyle denmiştir: "Geçmişte çok kaba bir şekilde adeta ülkemizden kovulan yabancı sermayenin yeniden ülkemize gelmesi için gerekli tedbirler alınacak ve Türkiye müttefiklerine ve milli çıkarlarına nasıl bağlı olduğunu gösterecektir." Halkımızın öz çıkarlarının emperyalizme teslim olmaktan geçtiği yalanını söyleyerek batıdaki efendilerinden bir puan daha alan ve bu eli kanlı güçlerin uşağı olduğunu bir kez daha kendi ağzıyla halka duyuran faşist Demirel ve onun egemen sınıflar arasındaki karşıtı Ecevit tam da bu günlerde faşist ordudan bir mektup almışlardır.

Aralık ayındaki öğretmen boykotunun ve Tekel işçilerinin direnişinin somutunda emekçi kitlelerin yükselen devrimci mücadelesini vurgulayan bu mektup; egemen sınıfların Amerikancı ve batı Avrupacı bu iki kliğini uyarıyor ve onlara halkın mücadelesini bastırabilmek, sömürülerini sürdürebilmek için birbirlerine ödünler vererek halka karşı birleşmelerini ikaz ediyordu. Faşist generallerin isteği, var olan demokratik hak ve özgürlükleri daha da kısıtlayacak olan yasa çalışmalarının hızlandırılması idi. Egemen sınıfların kendi anayasalarına bile aykırı olan, katmerli baskı ve sömürü getiren bu faşist yasa tasarılarının, mektubun açıklanmasından sonra hızla yasalaşmaya başlaması ve bunu sağlamak için Ecevit'in Demirel ile yakın işbirliğine gitmesi, hatta koalisyon teklifinde bulunması da bunun göstergesidir.

Mektubun verilmesinde önemli bir etken de ordunun sıkıyönetim süresince hızla teşhir ve tecrit olmasıdır. Egemen sınıfların yıllardır sürdürdükleri propaganda ile halkta yaratılmış olan "ordu güçlüdür", "ordu sınıflarüstüdür" imajının yıkılmaya başlaması, sıkıyönetime karşın "anarşi"nin bir durulma olmaması bu sonucu doğurmuştur. Faşist ordunun tüm baskısına karşın devrimcilerin mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdürmesi, tutuklamaların ve işkencenin yoğunluğu karşısında örgütlenme ve güçlenme yolunda yılmadan ilerleyen devrimcilere halkın sempatisinin giderek artması, bu arada "güvendiğimiz orduya ne oldu?", "ordu ne yapabilir ki?" şeklindeki görüşlerin halk içinde yaygınlık kazanmaya başlaması, egemen sınıfların ordusunda hiç beklemedikleri bir yıpranmaya yolaçmıştır. Bu nedenle şehirlerde çoğu zaman komik duruma düşen ordunun artık kışlasına çekilmesi, prestijini (!) kurtarması ve yeniden gücünü toparlaması gerekmektedir. Çünkü gelecek günlerde bekledikleri güçlü direnişlerin ve kitle eylemlerinin bastırılması için kullanılacak güç yine faşist ordu olacaktır.

Mektubun verilmesinde dış koşullar da belirleyici olmuştur. ABD'nin İran'daki gücünü önemli derecede yitirmesinden sonra, Rus sosyal emperyalistlerin Afganistan'ı işgaliyle Amerikan çıkarlarına darbe vuran bu değişiklikler, bölgeyi sıcak çatışmaya dönüşebilecek bir gerginliğin içine sokmuştur. Bu durum dünya kamuoyunun gözlerini "NATO'nun ileri karakolu" Türkiye'ye çevirmiştir. Bölgede önemli stratejik konumu olan Türkiye'nin sosyal emperyalistler aleyhine ve batılı emperyalistler lehine güçlendirilmesi, silah deposu haline getirilmesi gerekmektedir. Ayrıca İran'a yapılacak silahlı bir ABD müdahalesinde Türkiye önemli bir atlama taşı olacaktır. ABD, bölgedeki önemi kendi çıkarları açısından daha da artmış olan Türkiye'deki üslerin kontrolünü ve bölgedeki durumun daha da sağlamlaştırmak için İsrail-Mısır-Suudi Arabistan-Türkiye'den oluşacak bir paktın kurulmasını da gündeme getirmiştir.

İşte bu aşamada, ülkenin batılı emperyalistlere peşkeş çekilmesine bu büyük sömürü altında ezilen halk kitlelerinin yığınlar halinde tepki göstermesi karşısında, yükselen devrimci durum bastırılmalı ve halk hareketleri doğru bir önderlikten yoksun bırakılmalıdır. Ancak faşist ordu şimdiye kadar üstlendiği bu görevi, yukarıda saydığımız nedenlerle şimdiden sonra üstlenemez duruma düşmekte, onun yerine aynı işlevi gerçekleştirecek baskı yasalarının çıkması gerekmektedir.

Ancak ne olursa olsun Türkiye'nin bugünkü somut koşullarında devrimci durumun önlenemeyeceği, egemen sınıflar tarafından bilinmektedir. İşte bunu durdurmak için gerekli olan geçici bir istikrar durumu yaratabilmek amacıyla emperyalist güçlerden kesenin ağzını açmaları istenmiştir. Ama gene de durum Türkiye'deki egemen sınıflar açısından iç açıcı görünmemektedir. Çünkü devalüasyon ve zamlar gerçekleşmesine karşın, kredi ve yardım tasarıları hala lafta kalmaktadır. Kaldı ki ivedi yardım programında Türkiye ekonomisini geçici bir istikrar dönemine kavuşturabilecek kadar yüksek oranda bir yardımın gelip gelmeyeceği bile şimdilik şüphelidir. Bu konudaki görüşlerimizi yazımızın sonuna bırakarak, biz yine son iki aylık gelişmelerin kronolojik sıralamasına devam edelim.

NATO Güney Kanadı komutanı Shear 4 Ocak günü verdiği demeçte, "Amerika Türkiye'de İran'daki duruma düşmez" diyerek Türkiye halkına tehdit savurmakta, Türk hakim sınıflarının uşaklığından ve ABD'nin Türkiye'deki yerinden ne denli emin olduklarını vurgulamaktadır. Nitekim üsler konusunda 9 Ocak'ta ABD ile parafe edilen anlaşma da bunu kanıtlar niteliktedir. İçeriği açıklanmamış olmakla birlikte, kaba hatlarıyla da olsa bu anlaşmanın ne olduğunu bilmek ya da kestirebilmek pek güç değildir. Bu anlaşmayla ABD Türkiye'ye yaptığı yardımlar karşılığında, bölgede kendi çıkarları açısından eldeki mevzilerini sağlamlaştırmıştır.

SÖKMEYECEKTİR !

Batılı emperyalistler Türkiye'ye yapacaklarını söyledikleri yardımlarla kendi güvenliklerini gözetir görünmekteyseler de tek neden bu değildir. Onlar şimdi emperyalist karakterleri gereği bir taşla iki kuş vurabilmenin hesapları içindedirler. Yapılacak bu yardımlar karşılığında neler alınacağı IMF görüşmelerinde saptanmıştır. İlk önce çıkartılan baskı yasaları, ardından 25 Ocak devalüasyonu, 26 Ocak zamları, hemen ardından yabancı bankalara şube açma ve kârlarını yurtdışına çıkarma hakkının tanınması, madenlerin büyük ölçüde yabancı sermayeye açılması; yurdumuzun yer altı ve yerüstü zenginliklerinin, halkımızın alın terinin emperyalist talan ve sömürüye kayıtsız şartsız teslim edilmesi demektir.

Görüşümüz odur ki egemen sınıflar oluşturmaya çalıştıkları bu geçici istikrar dönemini bile yaratamayacaklardır. Bu sınıf mücadelesinde hiç kimsenin kendinden ve kendi gibi olanların ortak ve örgütlü gücünden başka güveneceği bir güç olamaz. Bu savaşımda komprador burjuvazi için sorun yoktur; onlar sömürülerine sömürü katmanın yollarını kolay bulacaklardır. Çünkü önlemler paketi ekonomiyi onların korunmasıyla canlandırmayı amaçlamaktadır. Bu paketten çıkmayan ve egemen sınıfların sömürü düzeni sürdükçe de çıkmayaçak olan, ücretlilerin ve emekçilerin korunmasıdır. Gelecek günlerde egemen sınıflar sabit gelirlilerin korunmasıyla ilgili yasalardan sözedecek, ama bu ağızlarında geveleyip durdukları laflardan öte gitmeyecektir. Çünkü Türkiye'de böyle bir şeye yer yoktur. Aksi durumda sistem kendisiyle çelişir. Ama emekçi halkımız bunu anladığı ve doğal - dır ki kabullenmediği için, bu duruma tepki göstereceklerdir. İşte burada egemen sınıfların baskı ve sömürüsüne karşı olan güçler, onların önündeki aşılması en zor engeldir. İşte o zaman baskı, zorbalık ve faşist terör egemen sınıfların yoğun bir şekilde ve daha da sistemleştirerek başvurdukları yöntemler olur. Halkımızın karşısındaki, bundan böyle daha da sistemli bir şekilde ordusu, polisi, siyasal partileri, parlamentosu ve MHP'li faşistleriyle egemen sınıflar tarafından uygulanacak olan faşist baskı ve terördür. Buna karşı mücadelede halkımızın hedefi de bu terörü uygulayan yukarda saydığımız güçlerdir.

Yukarıda sıraladığımız somut olgular çerçevesinde, görülen gerçek odur ki egemen sınıflar özledikleri geçici istikrar dönemini yaratamayacaklardır. Buna karşılık halk üstündeki faşist baskıyı artırmaya başvuracaklardır. Ya da çok ütopik bir varsayımla bu geçici istikrar dönemini sağlayabileceklerini kabul etsek bile, bu öylesine kısa bir süre olacaktır ki ülkede devrimci durumun yükselmesini önleyemeyecektir. Çünkü yapılan son zamlar o denli ağırdır ki sabit gelirlilerin bu fiatları göğüsleyebilmesi gerçekten çok zordur. Artan fiatlar karşısında ücretlerin satın alma gücünün azalması, toplumun büyük kesiminin giderek yoksullaşmasını, buna karşılık çok az bir kesiminin daha da zenginleşmesini getirecektir. Egemen sınıfların gündemindeki ücretlerin dondurulmasının bir başka adı olan eşel-mobil dedikleri uygulama da bu süreci hızlandırıcı bir olgudur. Grev ve sendikal hakları olmayan memurların yanısıra, işçilerin grev hakları da faşist yöntem ve yasalarla gasbedilmektedir. Zamlardan kısa bir süre önce toplu sözleşmelerini yapmış çok sayıda işçi vardır, bunlar zamdan önceki ücretleriyle yeni fiatlara nasıl yetişeceklerdir, ya da başka türlü sormak gerekirse, bu çok sayıdaki işçi gelecek toplu sözleşmeye kadar iki yıl daha nasıl bekleyecektir? Toplu sözleşmelerini yapmamış olanlar ise ücretlerin dondurulmasının gündemde olduğu bu ortamda istedikleri ücret artışlarını elde edebilecekler midir? Bu sorulara olumlu yanıtlar aramaya çalışmak gerçeklere uzak düşmektir. Bütün bunların en kestirme tanımı şudur ki 'bıçak kemiği dayanmıştır.'

Türkiye'nin bu ekonomik ve siyasal ortamında gözardı edilemeyecek bir olgu da halkımızın bugün varmış olduğu politize olma düzeyidir. Bu ne 1950'lerdekine, ne de 1970'lerdekine benzememektedir. Emekçi kitleler arasında sınıf bilinçli unsurların sayısı '71'dekinden çok daha fazladır. Kaldı ki egemen sınıfların içine düştükleri ekonomik ve siyasal çıkmaz öylesine bir gidiş içindedir ki, onların başvurdukları "önlem"lerin ne demeye geldiğini bugün için sezemeyen unsurlar bile çok geçmeden bunların sonuçlarını en azından hissedeceklerdir. Bunu bilmekte olan egemen sınıflar yüreklerine korku salan devrimci harekete karşı faşist saldırılarını yoğunlaştırmaktadırlar. Sendike ağalarının yönetimindeki birçok sendikadan emin (!) oldukları için, işçi sınıfının gerçek sendikalarına ve işçi sınıfının örgütlü mücadelesine önderlik eden devrimcilere azgınca saldırmakta; İstanbul'da, Sakarya'da, İzmit'te, Manisa'da, Turgutlu'da, Adana'da devrimcilerin örgütlü mücadelesine "kesin darbe"(!) vurmak savıyla seri operasyonlar düzenlemekte ve bu operasyonlar sırasında halka zulmetmektedirler.

Ama ne yeni baskı yasaları, ne DGM'ler ve ne de seri operasyonlar halktaki hoşnutsuzluğun açık tepkiye dönüşmesini, emekçi kitlelerin yükselen mücadelesiyle yeni ve daha ileri 15-16 Haziranlar yaratılmasını önleyemeyecektir. Dün Tekel'de, Tariş'te, Aksu'da, Ada vapurunda, yarın daha birçok yerde. Ekonomik ve siyasal durumun bu kaçınılmaz sonucunu önleyemeyeceklerdir. Devrimciler için gündemdeki en önemli sorun, yükselen mücadelenin doğru bir önderlik altında ve doğru hedeflere yönelerek gelişebilmesidir. Ezilenlerin bu mücadeledeki hedefi, egemen sınıfların şu ya da bu partisi değil, doğrudan komprador patronların ve toprak ağalarının düzenidir.

DEVRİMCİLER !

Görevimiz, halkımızın yanında yer almak, gelişen kitle eylemlerine örgütlü bir şekilde katılıp onlara sahip çıkmaktır. Mücadele doğru önderlik altında gelişecek ve doğru hedeflere yönelecektir. Gün, sorumluluğumuzun bilincinde, görev başına koşma günüdür.

YURTDIŞINDAKİ TÜM ANTİ-FAŞİST/ANTİ-EMPERYALİST ARKADAŞLAR !

TÖK/YD saflarında örgütlenelim ! Türkiye'de yürütülen devrimci mücadeleyi yurtdışında TÖK/YD'nin eylemleriyle kararlı bir şekilde destekleyelim ! Bu eylemlere katılalım, en geniş şekilde propagandasını yapalım ! Bu eylemlerde görev alalım, safları sıklaştıralım !

Gün, baskı ve sömürüye karşı mücadele günüdür ! Gün, faşist düzene karşı örgütlenme günüdür !
Gün, Demokratik Halk Devrimi mücadelesine katılma günüdür !

– YAŞASIN HALKIMIZIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDAKİ KARARLI MÜCADELESİ !

EGEMEN SINIFLARIN ÇIKMAZI ve IMF

'79 yılı Aralık ayında yurdumuza gelen IMF heyeti ile Türk egemen sınıflarının imzaladıkları anlaşmayla yurdumuz bir kez daha batılı emperyalistlere satılmıştır.

İki hafta süren görüşmeler, faşist hükümetin Maliye Bakanı İsmet Sezgin'e göre "olumlu" sonuçlanmıştır. IMF heyetinin başkanı ise, görüşmeler nasıl gitti sorusunu, 'hasıl gittiğini yakında anlarsınız" şeklinde yanıtlamıştır. Ve halkımız görüşmelerin nasıl gittiğini, ülkenin batılı emperyalistlere nasıl satıldığını 26 Ocak günü gelen zamlar ve ondan bir gün önce yapılan büyük devalüasyonla anlamıştır. Faşist bakanın da "olumlu sonuç"tan neyi kasdettiği açıklığa kavuşmuştur.

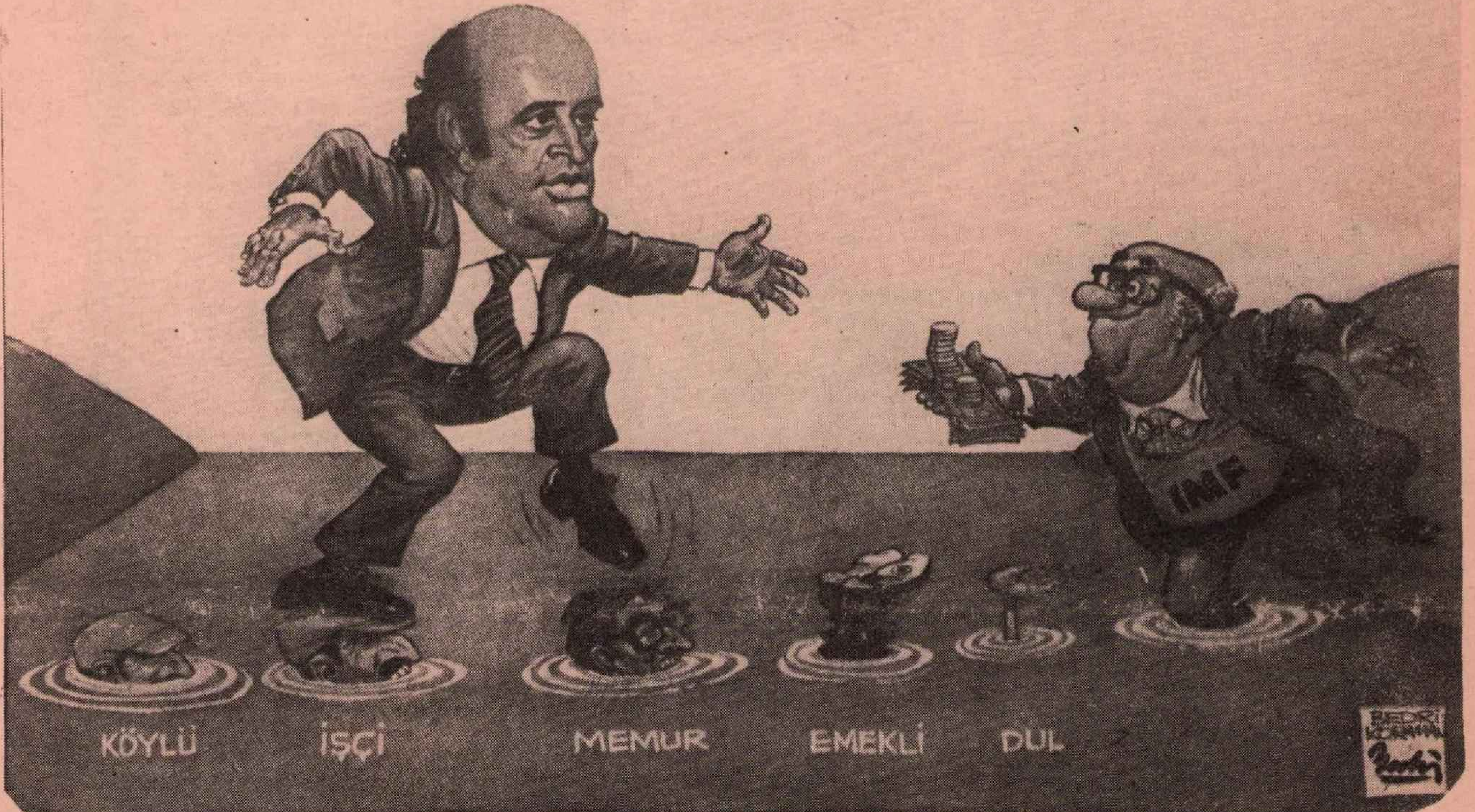
Aralık ayının ikinci yarısında Khloeb, Lehman Brothers, Int., Lazard Freres, ve S. G.Warburg and Co. Ltd. firmalarından oluşan üçlü bir yabancı firmalar topluluğu; başbakan Demirel'e yazdıkları mektupta "mali sorunların ve gereksinimlerin görüşülmesinde eskisine göre daha samimi ve kapsamlı bir yaklaşım benimsenmesini" önermişlerdir. Demirel de bu emperyalist firmalar topluluğuna "yabancı sermaye yatırımlarına açılınacağını, IMF'nin öğütlerine uyulacağını" 25 Aralık tarihinde bildirmiştir. Daha sonraki gelişmeler, Faşist Demirel'in IMF öğütlerini tamamı tamamına uyguladığını göstermiştir. Yabancı bankalara şube açma ve kârlarını yurt dışına çıkarma hakkı verilmesi, madenlerin yabancı sermayeye açılması, yabancı pettrol şirketlerinin gerektiğinde (!) TPAO'ya ait bölgelerde bile arama yapabileceğinin açıklanması, devalüasyon, zamlar hepsi IMF'nin öğütleridir.

Egemen sınıflar içine düştükleri açmazdan kurtulabilmek, bu süreçte devrilmemek ve yükselen devrimci durumu önleyebilmek için gereksinim duydukları geçici istikrar dönemini yaratabilmek çabasıyla batılı efendilerine el açmışlar, askeri ve ekonomik yardım istemişlerdir.

Ancak eldeki rakamlara göre, istenilen geçici istikrar döneminin yaratılması pek olası değildir. Yapılması öngörülen yardımlar Ocak ayının son haftasında şöyle sıralanmakta idi:

78 milyon dolar IMF'den (bu rakam ekleri ile ve Vitteveen fonuyla birlikte en fazla 220 milyon dolara ulaşabilmektedir);
98 milyon dolar ABD'nin geçen yılki ivedi yardım payından kalan rakam;
101 milyon yabancı bankalar kredisi;
380 milyon mark henüz kesinleşmemiş olan Alman kredisi olmak üzere toplam 508 milyon dolardır.

Öngörülen diğer krediler program ve projeye bağlı kredilerdir ki yalnızca verildiği programın uygulaması için kullanılabilir. Oysa Türkiye ekonomisinin açığı sayılmaya başlandığında, daha ilk birkaç kalemde bu rakamın kat kat üstüne çıkmaktadır. 3,5 milyar dolar petrol için, 1 milyar da gübre için. Bunlar yalnızca birkaç temel madde için gerekli olan paradır. Bir de ayrıca 2 milyar,

ertelenmekten doğan borç taksitleri ile özel sektörün yabancı firmalara olan 800 milyon dolarlık borcu vardır. Bu koşullarda yabancı kredinin yurdumuza oluk oluk akması gerekmektedir ki egemen sınıfların ekonomisi biraz nefes alabilsin. Ama şu anda bunun tam tersi olmakta, dış alım ve dış satımda getirilen yeni teşvik (!) tedbirleri ve batının talan yasalarıyla ülkemizin öz kaynakları oluk oluk dışarıya akmaktadır. Türkiye'deki günlük gazetelerin Şubat ayının ilk haftasında verdiği rakamlara göre, yukarıda verilen 508 milyon dolarlık yardımlar toplamı 1 milyar 300 milyon dolara çıkmışsa da aynı kaynaklar 8 Şubat tarihinde IMF'nin "bekle-gör" politikasının sürdüğünü, Turgut Özal'ın görüşmelerinden somut bir sonuç çıkmadığını yazmışlardır.

Eğer geçmişte olanlar, gelecekte olabileceklerin bir göstergesi, ve bunların yorumlanmasında iyi birer ders ise, hem Türkiyenin hem de diğer yarı-sömürge ülkelerin IMF ile olan ilişkilerini ve bunun tarihsel sürecini gözden geçirmekte yarar vardır.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında İngiliz iktisat teorisyeni Keynes'in önerisi ile savaş sonrasının ekonomisi çökmüş ülkelerini kalkındırmak amacıyla Bretton-Woods anlaşmasıyla kurulmuş olan IMF ve Dünya Bankasıyla Türkiyenin ilişkileri 1946'da başlamaktadır. Savaşta ekonomileri çökmüş ülkeler için kurulmuş olan IMF'ye, savaşa girmemiş ve üstelik hazinesinde çok büyük altın stokları bulunan Türkiye, faşist Recep Peker zamanında üye olmuştur. O dönemde piyasada dolaşan her TL karşılığında hazinede altın bulunmasına rağmen, yani değil ekonomisi çökmek, savaş sonrasının birçok ülkesinden - altın stoku açısından - daha iyi durumda bulunan Türkiye, o zamanki adları "Uluslararası Para Sandığı" ve "Uluslararası İmar Bankası" olan IMF ve Dünya Bankası'na 1946 sonbaharında yapılan devalüasyondan sonra üye oldu. Faşist Peker bu kararın açıklanmasını şöyle yapmıştı:"Para ayarlamasını mecburi kılan Bretton-Woods'a katılmayı milli menfaatlerimiz bakımından yararlı gördük". Recep Peker halkımıza IMF'ye katılmayı çok zor bir işmiş gibi gösterip bu çok zor işi (!) nasıl başardığını şöyle açıklıyordu:

> "Milletlerarası Para Sandığı'na girebilmemiz ancak döviz fiatlarımızı arttırmamız (devalüasyon) sayesinde mümkün olabilmiştir. Ama bu sandığa girmekle aynı zamanda Milletlerarası İmar Bankasına da girmiş oluyoruz."

Böylece de Türkiye tarihinin ilk devalüasyon yapan başbakanı ünvanını (!) alıyordu. Yapılan bu devalüasyon yalnızca bir başlangıç ve diğerlerinin habercisi idi. IMF ile böylece başlayan ilişkilerin gelişmesine bağlı olarak 1958'de Menderes, 1970'de Demirel, 1977'de Ecevit ve 1980'de yine Demirel tarafından 8 büyük devalüasyon yapıldı. Bu 8 büyük devalüasyonun yanısıra yapılan daha bir dizi küçük devalüasyonlara bağımlı olarakta ülkedeki enflasyon hızla arttı ve 1946'da 1 dolar 1,30 TL iken, 1980'de 1 dolar 70 TL oldu. Bu IMF patentli devalüasyonlar ve onun kaçınılmaz sonucu olan enflasyonun ezici etkisi ile günümüze kadar gelindi. Yıllardır enflasyonist dönemi yaşayan Türkiye ekonomisi emperyalizme bağımlılık doğrultusunda, bütün ağırlığını emekçi halkımızın taşıdığı ve giderek de daha ağırlaşan bir yüktür. Halkımızın çektiği bu yükün meyvelerini kompradorlar ve ağalar yemektedir.

Bugün faşist Maliye bakanı "ekonomik önlemler paketi" için, "bunlar bizim içinde bulunduğumuz koşullar içinde almamız gereken tedbirlerdi, eğer aynı tedbirleri bazı yabancı kuruluşlar da doğru buluyorlarsa bu, bizim bu tedbirleri onların tavsiyesi ile aldığımız anlamına gelmez" diyerek, egemen sınıfların emperyalizme bağımlılığını kendince örtmeye çalışmaktadır. Gerçekte " içinde bulunduğumuz koşullar" tümcesi doğrudur. Çünkü bunlar emperyalizme bağımlılığın koşullarıdır ve doğaldırki emperyalizme göbekten bağımlı bu komprador patron ve ağalar emperyalistlerin sözünden çıkamazlar. Egemen sınıfların bize "tedbir" diye yutturmaya çalıştıkları "paket", batılı emperyalistlerin iktisat ve politika teorisyenlerinin emperyalistler tarafından sömürülmekte olan ülkeler için sundukları ve savundukları reçetelerdir. Ve geliştirilen bu reçetelerin özü "ücretlerin dondurulması, gümrük duvarlarının indirilmesi, özel girişimin sınırsız desteklenmesi, yabancı sermayenin özendirilmesi ve bunlara bağlı olarak sürekli devalüasyonlara gidilmesi"dir.

Emperyalistlerin içine düştükleri ekonomik kriz giderek büyümektedir. Amerikan Chrysler tekelinin batması, Almanya'da Ford un kısa devre çalışmaya girmesi, İngilterede İngiliz Çelik Kurumunun krize girmesi ve 50 000 çelik işçisinin işten çıkarılmasının gündeme gelmesi bunun göstergeleridir. Ayrıca sermayenin üretken olmayan silah endüstrisine yatırılarak hızla silahlanmaya gidilmesi, böylece endüstrinin diğer kollarından sermayenin giderek çekilmesi emperyalizmin krizini daha da derinleştirecek ve emperyalist ülkelerdeki işsiz sayısında hızlı artmalar olacaktır. İşte bu durumda emperyalistler krizi sömürge ve yarı-sömürgelerine aktarmaktadırlar. İşte adına IMF yardımı denilen şey, aslında krizin yarı-sömürgelere

kaydırılmasının araçlarından birisidir. Bugün Türkiye'ye kredi verilmesinin emperya - listlerin gündemine gelmesindeki bir başka etken de Orta-Doğu'daki son gelişmelerdir.İran ve Afganistan'da olanlardan sonra Türkiye'nin bölgedeki stratejik önemi bir kat daha artmıştır. İran'dakine benzer gelişmelerin Türkiye'de de olması ve emperyalist zincirin bu önemli halkasının kırılması elbette ki emperyalistlerin işine gelmemektedir. Onun için de Türkiye'ye yardım konusunda adeta bir yarışa girmiş gözükmektedirler. Bu yarışta şimdilik ön sırayı kimseye kaptırmayan Batı Alman emperyalistleri, gelecekte Türkiye'nin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinden en büyük parsayı toplayabilmek hevesindedirler. Bu yüzden de Batı Almanya'daki bütün kitle iletişim araçlarıyla Türkiye'ye yardım için "olumlu" bir kamuoyu oluşturmaya çalışmaktadırlar. Ancak emperyalistlerin Türkiye üzerine kurdukları bu planların ne kadar gerçekleşebileceğini gelecek günler gösterecektir. Halkımız emperyalist tuzakların farkına varmaya ve direnmeye başlamıştır.

Şimdi bir de yukarıda sözünü ettiğimiz IMF reçetesinin uygulandığı bir dizi ülkeye gözatalım.

Brezilya 1959 yılında IMF'den kredi alabilmek için bugün ülkemizde alınan tedbirlerin aynısını almaya zorlanmış, buna direnen Goullrat hükümeti faşist bir askeri darbeyle devrilmiş ve emperyalistlerin reçetesi uygulamaya konmuştur. Bundan sonraki gelişmeler de şöyle özetleniyor:(Milliyet, 6 Şubat)

1965: 125 milyon dolarlık IMF kredisinin önkoşulu olarak, Brezilya parası Cruzerio'-nun değeri 8 kat düşürülüyor. Bir dolar 2400 Cruzerio olarak saptanıyor. Aynı yılın Haziran ayında alınan önlemlerin hiçbir işe yaramadığı görülüyor ve 3 milyar dolar dış borcu olan Brezilya'ya ivedi yardım gerekiyor. Ve yine IMF önkoşulu olarak yapılan devalüasyonla 1 dolar 3000 Cruzerio oluyor. 1967 ve 1968'de iki, 1969 Ocak, Şubat, Mart, Mayıs ve Kasım'da da 5 devalüasyon daha yapılıyor. 1970 ve 1971'de devam eden devalüasyonlardan sonra 1976'da 1 dolar 12300 Cruzerio oluyor. 1977'de yapılan 16 devalüasyonla Cruzerio'nun değeri %30 oranında daha düşürülüyor. 1978'e gelindiğinde ülkedeki fiat artışları %41'i buluyor. 1966'da 3 milyar dolar dış borcu olan Brezilya'nın 1976' daki dış borçları IMF yardımları (!) sayesinde 32 milyar dolara, 1978'de ise 40 milyar dolara yükseliyor.

Bu yalnız Brezilya'da gözlemlenmiş değildir. IMF'den yardım alan 97 yarı-sömürge ülkenin dış borçları toplamı 10'ar yıllık süre içinde en az 10'ar kat artmıştır ve ödedikleri faiz ve erteleme borçları anaparayı aşmıştır. (IMF ve Dünya Bankası yıllık raporlarından)

IMF yardımlarına (!) başvuran Arjantin, Şili, Uruguay gibi ülkelerde de durum Brezilya'dakinden değişik olmamıştır. Örneğin Şili 1 yıl içinde 24 devalüasyon geçirmiştir. Arjantin'de Ocak 1975'de 1 dolar 9,98 Peso iken aynı yılda yapılan 8 devalüasyon sonucu 1 dolar 86,40 Peso olmuştur. Ve özel sektörün fiat saptamadaki özgürlüğü yasalaştırılmış (bizde olduğu gibi), kamu işletmeleri - nin ürünlerine de %70 oranında zam yapılmıştır. Fiatlar yalnızca 1974/75 arasında %340 oranında artmıştır. Ve bütün bu önlemler faşist baskı yasaları ve silah zoruyla uygulanmıştır.

Kolayca karşılaştırılabileceği gibi IMF yardımlarıyla (!) devalüasyon-enflasyon açmazına düşen Güney Amerika ülkeleriyle Türkiye'nin ekonomik ve siyasal çizgisindeki gelişmelerde ilginç bir benzerlik vardır. Bu benzerlik şimdi yeni faşist baskı yasalarıyla daha da pekişmeye başlamıştır. Ama Türkiye ne bir Brezilya, ne de bir Arjantin olmayacaktır. Türkiye halkının yükselen mücadelesi ergeç emperyalist planları bozacaktır.

— YAŞASIN TÜRKİYE HALKININ EMPERYALİZME VE ONUN YERLİ UŞAKLARINA KARŞI MÜCADELESİ !

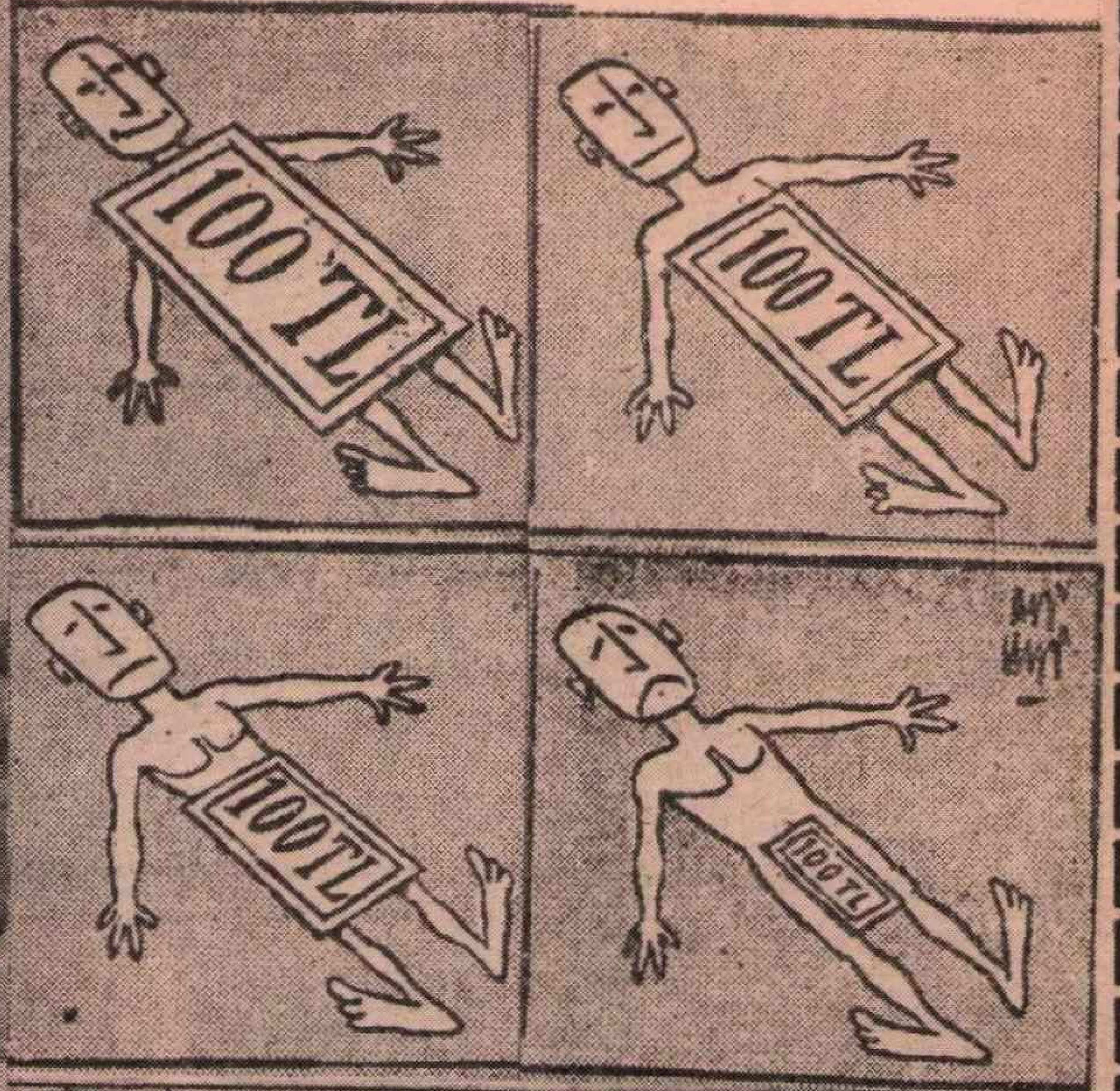
— YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

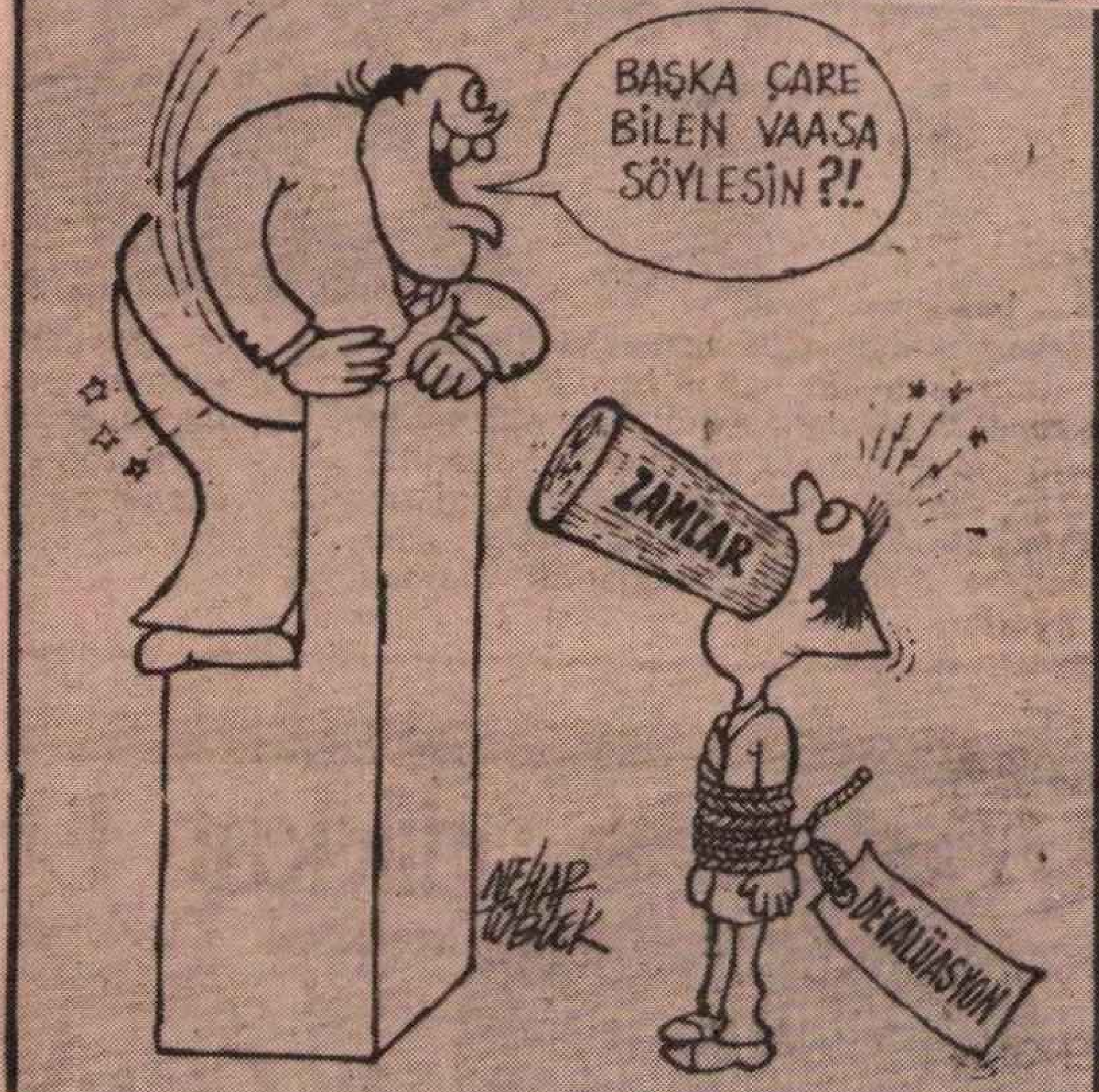

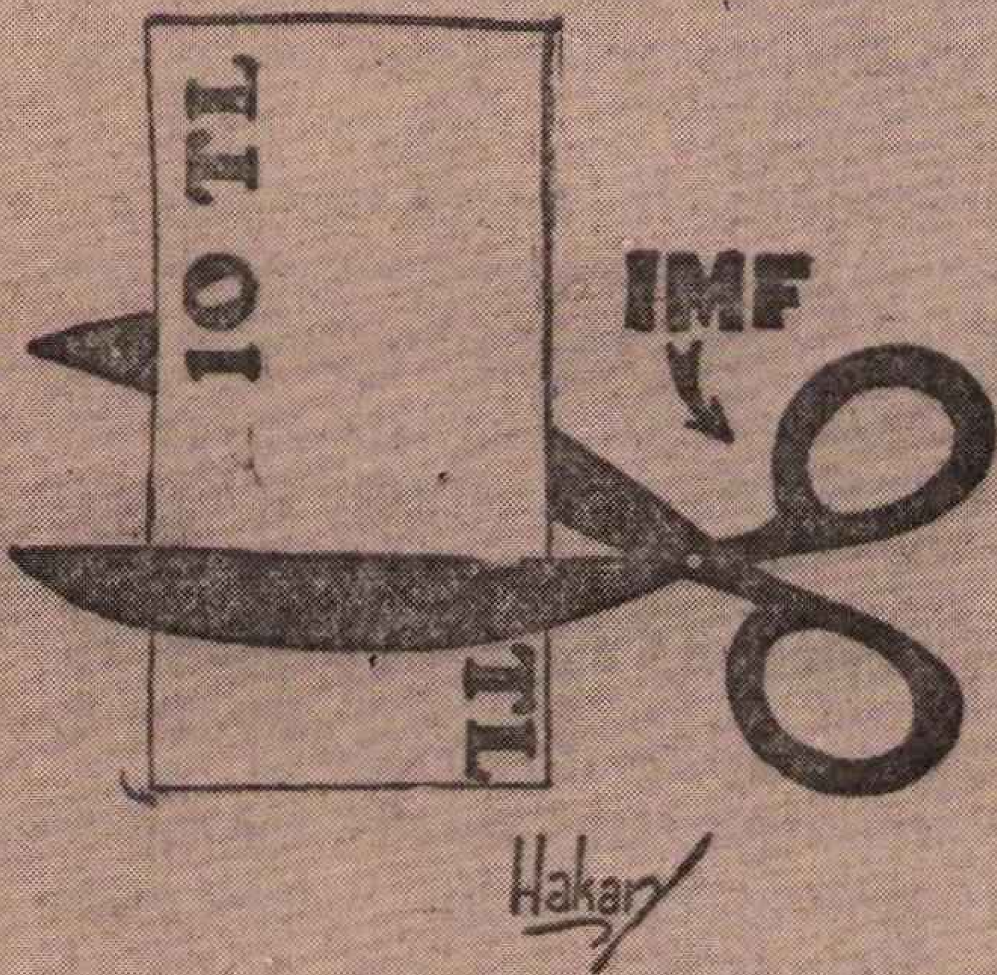
Yorumsuz

Türk Lirası 1947'den 1980'e 8 kez önemli ölçüde devalüe edildi. 1947'de 1.30 olan 1 dolar 1980'de 70 lira oldu. Grafikte TL'nin 33 yıllık değer kaybediş durumu görülüyor.

Paranın boyu kısaldı

AFGANİSTAN

27/12/1979 günü Rus silahlı kuvvetleri askeri bir darbeyle, Afgan halkının gelişen mücadelesini bastıramayan Amin'i devirerek, yerine Babrak Karmal'ı getirdiler.

Bu yazımızın amacı okurlarımıza Afganistan'daki bu son gelişmeleri, nedenleri ile birlikte, Afganistan'ın sosyal, ekonomik durumu üzerine bilgi vererek, elden geldiğince geniş bir şekilde anlatmaktır*.

● Coğrafi durum

Orta-Asya'da, etrafı İran, Pakistan ve Sovyetler Birliği ile çevrili, Çin Halk Cumhuriyeti ile de küçük bir sınırı olan, aşağı-yukarı 650 000 kilometrekarelik bir alana sahip, üzerinde yaklaşık 20 Milyon nüfuslu bir ülkedir. Nüfus 32 milliyetten oluşmaktadır. En önemlileri Paştunlar (egemen ulusu oluştururlar), Türkmenler, Özbekler, Tacikler , Hazeriler ve Belucilerdir.

Yakın tarihi

Afganistan'ın tarihi Afgan halkının yabancı işgalcilere, sömürgecilere ve emperyalistlere karşı verdiği mücadelelerle doludur. Stratejik konumundan ötürü 19. yüzyılda büyük sömürgeci devletler arasında dalaşma alanı oldu. İngilizler, Hindistan ve Hint okyanusuna açılmak isteyen Çarlık Rusyasına karşı bu dağlık ülkeyi ele geçirerek, onu bir korunma duvarı olarak kullanmak istiyordu.

İngilizlerin ülkeyi ele geçirme girişimleri başlangıçta başarılı olmadı. 1839'da İngilizler 16 000 kişilik orduları bir meydan savaşında yenilince, kendilerine yakın feodal beyleri kullanarak Afganistan'ı yarı-sömürgeleri haline getirdiler. Yarım yüzyıl kadar, dayandığı iki büyük feodal beyden biri halk kitleleri önünde teşhir olunca, diğerini kullanarak ülkede egemenliğini sürdürdü, Nihayet 1893'te Durand anlaşmasıyla ülkenin güney ve güneydoğusunda bulunan Paştunistan ve Belucistan'ı işgal ederek sömürgeleştirdiler.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşının yarattığı elverişli koşullar ve Rusya'daki Ekim devriminin etkisiyle, Afgan halkının İngiliz emperyalizmine karşı mücadelesi yükseldi. Halkın silahlı mücadelesi sonunda, 1919 yılında İngilizler ülkeyi terketmek zorunda kaldılar*. İlk parlamento kuruldu, ülkenin başına bağımsızlık mücadelesinin başını çeken Kral Amanullah geldi. Amanullah SSCB ile iyi ilişkiler kurdu ve bu ilişkileri geliştirdi Lenin ve Stalin'in Amanullah'a yazdıkları mektuplardan, onu anti-emperyalist, anti-feodal niteliklere sahip bir kişi olarak değerlendirdikleri anlaşılmaktadır.

Amanullah bir dizi reformlar yaptı, 10 yıl kadar iktidarda kalabildi. 1929'da İngiliz emperyalistleri ve feodaller tarafından devrildi. Yerine Nadir Şah, daha sonra 1933'te, 1973 darbesine kadar yönetimde kalacak olan oğlu Zahir Şah geçti.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşına kadar

İngiliz emperyalistleri feodal beyler aracılığıyla ülkede tek başına egemen olarak kaldı. Şavaşan emperyalist güçlerin, bu arada İngiliz emperyalistlerinin de ağır darbeler yemesi, ABD emperyalistlerinin işine yaradı. Savaşta en az darbe yiyen Amerikan emperyalistleri Afganistan'daki etkinliklerini giderek arttırdılar. Bu dönemde işsizlik, kötü çalışma koşulları, yoksulluk kitlelerin hoşnutsuzluğunu iyice arttırdı. Aydınların ve öğrenci gençliğin mücadelesi gelişti. Kabil Üniversitesinde bir öğrenci birliği kuruldu. Parlamentoya birkaç ilerici, demokrat milletvekili girdi. Bir kısmı reformist, bir kısmı devrimci çeşitli gazeteler yayınlanmaya başladı. Bunlar arasında en önemlisi, daha sonra hapiste işkenceyle öldürülen Dr. Mahmudi'nin 'Halkın Sesi' gazetesi idi. Bu gazete sistemin karakterini karakterini gözler önüne sermeyi ve böylece halkı düzene karşı çıkmaya hazırlamayı kendine görev edinmişti. Tüm bu gelişmeler egemen sınıflar için tehlikeli olmaya başlayınca, bu gazeteler yasaklandı, sorumluları tutuklandı, bir kısmı öldürüldü. Öğrenci örgütleri de aynı şekilde yasaklandı.

1953'te halkın mücadelesini bastırmada hayli deneyime sahip olan, devrimci ve muhalif hareketlerin bastırılması ve dağıtılmasında oldukça etkin olan "Milli Kulüb"ün kurucusu, eski Savaş Bakanı Daut hükümet başkanlığına getirildi. Daut'un hükümet başkanı olarak kaldığı 1963'e kadarki 10 yıllık dönem, en ufak bir özgürlüğün bile bulunmadığı, baskı araçlarının arttırılıp güçlendirildiği açık faşist bir dönem oldu. Egemen ulus şovenizmi körüklendi, ulusal duygular sömürüldü. Daut, bir kısmı Pakistan topraklarında kalan Paştunistan sorununu gündeme getirdi. Pakistan'a karşı milliyetçi bir kampanya başlattı ve muhaliflerini Pakistan ajanlığıyla suçladı.

Daut döneminde, 1956'dan itibaren S.B. ile ilişkiler yine gelişti. Ama bu kez S.B., 1920'lerde Amanullah'ın ilişkiye geçtiği Lenin ve Stalin'in SSCB'si değildi. İktidarı ele geçiren ve adım adım SB'ni emperyalist bir devlet haline getiren Kruşçov modern revizyonistleri döneminde, SB yaptığı yatırımlarla ve verdiği kredilerle Afganistan'da en etkin emperyalist güç haline geldi.

1963'de egemen sınıflar Daut'u da geri çekmek zorunda kaldılar. Bir yandan halkın hoşnutsuzluğu ve mücadelesi egemen sınıflar açısından tehlikeli boyutlara varırken, diğer yandan SB'nin artan etkinliği karşısında ba

tılı emperyalistler oldukça tedirgin oluyor lardı.

Daut'un geri çekilmesinden sonra egemen sınıflar kâğıt üzerinde kalan, halka demokrasi ve özgürlük vaadeden yeni bir anayasa hazırladılar. Bundan böyle halk kendi temsilcilerini seçecek ve parlamentoya göndere bilecekti. Ama seçilebilenler, oy satınalma gücüne sahip olan tefeci-tüccarlar ve toprak ağalarından başkası olmadı.

● 25 Ekim 1965 (3 Akrab 1343). Bu gün Afgan halkının devrimci mücadele tarihine geçecek olan, devrimci mücadelede bir dönüm noktası olarak değerlendirilen bir gündür. Halk yeni anayasada vaad edilen haklarından birisini kullanmak; açık bir parlamento toplantısına katılmak isteyince, makinalı tüfeklerin, tabancaların kurşunlarıyla karşılaştı. Bu olayı protesto için düzenlenen gösteri ve yürüyüşler tanklar kullanılarak bastırıldı. Bu olaylar egemen sınıfların demokrasi maskesini kesinlikle düşürdü. Bu tarihten itibaren egemen sınıfların iktidarının yıkılmasının gerekliliği açıkça propaganda edilmeye başlandı ve iktidarın zor kullanarak yıkılması çağırısı ülkenin her yanında yankı buldu. İşçi sınıfının, yoksul köylülüğün, gençliğin ve aydınların mücadeleleri yeni boyutlara erişti. Bunlara ilerde ayrı bir bölümde değineceğiz.

Baskı, talan ve mücadele dolu 8 yılın sonunda 17/7/1973 darbesine gelindi. Darbenin nedenleri kısaca şöyle sıralanabilir: subjektif koşulların bulunmamasına, doğru bir önderlikten yoksun bulunmasına rağmen, halkın devrimci mücadelesinin yükselmesi; Ülkede artan siyasi dengesizlik, egemen sınıf klikleri arasındaki çelişkilerin keskinleşmesi, bu durumun emperyalistlerin sermaye ihracı için uygun olmayan bir ortam yaratması; emperyalistlerin Afganistan üzerinde dalaşmalarının artması.

Emperyalistlerin ve uşaklarının, durumu kendi lehlerine çevirmelerinin bir yolu kalmıştı: askeri faşist diktatörlük. Emperyalistler arası dalaşmadan Rus sosyal emperyalistleri kazançlı çıktılar. 1973 darbesi ile Rus sosyal emperyalistleri ülkedeki etkinliklerini sağlamlaştırdılar. Darbeyle 1953-1963 arasında hükümet başkanlığı yapan Daut yine bu göreve geldi. Daut halkı uyutabilmek amacıyla Cumhuriyet ilan etti. Ona göre yapılan bu darbe bir "devrim" idi ve bu "devrim" ile halk bütün sıkıntılardan, baskılardan, vs. kurtulacaktı. Başlangıçta nasıl bir "sistem" uygulanacağını saptamadı, daha sonra "sosyalizm"de karar kıldı. Daut'un sosyalizminin, sosyal faşistlerin yönetimde oldukları ülkelerdeki "sosyalizm"den pek farkı yoktu.

27/4/1978'de Taraki tarafından darbe ile alaşağı edilinceye kadar Daut yönetimde kaldı.

● Sosyal ve Ekonomik durum

Nüfusun %90'ı kırlık bölgelerde yaşamaktadır, bunlardan 2,5 milyonu göcebedir.

7,8 milyon hektarlık tarıma elverişli toprağın ve 30 milyon büyük baş hayvanın %80'i ailelerin %1,3'ünü oluşturan toprak ağalarına aittir. Bu topraklarda çalışan köylüler, ürünün 3/4, hatta 5/6'sını toprak ağasına vermek zorundadırlar.

Nüfusun %95'i okuma-yazma bilmez. Yeterli okul olmadığından çocukların %80'i okula gidememektedir.

Ortalama yaşam süresi 25 yıldır, 20 000 kişiye bir doktor düşmektedir.

Bir işçinin aylık kazancı ortalama 800 Afgani (40 DM) dır. Köylülerin çoğunluğu 200 Afganiyle yetinmek zorundadırlar.

Bugün 2 Milyondan fazla işsiz İngiltere, Pakistan, İran, ve Arap ülkelerinde iş aramak için ülkelerini terketmek zorunda kalmışlardır.

1953'te Daut başa geçtikten sonra devlet sektörünün yaygınlaştırılması ve güçlendirilmesi, özel sektörün devlet denetimi altına alınması ve sınırlandırılması yönünde kararlar alındı. Bu amaçla 5 yıllık planlar yapıldı. Türkiye'de de olduğu gibi, bu planların hazırlanmasında başta Rus sosyal emperyalistleri olmak üzere tüm emperyalistler görev alacaklardı. Beş yıllık planların uygulanması için gerekli finansmanın 1. 5 yıllık planda %76,7'si, 2. 5 yıllık planda %75,2 si, 3. 5 yıllık planda %67,5'i emperyalist ülkelerden karşılanacaktı. Kredi verdeme başı Rus sosyal emperyalistleri çekti. Toplam kredi tutarının sırayla %60'ı, %61,7'si, %80'i Sovyetler Birliği'nden; sırasıyla %38'i, %26,8'i ve %18'i ABD'den alındı. Kredi vermede Batı Alman emperyalistleri üçüncü sırada idi.

Böylece Rus sosyal emperyalistleri bu üç 5 yıllık plan boyunca, yıllık faiz oranı %2,5-%6 arasında değişen toplam 629 milyon dolar kredi vermiş oldular.

Afganistan'ın dış borçları daha 1969' da

700 milyon doları SB, 390 milyon doları ABD, 400 milyon doları Batı Almanya'ya olmak üzere 1,5 milyar doları buldu.

Sağlık hizmetleri çok yetersiz olmasına rağmen, alınan kredilerin yalnız %10'u sağlık ve eğitim hizmetlerine ayrıldı. Afganistan bir tarım ülkesi olmasına rağmen, 1. 5 yıllık planda alınan kredilerin %12'si, 2. 5 yıllık planda da %18'i tarıma ayrıldı. Halkın esas beslenme kaynağı ekmek olmasına rağmen, buğday ekimi artırılmadı ve 1972 yılında 200 000 kişinin açlıktan ölmesine neden olan büyük bir kıtlık başgösterdi. Buğdayın yerine, kendi gereksinimini karşılamak isteyen SB'nin sıkıştırmasıyla pamuk üretimi 1. 5 yıllık planda %127, 2. 5 yıllık planda da %60 artırılırken, Afganistan ABD'den buğday almak zorunda kalıyordu.

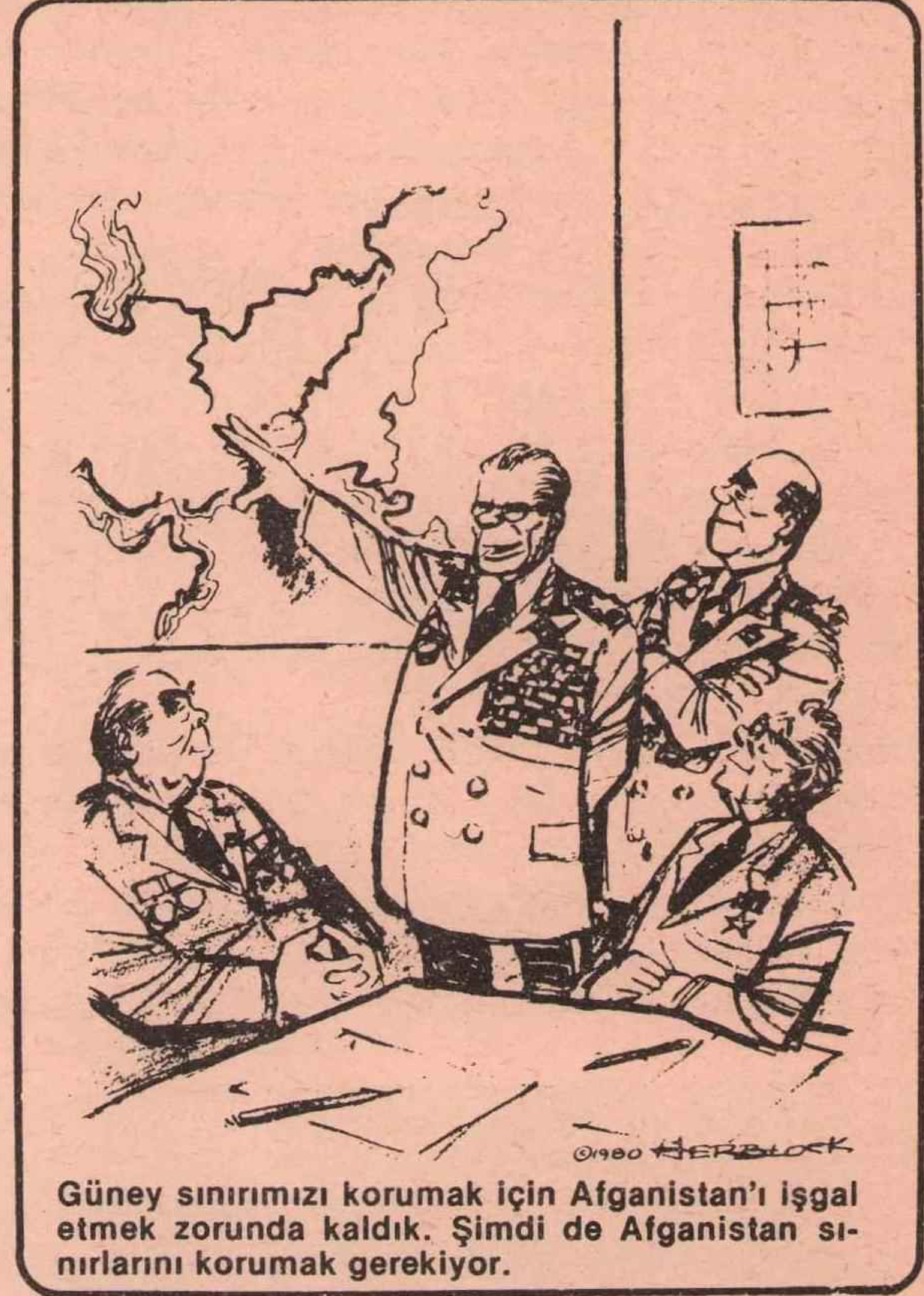
Kredilerin 1. 5 yıllık planda %50'si, 2. 5 yıllık planda %40'ı karayolu ve hava alanı yapımı için harcandı. Bu konuda Rus sosyal emperyalistleriyle ABD emperyalistleri yarışma içine girdiler. Kruşçov'un "barış içinde yarışı" da bu idi.

SB ülkeyi kuzeyden güneye geçen, 630 Km. uzunlukta betondan bir karayolu inşa etti. Günde ancak 34 kamyon ve 10 taksinin geçtiği bu yolun böyle sağlam ve geniş yapılmasının nedeni son işgalle daha iyi anlaşılmıştır. Rus sosyal emperyalistleri Hint okyanusuna hızla inmenin yolunu hazırlamışlardır.

Afganistan'ın kuzeyinde, Sovyet sınırı yakınında doğal gaz ve petrol yatakları vardır. 1967'de yapılan bir anlaşmaya göre, Afganistan Sovyetler Birliği'ne 1985 yılına kadar, 57,7 Milyar metreküp doğal gaz ihraç edecektir. SB Doğu ve Batı Almanya'ya 1000 metreküp doğal gaz için 16 Dolar ödemekte iken, Afganistan'dan aldığına 5,68 Dolar ödemektedir. Afganistan bu yüzden yalnız 1971 yılında 37 milyon Dolar kazık yemiştir. Çıkan doğal gazın tümü SB'ne gittiğinden, Afganistan Pakistan'dan doğal gaz satınalmak zorunda kalmaktadır. SB aldığı gaza karşılık, modası geçmiş silahlar, doğrudan Küba'dan alındığında çok daha ucuza malolabilecek Küba şekeri vermektedir.

Batı Alman emperyalizmi Afganistan'da ekonomik alanda tekstil fabrikaları, Siemens, Hoch-Tief, Daimler-Benz, VW, Hoechst, vs. tarafından temsil edilmektedir. Ayrıca Batı Almanya ve Çekoslovakya 40 000 kişilik Afganistan polisini eğitmektedir. Polis B.Alman polisinin silahları ile donatılmıştır.

1960'ların sonlarında Afganistan'a tüketim maddeleri ithali artarken, endüstri ürünlerinin ithali azaldı. 1966-1970 yılları arasında tüketim maddeleri ithali %17 arttı, endüstri ürünleri ithali %9,5 geriledi. Aynı dönemde esas olarak hammaddelerden oluşan ihraç maddelerinin dışsatımında %9 azalma oldu. 1971/72'den itibaren dışsatım yapılan ülkeler arasında SB birinci sırayı aldı.

Güney sınırımızı korumak için Afganistan'ı işgal etmek zorunda kaldık. Şimdi de Afganistan sınırlarını korumak gerekiyor.

1973 darbesinden sonra Rus sosyal emperyalistlerinin etkisinin arttığını söylemiştik. Darbeden sonraki 3 yıl boyunca SB ile ekonomik ilişkiler şöyle özetlenebilir:

- Doğal gazın 13 yılda tükenecek şekilde SB tarafından sömürülmesi,
- SB'nden 600 milyon Dolarlık silah alımı,
- Kabil'de Afganistan-Sovyet Bankasının kuruluşu,
- 7 yıllık planın finansmanı için 308 milyon Ruble vermeye hazır olan SB, bir kurulla bu planın hazırlanmasına katılacak,
- Elektrik ve su projeleri için 8 milyon dolarlık makina alınması,
- Herat'taki tekstil fabrikası için 510 makinanın satınalınması,
- Kuzey Afganistan'daki petrol yataklarının SB tarafından işletilmesi,
- Daha önceleri 1 ton pamuk karşılığında 8 ton şeker veren SB, bu tarihlerden itibaren 1,7 ton pamuğa karşı yalnız 1 ton şeker vermeye başlıyor.

Diğer ülkelerle de bir dizi anlaşmalar yapılıyor;

- Çekoslovakya ile Kabil'de tramvay yolları yapımı ve 2,3 milyon dolar karşılığın da 1750 ton pamuk satımı ile ilgili anlaşmalar imzalandı.
- Güney Afganistan'daki petrol yataklarının işletilmesi hakkı Fransız petrol tekeli Total'e verildi. Yine Fransız emperyalistleriyle 1800 Km'lik demiryolunun yapımı üzerine anlaşmaya varıldı.
- Japon emperyalistleriyle, tüm televizyon cihazlarının Japonya'dan satınalınması koşuluyla, bir televizyon istasyonunun kurulması üzerine anlaşmaya varıldı.
- ABD emperyalistleriyle Kayaki'deki elektrik tesislerinin geliştirilmesi üzerine anlaşma. Yine ABD ile 50 okul ve 50 dinlenme merkezi ve ABD'nin %49 sermaye ile katılacağı bitki yağı çıkaracak bir fabrikanın kurulması üstüne anlaşmalar.
- İsviçre'nin %49 sermaye ile katılacağı deri fabrikasının kurulması ile ilgili anlaşma.
- İran'dan 710 milyon Dolar, Batı Almanya'dan 10 milyon DM, Dünya Bankasından 9 milyon Dolar, Suudi Arabistan'dan 50 milyon Dolar, Asya Kalkınma Bankasından 14 milyon Dolar, Irak ve Kuveyt'ten 50'şer milyon Dolar tutarındaki kredilerin alınması.

- <u>İşçi sınıfının, halkın mücadelesi; siyasi yoğunluklar:</u>

Üçüncü Akrab'ın Afgan halkının devrimci mücadele tarihinde dönüm noktası olduğuna daha önce değinmiştik. Burada bu mücadeleyi örnekleyeceğiz.

- <u>İşçi sınıfının mücadelesi</u>

Afganistan işçi sınıfı sayısal olarak zayıftır. İşçilerin bir kısmı 12 saate kadar çalışmak zorundadır. Çalışma koşulları oldukça kötüdür; kaza, vb. sigortaları yoktur, sendika kurma hakkı yoktur.

1968 ve daha sonraki yıllarda ekonomik ve demokratik talepleri uğrunda

1968 ve daha sonraki yıllarda işçiler ekonomik ve demokratik talepleri uğruna bir dizi fabrikada greve gittiler, yürüyüşler düzenlediler. 1968'de yapılan çeşitli grevler içinde, Rus sosyal emperyalistlerinin de yatırımda bulundukları Cangalak Montaj tesislerindeki işçilerin kötü çalışma koşullarına karşı başlattıkları grevden sözetmeye değer. Bu grev kısa zamanda büyük bir yürüyüşe dönüştü. Egemen sınıflar bunun kendileri için tehlikeli olabileceğini gördüler, grevin önderlerini tutukladılar ve birkaç işçiyi işten attılar. Dört yıl sonra aynı fabrikanın işçileri bir daha greve gittiler. Çıkardıkları bildirilerde egemen sınıfları teşhir ederek, mücadelelerinde ne kadar kararlı olduklarını, haklarını almak için verdikleri mücadeleyi ne polisin, ne de özel olarak kurulan anti-miting birliklerinin önleyemeyeceğini vurguladılar.

Yine 1968 yılında Şebirgan'daki petrol ve doğal gaz işçileri 320 Km'lik bir yürüyüş yaptılar ve yola devam ederek başkent Kabil'e kadar yürümek istediler. Yolda köylüler işçilerle dayanışmaya girdiler, onlara yiyecek, vs. verdiler, bir kısmı da işçilerin yürüyüşüne katıldı. Egemen sınıflar bu sefer de sosyal faşist "Halk" partisini devreye soktular. Halk partisi, eğer işçiler işlerine dönerse bütün isteklerinin yerine getirileceğine söz verdiler. İşçiler işlerine dönünce, grevin önderleri tutuklandı ve hiçbir söz yerine getirilmedi.

Aynı işçiler 1971'de bir kez daha greve gittiler. Yayınladıkları bildirilerle, yaptıkları toplantı ve mitinglerle Rus sosyal emperyalistlerinin ve egemen sınıfların yüzünü teşhir ettiler. Yine uzun bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüşte yine köylülerden ve

devrimci öğrencilerden destek gördüler. Bu kez devlet işçilerin tüm isteklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Kabil'deki elektrik tesislerindeki işçi ve küçük memurlar 1 Mayıs'ta çıkardıkları bildiride, emperyalizme ve ülkedeki uşaklarına karşı kararlı mücadele edeceklerini ve Afgan halkının işçi sınıfı önderliğinde verilecek mücadele ile kurtulacağını vurguladılar.

Bunun dışında un, tekstil, ayakkabı, çimento fabrikalarında ve ulaşım işlerinde çalışan işçiler greve gittiler, yürüyüş ve mitingler düzenlediler.

● Köylülerin mücadelesi

Afganistan'ın yoksul köylüsü yalnız toprak ağaları tarafından sömürülüp baskı altında tutulmamakta, aynı zamanda yüksek vergilerle devlet ve özellikle kendi gereksinimine uygun üretime zorlayan Rus sosyal emperyalistleri tarafından da sömürülmektedir.

Baskı ve sömürüye karşı şu köylük bölgelerdeki ayaklanmalardan özellikle söz etmek gerekir: Hardeki, Farah, Pagman, Kondoz, Sari Pul. Bu ayaklanmaların önderleri toprak ağaları tarafından canlı canlı yakıldılar. Şinvar'daki ayaklanma tank ve toplarla bastırıldı.

● Yurtsever öğrencilerin ve aydınların mücadelesi

Özellikle 1960'larda yurtsever öğrencilerin ve aydınların mücadelesi çok güçlendi. 'İlerici Gençlik Örgütü' ve 'Doçentler Birliği' gibi bir dizi devrimci, demokrat örgüt kuruldu. Öğrenci ve aydınların mücadelesi kısa zamanda işçi ve yoksul köylülerin mücadelesi ile kaynaştı ve egemen sınıflara korku saldı. Egemen sınıfların üniversitelerle ilgili çıkardığı faşist kanunlar da para etmedi. Halkın mücadelesinin en ön saflarında yer alan Dr. Mahmudi, Server Coya, Assil, Saydal gibi önderler ve birçok devrimci yiğitçe hayatlarını feda ettiler.

Bu dönemde devrimci örgütler bir dizi silahlı eylem de yürüttü. Ülkenin kuzeyinde bir buğday konvoyu basıldı ve elkonulan buğday halka dağıtıldı. Güneydoğu'da birçok yerde cephanelikler basılarak silahlar halka dağıtıldı. Birçok köyde, köylerin ordu tarafından basılması ve bombalanmasına karşı silahlı direnişler yapıldı. Bir eyalet başkenti olan Herat'ta bir halk ayaklanması oldu ve egemen sınıflar tarafından güçlükle bastırıldı.

● Siyasi yoğunluklar

Anti-faşist/anti-emperyalist örgütler:

Önceleri çekirdekler halinde olan 3 çizgi, 3. Akrab'dan sonra örgütler şeklinde belirginleşti:

1- İlerici Gençlik Örgütü. 1964'te örgütlenmeye başladı. Kruşçov revizyonizmine karşı bir çizgi izledi.

Şole Cavid (Sönmeyen Alev) adında bir kitle örgütü kurdu, 1968'de aynı isimli bir yayın organı yayınlamaya başladı. Bu kitle örgütü aracılığıyla oldukça güçlendi ve hemen hemen tüm büyük kitle gösterilerini örgütledi. Daut'un '73 darbesiyle tüm kitle gösterilerinin yasaklanmasından sonra Şole Cavit in de sesi duyulmaz oldu. 1979'da Amin rejimi sırasında İlerici Gençlik Örgütü önderleri öldürüldüler.

2- Afgan Halklarının Devrimci Grubu. Bu grup 1972 de Afganistan'da devrim için objektif koşulların çok iyi olmasına rağmen, sağ bir çizgi izlemek ve kitleleri devrime götürememekle suçladığı İlerici Gençlik Örgütünden ayrılanlar tarafından kuruldu.

3- Ulusal Baskı Gurubu. Egemen ulus şovenizmine karşı mücadele ettiğini savunan bu grup esas olarak ülkenin kuzeyindeki milli-

yetlerden halk içinde (Moğollar ve Tacikler) örgütlendi. Daut zamanında bir dizi silahlı eylem yürüttü.

Bu 3 grup da Marxist-Leninist olduğunu söylüyor.

4- Millet. Aynı adlı gazeteyi çıkaran bu grup ülkenin güneyinde örgütlendi.

Bu örgütlerden günümüze kadar gelenler ve şimdiki genel durum şöyledir:

1- İlerici Gençlik Örgütü. Varlığını sürdürüyor.

2- Afgan Halkının Kurtuluş Örgütü (SAMA). Afgan Halklarının Devrimci Grubu'nun devamı olan bu grup "Üç Dünya Teorisi"ni savunuyor. Örgütün ekonomist görüşler savunduğunu savlayan birçok kişi örgütten ayrıldı.

3- Ahkâr (Kıvılcım). 1975'te Afgan Halklarının Devrimci Grubu'ndan ayrılan grup ile aynı siyasi çizgiyi savunan diğer gruplar bu örgütü oluşturdular. Aynı isimli yayın organı çıkarıyor, kendini 'Komünist partisini inşaya hazırlama örgütü' olarak nitelendiriyor.

KPD/ML ile çok sıkı çalışan B.Almanya'daki Ahkârcılar KPD/ML'e bağlı olarak Mao Zedung'u anti-ML değerlendirdikten sonra Ahkâr'dan tasfiye edildiler. Küçük bir dinci grupla ittifak yaptığı, Üç Dünya Teorisi'ne ve ABD (batılı emperyalistler) yanlısı dinci gruplara tavır almadığı söyleniyor.

4- Afganistan Emekçileri Fedai Örgütü. Gerilla örgütü. Ulusal Baskı Grubu'ndan koptu. (Ulusal Baskı Grubu'nun diğer bölümü dağıldı) 14/2/1979'da ABD Konsolosunu kaçırma eyleminde 4 üyesi öldürüldü.

5- Afgan Halklarının Kurtuluşu İçin Örgüt(SORHA)

6- Millet. Varlığını sürdürüyor. Son dönemde kendini ML olarak nitelendiren örgütlere daha yaklaştı.

7- Özgürlük İsteyenler Partisi. Afganistanın kuzeydoğusundaki Nuristan'da oldukça güçlü olan bu örgüt 10 ay kadar önce örgütlendi, 'Nuristan'ın Sesi' adlı bir yayın organı çıkarıyor ve Marxist-Leninistlerle beraber çalışmaya hazır olduklarını söylüyorlar. ABD yanlısı gruplarla ittifak yaptıkları için Üç Dünyacılara karşı tavır alıyorlar.

● Emperyalist uşağı halk düşmanı siyasi yoğunluklar:

Ülkemizden de tanıdığımız ARAMCO adlı ABD petrol tekelinin beslediği "Müslüman Kardeşler" adlı faşist örgüt 1960larda Afganistan'da da örgütlenmiştir. 1919'da İngiliz emperyalizminin güdümünde Kral Amanullah'ın devrilmesinde, daha sonra "Müslüman Kardeşler"i oluşturacak olan unsurlar önderlik yapmışlardır. İlerici Gençler Örgütü'nün önderlerinden Saydal'ı da bu faşist örgüt öldürmüştür. Daha sonra hepsi kendisinin "Müslüman Kardeşler"in devamı olduğunu savlayan üç ayrı örgüte bölünmüştür. Bu örgütler şunlardır:

1- Afganistan Milli Kurtuluş Cephesi. Esas olarak Pakistan'da örgütlenmiş ve üslenmiştir. Mocadedi isminde, Batı Alman televizyonunda da bol bol reklamı yapılan faşist bir unsur başını çekmektedir. Batı Almanya'da MHP ile ilişkisi vardır. Ortaklaşa yürüyüşler, vs. düzenlemişlerdir.

2- Afganistan İslam Partisi. "Şahadet" gazetesini çıkarmaktadırlar. Bu da Pakistan'da Afgan mültecileri arasında örgütlenmektedir. Afganistan'ın güneyinde bir radyo vericisi vardır.

3- Afganistan İslam Cemiyeti. Bu örgüt de esa sas olarak İran'daki Afgan mültecileri arasında örgütlenmektedir, Pakistan'da da belli bir gücü vardır.

Bu son üç grup bir yandan Afgan halkının egemen sınıfların faşist iktidarına ve son emperyalist işgale karşı yükselen direniş ve mücadelesini kendi kuyruklarına takmaya çalışırken, bir yandan da emperyalist Sovyetler Birliği'nin son işgalinden de yararlanarak, anti-komünist bir propaganda yürütmektedirler. Bir taşla iki kuş vurmak amacında olan bu örgütlerin Afgan halkı içinde henüz önemli bir etkinliği yoktur. Ancak bunlar batılı emperyalistler ve ÇHC tarafından destekleniyorlar. Batı Alman televizyonu bunların propagandasını yapıyor; öyle ki Afganistan'la ilgili programlarda önce dağlık bölgelerdeki gerillalar, sonra Pakistan'da üslenmiş batılı emperyalist yanlısı örgüt önderleri gösterilip, mücadelenin bu örgütler tarafından yürütüldüğü izlenimi verilmekte, bazan da bu açık açık söylenmektedir. Ardından da bu güçlere yardım edilmesinin ne kadar gerekli ve ivedi olduğu anlatılmaya çalışılmaktadır.

Bunların batılı emperyalistlerin ve ÇHC' nin desteği ile etkin bir güç haline gelme ve böylece halkın ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi önünde önemli bir tehlike, bir engel olma olasılığı oldukça kuvvetlidir.

Batılı emperyalistlerin uşağı bu örgütlerin dışında, Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını üstlenmiş, sosyal faşist bir örgüt var. Bu 1965 yılında kurulan Halk Partisi'dir. Daha sonra içinde "Halk" ve "Parçam" isimli iki fraksiyon oluşan bu parti yalnız birkaç bin üyesi olmasına ve tabanı hemen hemen hiç olmamasına rağmen, şimdi iktidardadır, daha doğrusu zorla iktidarda tutulmaktadır.

Rus sosyal emperyalizminin işgaline nasıl gelindi ?

Daut'tan bu yana gelişmeler:

Daha önce Daut'un işbaşına gelmesiyle Sovyetler Birliği'nin Afganistan'daki etkisinin ekonomik ve askeri alanda arttığını belirtmiştik. İşbaşına geldiğinde halka "herşeyin düzeleceğini ve daha çok demokrasi" vaadeden Daut, bir dizi faşist yasa çıkardı. Bu yasalar da para etmedi ve halkın yükselen mücadelesi silahlı şekillere dönüştü. Daut'un hükümetinde Parçam yandaşlarıyla birlikte, Ehvan grubundan (Müslüman Kardeşler) da kişiler bulunuyordu. Batılı emperyalistlerin Ehvan grubu aracılığıyla yaptıkları baskılarla Daut'un son zamanlarında etkinliklerini arttırdılar. Daut Batıya daha yakınlaşmak için bir dizi anlaşmalar imzaladı, krediler aldı ve giderek Rus sosyal emperyalistleri, "Halk" ve "Parçam" klikleri tarafından eskiden "devrimci", "sosyalist","halk kahramanı" diye adlandırılırken, "tahammül edilemez" hale geldi.

27/4/1978 günü Rus gizli örgütü KGB'nin tezgâhladığı, 4 000 Rus danışmanının ve Rus pilotlarının doğrudan katılmasıyla gerçekleştirilen darbe sonucu, Daut alaşağı edildi, yerine Taraki geçirildi. Sosyal faşist partideki Halk fraksiyonunun başını çeken Taraki döneminde Parçam kliğinden unsurlar da birkaç bakanlık elde ettiler. Hatta Parçamın başını çeken Babrak Karmal başbakan yardımcısı oldu. Ancak Rus sosyal emperyalizmine uşaklıkta daha sadık olan bu kliğe mensup unsurlar, savundukları görüşler ülke koşullarına uymadığı, gerçekçi olmadığı gerekçesiyle görevlerinden alındılar. Gerektiğinde kullanılacak yedek bir güç olarak, elçilik göreviyle Doğu bloku ülkelerine gönderildiler.

Darbeden sonraki 8 ay içinde Sovyetler Birliği, Çekoslovakya ve Doğu Almanya ile 300 adet ekonomik ve askeri anlaşma yapıldı. Sovyetler Birliği ile yapılan anlaşmalardan birisine göre, her iki ülkeden birine üçüncü bir ülke tarafından bir saldırı olursa, diğeri yardıma yetişecekti.

İlk 10 ay içinde Rus ekonomik ve askeri danışmanlarının sayısı 50 000'e çıktı, öyle ki bunlar ülkenin her yanında denetimi ellerine geçirdiler. Taraki döneminde de baskı ve zulüm devam etti. Buna karşın halkın silahlı mücadelesi de gelişerek güçlendi. Devrimci ve yurtseverlerin üslendiği bölgeler uçaklarla düzenli olarak bombalandı. Bombardımana katılmayan, karşı çıkan 21 pilot idam edildi. Tutukevleri devrimci ve yurtseverler ile dolduruldu. Yer kalmadığı için Taraki Çekoslovakya ve Sovyetler Birliği'ne modern işkence aletleri ile donatılmış 30 000 kişilik modern bir hapishane yaptırdı. Bugün Afganistan'da 60 000 siyasi tutuklu vardır.

Devrimci mücadelenin hızla gelişimi, gerek Rus sosyal emperyalistleri, gerekse Halk kliği açısından içinden çıkılamaz bir sorun haline geldi. Taraki'nin de değiştirilmesi gerekiyordu, ama kimle ? Rus sosyal emperyalistlerinin uşaklığını üstlenecek başka bir grup yoktu. Parçam'ın kadroları başka ülkelerde sürgünde idi. Geriy yapılacak tek şey kalıyordu; parti içinde (Halk fraksiyonu içinde) bir darbe.

16/9/1979 günü Taraki, o güne kadar kendisine "devrimimizin büyük önderi", "partimizin kurucusu", "işçi sınıfı ideolojisine büyük katkılarda bulunan kişi" diye övgüler düzen, hatta onu Lenin'le kıyaslayabilecek keder ileri giden Halk kliğinin ikinci adamı Amin tarafından öldürüldü. Yapılan darbe de Taraki'nin 50 yandaşı da aynı şekilde öl dürüldü. Taraki bir gecede "karşı devrimci" oluverdi. Darbeden bir gün sonra radyoda yap tığı konuşmada Amin Taraki'nin "devrim için çok zararlı hale geldiğini, kendini putlaştırdığını"; bundan böyle halkın çok geniş demokratik haklardan yararlanacağını söyledi. Ama tanklarla ve sıkıyönetimle halkın bu hak ları alması için sürdürdüğü mücadeleyi ezme ye çalıştı. Taraki'nin başta olduğu dönemde halka karşı işlenen cinayetlerin tümünü Taraki'nin omuzuna yükleyerek, yalnız Kabil ha pishanesinde 12 000 tutuklunun öldürüldüğünü açıkladı. Öldürülenlerin isim listesinin okunması 3 gün sürdü ve üçüncü günün sonunda Kabil'de bir ayaklanma çıktı.

Rus sosyal emperyalistleri içine düştükleri bunalımdan Amin'le de çıkamayacaklarını biliyorlardı. Amaçları daha büyük saldırılara girişebilmek için gerekli olan zamanı kazanmaktı. Amin yüzüne reformizm maskesini geçirerek "demokrasi", "adalet", "güvenlik", "eşitlik" türünden laflar ederek, halkı silahları bırakmaya çağırdı. Bu çağırıya, hak larını nasıl alabileceğini kendi sosyal pratiğinde öğrenen halk hiçbir yerde uymadı. Böylece Rus sosyal emperyalistleri için bir tek yol kaldı: soruna bizzat kendilerinin çözüm bulmaları.

27/12/1979 günü 10 000 Rus askerinin katılmasıyla düzenlenen darbe sonucu, Çekoslovakya'da sürgünde yaşayan Parçam Kliğinin şefi Babrak Karmal başa geçirildi. Sadık uşak "büyük devrimci", "yoldaş" diye övülen Amin ise "emperyalist ajanı" olarak suçlandı.

Bugün Afganistan'da 100 000 Rus askeri Afganistan "devrimi"ni korumak, emperyalist ajanlarını ezmek yaftası altında yurtseverlere, devrimcilere karşı savaşıyor. Moskova askeri gücünü ancak gereksiz hale gelince geri çekeceğini açıktan söylüyor. İşgalden bu yana ülkenin her yanında işgalcilerle onlara karşı savaşan güçler arasında çatışma var. Bunlardan en büyüğü bu yılın başında Afganistan'ın doğu eyaletlerinde oldu. Bunun dışında, Kuzey eyaletlerinden biri olan Tahar da devrimci güçlerin yenilmesi ve geri çekilmesi sonucu, bu bölge işgal edildi. Kuzeydoğudaki Badahşan'da halk işgalcilere karşı yiğitçe direniyor.

Bugün Afganistan'ın yarısında yurtsever,

devrimci güçler egemen durumdadır. Silahlı mücadelenin yükseldiği 2 yıllık dönem içinde 200 000 kişi yaşamını yitirdi, 2 milyon kişi ülkelerini terkederek İran ve Pakistan' a sığınmak zorunda kaldı.

● İŞGALE KARŞI TAVIR; ANTİ-EMPERYALİSTLİĞİN/ ANTİ-FAŞİSTLİĞİN KISTASIDIR.

Yazının tümü içinde, Sovyetler Birliği'nin sermaye ihracı, ve yapılan bir dizi ekonomik ve askeri anlaşmalarla Afganistanı nasıl kendine bağımlı bir ülke haline getirdiğini, Afgan halkını iliklerine kadar nasıl sömürdüğünü, halkın buna karşı gelişen mücadelesini uşağı faşist iktidarlar aracılığıyla nasıl ezmeye çalıştığını somut verilerle açıkladık. Bu veriler bize Rus sosyal emperyalistlerinin hiçte Afganistan'ın, Afgan halkının çıkarlarını korumak amacında olmadığını, hiçte bu amaçla "sosyalist" dayanışmada, yardımda, vb. bulunmadığını, işgalin amacının iddia ettikleri gibi Afganistan "devrimini" savunma olmadığını açıkça gösteriyor. Tersine, Sovyetler Birliğinin işgalle amaçladığı, tehlikeye giren ekonomik ve askeri çıkarlarını kurtarmak, dünya hegemonyasında önemli bir yere sahip olan Orta-Doğu'yu ve Hint okyanusunu kendi denetimi altına almaktır.

Burada vurgulanması gereken bir başka nokta da Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin boş durmadıklarıdır. Bunların da Afganistan'da Sovyetler Birliği kadar çıkarları vardır. Yazının gelişimi içinde bunların da Afganistan'ın sömürülmesine katıldıklarını belirttik. Şimdilik bu sömürü ve hegemonya dalaşında Rus sosyal emperyalistleri baskın çıktılar. Ancak şimdiye kadar olduğu gibi, bugün de batılı emperyalistler kendi uşağı örgütlerin aracılığıy

la Afganistan'daki durumlarını güçlendirmeye çalışıyorlar.

Afganistan deneyimi Sovyetler Birliğinin emperyalist yüzünü bir defa daha açıkça ortaya koymuştur; öyle ki Rus sosyal emperyalistlerinin gönüllü uşakları bile bu işgale arka çıkabilmek için bin dereden su getiriyorlar. Afganistan örneği de bize Sovyetler Birliği'nin sermaye ihracı ve dünya pazarlarının yeniden ve zorlu paylaşımı konusunda diğer emperyalistlerden hiçbir nitelik farkı olmadığını gösteriyor. Verdiği faiz oranı yüksek krediler, onun tefeci karakterini şüphe götürmez bir biçimde gözler önüne seriyor. Kendi ekonomik ve askeri çıkarlarını korumak için Rus sosyal emperyalistleri en gerici, faşist rejimleri desteklemekten çekinmiyorlar.

Durum böyleyken, ülkemizdeki TKP, TİP, TSİP gibi sosyal faşist partilerin, ne kılıf geçirirlerse geçirsinler, bizim görüşlerimizi çürütemezler. Onların yaptıkları, kendi gönüllü uşaklıklarını sergilemekten öteye gitmeyen boş çırpınışlardır.

Öte yandan sınıf uzlaşmacılığının teorisi olan karşı devrimci üç dünya teorisinin takipçileri, "ikinci dünya" ülkelerinden sonra, ABD emperyalizmini de "ara güç" olarak, bilimsel (!) bir şekilde tesbit ettikten sonra, "baş düşman"ları Rus sosyal emperyalizmine karşı batılı emperyalistlerin kuyruğuna takıldılar. Çin Halk Cumhuriyeti, ABD emperyalizmiyle ittifak halinde, Afganistanda ABD emperyalizminin uşağı, gerici, faşist örgütleri destekliyor. Afganistan'daki üç dün yacılar bu gericilerle işbirliği yapıyorlar. Ülkemizdeki üç dünya teorisinin şampiyonluğunu yapan karşı devrimci Aydınlık-TİKP, bu gerici ittifaka alkış tutuyor. Bunlar batılı emperyalistlerin nasıl bir savaş hazırlığı içine girdikleri gün gibi açık olmasına rağmen, bunu gözlerden gizlemeye çalışıyorlar.

Tüm anti-emperyalist / anti-faşistlerin görevi, Rus sosyal emperyalistlerinin işgaline karşı çıkmak, Afgan halkının bağımsızlık ve demokrasi savaşımını vargücüyle desteklemektir. Bu görev sözümona bağımsızlık mücadelesi veren batılı emperyalistlerin uzantısı örgütlerin yüzünü teşhir etmek, bunlar ile yurtsever, devrimci örgütler arasında kesin bir ayırım yapmaktan koparılamaz. Bizim yerimiz, gerçekten devrimci, yurtsever güçlerin yanındadır.

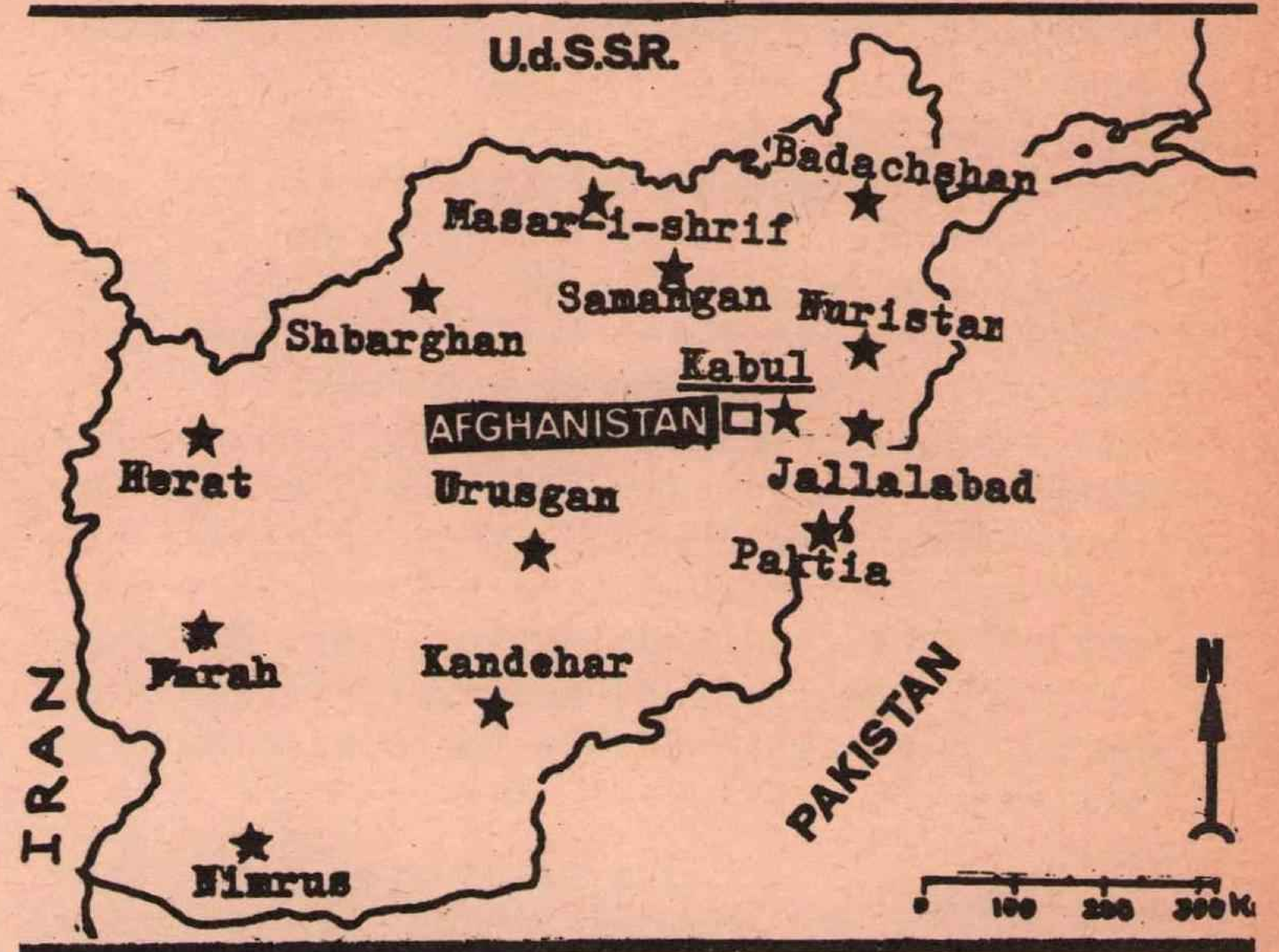
● GEREKLİ BİR CEVAP:

Son anda, elimize bizi ve kardeş örgütümüz ATİF'i doğru bir anti-faşist mücadele vermemekle suçlayan, kendini "halkımızın Devrimci Yol'unda (siz orta yol anlayın) Devrimci İşçi" diye adlandıran bir yayın organının 1. özel sayısı geçti. Bu özel sayıda "Afganistan'da neler oluyor ?" başlığı altında Afganistan olaylarıyla ilgili, ve bizim burada üzerinde durmadan geçemeyeceğimiz bir yazı kaleme alınmış. Bakın neler yazıyor bu "tutarlı" anti-faşist arkadaşlarımız :

— "Afganistan'da bir devrim olmamıştır", "... "ilerici" ... bir darbe sözkonusudur."

— "İşçi sınıfının olmadığı bir ülkede ... kendisini işçi sınıfının örgütü olarak ilan eden, "kitlelere dayanmayan bu darbeci kadro (Halk Partisi, bizim notumuz) hızla etkinliğini kaybetti, gücünü yitirdi" ... "yukarıdan aşağı "zorla" uygulamaya çalıştıkları reformlar ... toprak ağaları ve gerici dini liderlerin sert tepkileriyle karşılaş"tı.

— "Gerici "müslüman gerillalar" "..., "Afganistan'daki gerici muhalefete"..., "...bugünkü muhalefetin feodal gerici karakteri...."

— "Sovyetler "enternasyonalizmi" kendi ülke çıkarlarına indirgemiş ve onunla özdeşleştirmiştir. "Revizyonist" olarak nitelenebilecek bu temel politika ...", "... askeri darbelerden yarar uman Sovyetler temelde yanlış bir politika gütmektedir."

— " "Sosyalist" merkezler (SB ve ÇHC kastediliyor, bizim notumuz) esas olarak kendi ulusal çıkarları doğrultusunda, geri bırakılmış ülke halklarına rağmen politika güt-

mektedirler." "Artık bugün varolan merkezlerin "sosyalizmi" temsil etmediklerini ..."

— "Bugün emperyalist güçlerle ortak bir koro oluşturan, MHP ve MSP'lilerle birlikte "Afgan işgalini" protesto için sokaklara dökülen "sosyal emperyalizm" teoricilerimizin aynı Sovyetlerin Ethopya'da cunta rejimi ile birlikte ülkedeki tüm ilerici ve aydınları katletme politikasına ...", Eritre halkının kurtuluş hareketinin ezilmesi karşısında "sessiz kalmaları anlaşılır şey değildir."

Görüleceği gibi, Devrimci İşçi'nin Afganistan konusundaki görüşleriyle bizim görüşlerimiz taban tabana çelişmektedir. Aslında yazımızın buraya kadarki kısmı Devrimci İşçi'ye iyi bir cevap niteliğinde olduğundan, biz gereksiz tekrar olmaması için burada Devrimci İşçi'nin görüşlerini kısaca eleştireceğiz.

Yazımızdan da görüleceği gibi, Afganistanda bir devrim olmadığı açıktır. Biz yaptığımız incelemede, yapılan darbelerin "ilerici" niteliğini de göremedik. Arkadaşlar bu darbelerin "ilerici" niteliğini açıklayacak hiçbir kanıt getirmemişlerdir. Devrimci İşçi'nin ya Afganistan gerçeklerinden haberi yoktur, ya da bazı nedenlerden dolayı sorunu bilinçlice çarpıtmaktadır — ki bizce ikincisi doğrudur. Arkadaşlar orta-yolcu siyasetleri ile Sovyetler Birliği'nin ne olduğunu, son Afganistan işgalini bir türlü açıklayamamakta, kıvırtmaktadırlar. Örneğin, ne Sovyetler Birliği'nin, ne de Çin Halk Cumhuriyetinin artık sosyalizmin merkezleri olmadığını yazıyor, onlardan sözederken sosyalist terimini tırnak içinde yazıyorlar. Şimdi bu ülkeler sosyalist midir, değil midir? Bu açıkça konmuyor. Tırnak içinde yazılması demek, bunların sözümona sosyalist, yani sosyalist olmadıkları anlamına gelir. Öyleyse, sosyalist değillerse, nedirler? Arkadaşlar bu sorular karşısında epeyce sıkışmışa benziyorlar.

Sovyetlerin, revizyonist olarak nitelendirilebilecek, temelde yanlış bir politika güttüğünü yazıyorlar. Bu yanlış politikanın bir ekonomik temeli var mıdır, arkadaşların buna pek kafa yordukları yok? Sovyetler Birliği'ni emperyalizmin karakteri olan sermaye ihracına, tefeciliğe, hammadde kaynaklarının ve stratejik bölgelerin zorla ele geçirilmesine iten nedir? Bu sorunları ekonomik nedeninden koparıp, bunları siyasi bir tercih olarak gören K.Kautsky'ye karşı bakın Lenin neler diyor:

"Meselenin özü, Kautsky'nin emperyalizmin siyasetini ekonomisinden koparmasıdır... Sonuç, kapitalizmin en son aşamasının en derin çelişkilerinin derinliğini teşhir etmek yerine, bunların üzerine sünger çekmek, törpülemektir; sonuç, Marxizm yerine, burjuva reformizmidir." (Lenin, Seçme Eserler, III Cilt, Cilt I, sahife 740, İngilizce baskı)

Arkadaşlar Lenin'in emperyalizm öğretisini kavramamışlardır.

Arkadaşlar Afganistan halkına yönelik faşist darbeleri "ilerici" yapabilmek için Afganistan gerçeklerini ellerinden geldiğince çarpıtıyorlar. Örneğin ülkede işçi sınıfının bulunmadığından sözediyorlar. Böyle olunca, doğal olarak işçi sınıfının öncü örgütünden, ideolojisinden de sözedilemez. Ama artık 20. yüzyılın son çeyreğinde emperyalizme bağımlı hangi ülkede işçi sınıfı yoktur ki?

Biz yazımızda işçi sınıfının mücadelesinden örnekler verdik, işçi sınıfının öncü örgütü olduğunu savunan, kendini ML olarak nitelendiren bir dizi örgütten sözettik. Oysa Devrimci İşçi darbenin "ilerici"liğine gölge düşürmemek için muhalefetin tümünü, bir çırpıda feodal gerici yapıveriyor. Ama arkadaşların savladıklarının tam tersine, yukarıda sıraladığımız bir dizi yurtsever devrimci örgüt bugün işgale karşı — genelinde kendiliğindenci olan - hareketi kendi önderlikleri altında toparlamaya çalışıyorlar. Böyle bir hareket doğal olarak ülke koşullarında birinci derecede emperyalist işgale karşı olacaktır.

Halk Partisinin gücünü yitirmesini de (bu parti hiçbir dönem kitle içinde etkin olmamıştı) Devrimci İşçi "reform"ların "zorla" uygulanmasına bağlıyor. Bu da doğru değildir. Halk partisigücünü, halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini "zorla" bastırmaya çalışması ve sosyal faşist yüzünün açığa çıkması dolayısıyla yitirmiştir.

Arkadaşlar Afganistan işgalini kınayan devrimcilerle; bugün savundukları karşı devrimci teori gereği gerçekten de MHP ve MSP'lilerle birlikte (sadece onlarla da değil), ortak bir koro oluşturan üç dünyacıları usta(!) bir demagoji ile aynı kaba atıveriyorlar. Her gördüğü sakallıyı dedeleri zannneden bu arkadaşların anlayamadığı şey, meselenin kendi yazdıkları gibi salt "Sovyetlere karşı olma temelinde, şeytanla bile ittifak" yapmak meselesi olmadığıdır. Mesele tüm emperyalistlere, emperyalizmin her türüne kar

Devamı 44. Sayfada

SİYASİ ACİZLİĞİN VARDIĞI YER SALDIRGANLIKTIR!

Yirmialtı Ocak Cumartesi günü Dortmund'da "Strauss'u durdurun" parolası altında "Halk Cephesi" kuruluş toplantısı yapıldı.

TÖK/YD olarak Halk Cephesinin siyasi platformu hakkında "Halk Cephesine birkaç eleştiri" adlı bir bildiri çıkararak görüşlerimizi açıkladık. Bu bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

"HALK CEPHESİNE BİRKAÇ ELEŞTİRİ

Tüm anti-faşistlere, İlerici Kamuoyuna !

Biz Türkiyeli Öğrenciler Konfederasyonu/Yurtdışı, faşizme karşı başarılı bir mücadele için tüm anti-faşist güçlerin birleştirilmesi uğruna harcanan her çabayı olumlu ve devrimci bir tutum olarak değerlendiriyoruz. Bu anlamda "Halk Cephesi" adlı örgütü de faşizme karşı olma temelinde ortaya çıktığı için, devrimci mücadele açısından ileri atılmış olumlu bir adım olarak değerlendiriyoruz. Ancak "Halk Cephesi"nin siyaseti ve faşizme karşı mücadele anlayışıyla hemfikir olmadığımız bazı önemli noktalar vardır. Bizler anti-faşist/anti-emperyalist bir kitle teşkilatı olarak bu yanlış düşüncelerin açıkça eleştirilmesini gerçek enternasyonal dayanışmanın bir gereği olarak kavrıyoruz.

● Halk Cephesi Batı Almanya'da kurulmuş bir örgüt olmasına rağmen, şimdiye kadar yayınlanan propaganda ve ajitasyon dokümanlarında faşizmi gerçekleştirip uygulamanın esas kaynağı olan Batı Alman emperyalizmine karşı tutarlı hiçbir tavır takınılmamaktadır. Her zaman olduğu gibi, bugün de Batı Alman emperyalizmi yarı-sömürge ülke halklarının anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesini bastırabilmek amacıyla ırkçı ve şovenist propagandayı yaygınlaştırarak, cephe gerisini sağlamlaştırmaya çalışmaktadır. Bu durum karşısında Batı Almanya'daki anti-faşistlerin görevi, bilhassa Batı Almanya tarafından ezilen ülke halklarıyla ve özellikle de Batı Almanya'da ezilip horlanan yabancı işçilerle anti-faşist/anti-emperyalist bir mücadele cephesi oluşturmaktır. "Halk Cephesi" böyle can alıcı öneme sahip bir noktada, sanki hiçbir sorunu yokmuş gibi davranmaktadır. Dünya halklarının emperyalizme (burada özellikle Batı Alman emperyalizmine karşı) dayanışmasını gözardı eden bir kuruluş acaba nasıl anti-faşist olacaktır ?

● "Halk Cephesi" savaşa karşı olduğunu ilan etmektedir. Anti-faşist bir kitle teşkilatı hiçbir zaman böyle bir genelleme yapmaz. Gerçek anti-faşist bir kitle teşkilatı, iki düşman kampa bölünmüş devrim ve karşı devrim cephesinin yürüttüğü savaşları aynı görmez. Anti faşist bir kitle teşkilatı, işçi sınıfının ve ezilen milyonlarca yığınların faşizme, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı yürüttüğü haklı savaşı vargücüyle destekler ; emperyalist haksız savaşa karşı da vargücüyle mücadele eder. "Halk Cephesi" haklı ve haksız savaşlar arasında açık-seçik bir ayırım yapmadığı müddetçe, işçi sınıfının ve ezilen halkların anti-faşist/anti-emperyalist haklı savaşlarının yanında yer aldığını kamuoyu önünde ilan etmediği sürece, objektif olarak kitleleri pasifize etmenin, onların sınıf bilincini karartmanın bir aracı olmaya mahkûm olacaktır.

● "Halk Cephesi" kendine "Strauss'u durdur", "Yeni bir '33 'ün gelmesini engelle" sloganlarını temel almaktadır. Herhalde "Halk Cephesi" içinde bulunduğumuz durumu 1933'ten ayırdeden özellikleri kavrama yeteneğinden yoksundur. 1933'lerde işçi sınıfını ezmek ve dünya halklarının anti-faşist mücadelesine saldırmak için baştaki uşaklarını "yönetmekten" aciz gören emperyalist burjuvazi, faşizmi özel vurucu güçler oluşturarak tezgâhlarken, bugün bizzat finans kapitalin kayıtsız şartsız emrinde bulunan devleti bulunmaktadır. Bu bakımdan anti-faşist mücadele, "Halk Cephesi" yöneticisi arkadaşların yaptıkları gibi, finans kapitalin Strauss gibi bir uşağına, ya da CDU/CSU gibi siyasi partilerine karşı değil, finans kapitali temsil eden tüm uşaklara ve partilere karşı yürütülmek zorundadır. Bunun aksi bir davranış, Batı Alman emperyalizmi ile uzlaşma siyasetinden ve anti-faşist kitleleri de onun diğer siyasi partisi olan SPD'nin kıçına takmaktan başka bir amaca hizmet etmeyecektir. Bütün bir tarihi süreç boyunca oynanan oyun ve emperyalist burjuvazinin anti-faşist kitlelere yutturmaya çalıştığı, SPD'nin "zararsız bir engel olduğu" gibisinden demagojidir. Emperyalist burjuvazi için Schmidt ya da Strauss , SPD ya da CSU/CDU önemli değildir. Onun için önemli olan, finans kapitalin işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki diktatörlüğüdür. Bunun şeklini (faşizm veya burjuva demokrasisi) ve hangi parti ya da partiler ta-

rafından (SPD, FDP, CDU, CSU, NPD, D'K'P, vs.) yürütüleceğini, Batı Alman emperyalizminin içinde bulunduğu somut durum ve anti-faşist kitlelerin mücadelesi belirleyecektir. İşçi sınıfının tarihi mücadelesi, faşizmin kaynağını içinde taşıyan emperyalist sistem yıkılmadıkça, faşizmin yokedilemeyeceğini göstermiştir. Gerçek anti-faşist bir kitle teşkilatı hiçbir zaman görevini, mevcut düzenin sivri uçlarını törpülemeye, ya da finans kapitalin bir uşağının başbakan olmasını engellemeye indirgememelidir. Bu düzenin sivriliklerine karşı mücadele ve finans kapitalin özde Schmidt ya da Brandt'tan hiç farkı olmayan Strauss gibi bir uşağına karşı mücadele, devrim mücadelesi ile birleştirilmedikçe anlamsız olacaktır. Hangi niyetle ortaya atıldığı iddia edilirse edilsin, "Halk Cephesi" nin temel aldığı bu siyaset yıllardır denenmiş, objektif olarak anti-faşist kitleleri baskı ve sömürü sisteminin dar çerçevesi içine hapsetmeyi amaçlayan, SPD kuyrukçusu burjuva siyasetidir.

Ayrıca, "Halk Cephesi" çıkardığı bir Türkçe bildiriyle Batı Almanya'da yaşayan anti-faşist Türkiyelilere "Halk Cephesi" içinde örgütlenmeleri için yaptığı çağırıda da yukarıdaki siyasetin davranışı içindedir. Türkiye'de faşizme karşı olmayı MHP'ye karşı olmaya indirgemektedir. Komprador patronların ve toprak ağalarının devletinin de faşist olduğunu, MHP ve yan kollarının da bu faşist devletin bir parçası olduğunu gözardı etmektedir. Batı Alman emperyalizmi ile faşist Türk devleti arasındaki işbirliği, Strauss-Türkeş işbirliğine indirgenmektedir. " Halk Cephesi" bu davranışıyla objektif olarak hedef şaşırtmakta ve enternasyonal dayanışmayı sabote etmektedir. Batı Almanya'daki çeşitli milliyetlerden yabancı işçilerin genel anlamda anti-faşist/anti-emperyalist mücadeledeki yeri konusunda ise herhangi bir açık tavır yoktur.

● "Halk Cephesi" refahtan yana olduğunu açıklarken, hangi şartlar altında emekçi yığınlar için bolluk ve refah olabileceği sorununu üstü kapalı bıraktığından, sanki emperyalist sistem içinde yaşayan yığınlar için "refah olacakmış" gibisinden reformist hayaller yaymaktadır. Emperyalist sistem içinde refah, finans kapitalin besleme uşakları olan işçi aristokratları, bürokratlar için, yani düzenin bekçi köpekleri için mümkündür. Aynı sistem içinde işçi sınıfının payına da ezilmek ve sömürülmek düşmektedir. Emperyalist burjuvazinin sözünü ettiği "refahın" kaynağını da özellikle yarı-sömürge ülke halklarının sırtından, onları faşist diktatörlükler altında barbarca ezerek sağladığı aşırı kârlar oluşturmaktadır. Batı Alman emperyalizmi için de durum böyledir; ezilen dünya halklarını horlayıp şovenizmi körüklerek, geri bilinçli kitleleri uyutmak amacıyla Batı Almanya'daki yaşam düzeyini yarı sömürgelerdeki yaşam düzeyi ile karşılaştırmaya zorlamaktadır; somut duruma göre, elde ettiği vurgunlardan bir sus payı ayırmaktadır. "Halk Cephesi", Batı Alman emperyalizminin "refah" diye yutturmaya çalıştığı yağmalama siyasetini açık-seçik teşhir edip, bu "refah"ın yarı-sömürge ülke halklarının kanı ve canı pahasına bir "refah" olduğunu vurgulamadığı sürece, objektif olarak emperyalist uşağı işçi aristokratlarının paraleline düşmekten kurtulamayacaktır. Görüşümüze göre, "Halk Cephesi" yöneticisi arkadaşlar, "başka ülke halklarını ezen bir ulusun emekçilerinin özgür olamayacağı" gerçeğini kavramamaktadırlar.

"Halk Cephesi" yöneticisi arkadaşların ve tüm taraftarlarının bu eleştirilerimize karşı tavır takınmalarını ve sorunu kitleler önünde açıkça tartışacaklarını umarız. Bizler faşizme, emperyalizme karşı başarılı mücadelenin ancak ve ancak sağlam bir siyaset temelinde yürütülebileceğine inanıyoruz.

● KAHROLSUN FAŞİZM, EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK !

● KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ !

● KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !

● YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ ANTİ-FAŞİST/ANTİ-EMPERYALİST MÜCADELESİ !

● YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA ! "

Ayrıca toplantı sırasında KPD/ML üyelerinin ve HK şeflerinin engelleme çabalarına ve saldırılarına rağmen, aşağıdaki soruları içeren bildiriler salon içinde geniş bir şekilde dağıtıldı:

● HALK CEPHESİ BAŞKANI EIKE HEMMER'A VEYA MERKEZ KOMİTESİ BAŞKAN VEKİLİNE SORULAR

1- Schmidt'in Strauss'dan daha iyi yanı ne olabilir ?

2- GUAFS, CISNU, ATİF, ATÖF gibi yabancı anti-faşist/anti-emperyalist örgütler "Halk Cephesi"ne üye olabilirler mi ? Olamazlarsa niçin ? Bu örgütler "Halk Cephesi" programının tartışılmasına ve bu cephenin kurulması

na neden davet edilmediler ?

3- Anti-faşist bir halk cephesi herşeyden ön ce diğer emperyalistlerin, ABD ve Sovyet ler Birliği'nin savaş hazırlıklarına karşı mı mücadele etmelidir, yoksa önde gelen görevi "kendi ülkesinin", yani Batı Alman emperyalizminin savaş politikasına karşı mı mücadele etmektir ?

4- "Halk Cephesi" hangi gerçek başarı şansıyla parlamento seçimlerine katılmak istemektedir ? Böyle bir davranış bugünkü şartlarda faşizme karşı parlamento yoluyla mücadele edilebileceği hakkında, parlamento hakkında yanlış görüşler uyandırmaz mı ?

Yukarıda sıralanan sorulara cevap veremeyecek kadar aciz olan ve batağa saplanan KPD/ML ve HK şefleri kurtuluşu dışarıda bildiri ve yayın dağıtan anti-faşistlere, devrimcilere saldırmakta buldular. Devrimcilerin dağıttıkları bildirileri, tıpkı Essen'de yaptıkları gibi, tomar halinde kapıp kaçtılar. Bununla da yetinmeyen şefler, içeriden getirdikleri fedaileri ile birlikte saldırıya yeltendiler. Anti-faşist, devrimci Türkiyeli ve Almanların kararlı tavırları karşısında kuru sıkı tehditleri peş para etmeyince, geri lemek zorunda kaldılar.

Her türlü burjuva oyunlarını, cambazlıklarını meslek edinenler, aynı tür oyunlara başvurdular. Fakat bu darkafalılar bu oyunların devrimcilere sökmediğini bir türlü kavrayamıyorlar. TÖK/YD toplantı başında yayın satmak için müracaat etti. Juso'sundan,Spontist'ine kadar tüm grupların yayın sattığı salonda, TÖK/YD'nin bu hakkı geç müracaat ettiği için engellendi. Toplantının başlamasından 3 saat sonra ESG-Essen adına kitap satmak için müracaat eden bir anti-faşiste, kitap satabileceği söylendi.

Bu örnek de bize, siyasi görüşlerine güvenmeyen siyasi acizlerin her tür burjuva metoduna sarıldıklarını göstermektedir. Çünkü onların siyasi görüşleri, yöntemleri ile paralellik göstermektedir.

Ayrıca toplantı, KPD/ML'nin enternasyonalizm adına yabancı anti-faşist örgütlere karşı yürüttüğü şoven ağababa ilişkilerinin çöküşünün bir ifadesi oldu. Toplantıya, yabancı anti-faşist örgütlerden yalnızca bir grup HK sempatizanı resmi olarak katıldı ve KPD/ML tarafından konuşma hakkı verilerek mükâfatlandırıldı. Türkiyeliler adına yapılan konuşma da Batı Almanya için uygulanan siyasetin Türkiye'ye kopyasıydı. Yapılan konuşma, anti-faşist mücadeleyi Türkeş'e karşı mücadeleyle sınırlayan anlayışın ifadesiydi. Ayrıca konuşma sonunda devrimcilerin "YAŞASIN ATİF, ATÖF ! " sloganları salonda büyük yankı uyandırdı.

TÖK/YD olarak toplantıya katılmamız olumlu oldu. Doğru düşünceleri tüm saldırılara, baskılara karşı savunma ve yayma azmimiz, tüm burjuva unsurların yüzlerine birer şamar gibi indi.

REVİZYONİZM VE OPORTÜNİZM TARİHİN KARANLIĞINA GÖMÜLECEKTİR!

TEKEL'DEKİ DİRENİŞ...

783 işçi yeni yıla grevde girdi

TEKEL İŞYERLERİNDE DİRENİŞE GEÇEN İŞÇİLERİN SAYISI 12 BİNE YAKLAŞTI

TEKEL İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ 20. GÜNÜNDE

Devlet Hastanesi işgal edildi

Emniyet ve Sendikanın «Bitti» demelerine karşın Tekel işçilerinin direnişi sürüyor

Ankara'da direniş yapan 21 Tekel bira işçisi ile 3 sendikacı gözaltına alındı

Tekel işçileri direnişlerini 43 gündür sürdürüyor

1200 işçinin direnişte olduğu Ülker fabrikasında

Lise öğrencileri bombalı eylem yaptı

Köylüler, Karayolları şantiyesini işgal etti

DİSK ülke çapında genel grev kararı aldı

TARİŞ'e bağlı ünitelerde arama yapan polislere ateş açıldı

Polisin TARİŞ'e girmesini protesto eden öğrenciler Manisa yolunu kesince büyük çatışma çıktı

Belediye Ekmek Fabrikası ve Mensucat Santral'da direniş başladı

Adana'da gösteri yapan 1004 öğrenci gözaltına alındı

% 500'lük zammı protesto için Adalılar dün vapura biletsiz bindi

BELEDİYE İŞÇİLERİ DE DİRENİŞE GEÇTİ

● Gültepe ve Altındağ belediyesi işçilerinden bir grup, aramaları protesto etmek için direnişe geçti

2. bölüm

Bundan önceki sayıda Kültür ve Sanat ile ilgili bölümde insanın kendini yaratmasını toplumların üst yapı dediğimiz kurumun olu şumunu sağlayan öğelerden kültürün, ilk in sanların toplumsal yaşamı içinde ortaya çı kışını sağlayan özelliklerini (araçların gelişimi, dilin ortaya çıkışı, büyü gibi ö zellikleri);Kültürün ortaya çıkışından son ra kültürün toplumsas bir karekteri olduğu nu; topluma eğemen olan sınıfın o toplumda eğemen kültürü de temsil ettiğini; her kül türün, bir sınıfın duygu ve düşüncelerini yansıttığını; sınıfın tarihsel konumunun aynen o sınıfın kültüründede yansıdığını , toplumsal gelişimin (toplumun yapısal deği şiminde) Kültürün gelişimini de sağladığı- nı; bu gelişim içinde olumlu yanın insanlı ğın mirası olarak kaldığı,olumsuzun ilerle yen zaman içinde çürüdüğünü; hakim sınıfla rın külkürlerini hakimiyetlerini sağlayan araçlardan biri olarak kullandıklarını gör müştük.

Bu bölümde ise; emperyalist yoz kültürü ve Türkiye'de kültür konusunu işlemeye ça- lışacağız.

Emperyalist yoz kültüre geçmeden önce o nun temellerini atan kapitalist toplumun kültürel gelişimi üzerinde duralım:

Kapitalist toplumun yaratıcısı olan bur juvazinin, bu toplumu yaratması konusunda 1848'lerde Marx ve Engels Komünist Manifes to'da şunları söylüyorlar:

"Burjuvazi, tarihsel bakımdan çok büyük bir devrimci rol oynamıştır.
Burjuvazi nerede galip geldiyse orada bütün feodal, ataerkil, saf ilişkilere bir son vermiştir. İnsanı, kendi "doğal üstleri" ne bağlayan bir sürü karışık feodal bağı acımaksızın koparmış, insan la insan arasında, çıplak kişisel fayda bağından, katı peşin ödeme bağından baş ka bağ bırakmamıştır.
Burjuvaziyi, üretim araçlarını, dolayı sıyla üretim ilişkilerini ve onlarla bir likte tüm toplumsal ilişkileri durmadan devrimleştirmeksizin var olamaz. Oysa es ki üretim tarzlarını, değişmemiş biçim- de korunması daha önceki bütün sanayici sıfların ilk varlık koşulu idi. Üreti- min durmadan devrimleştirilmesi, bütün toplumsal koşulların aralıksız alt üst oluşu, sonsuz kararsızlık ve çalkanış, burjuva dönemini tüm öncekilerden ayır- ır. Bütün katılaşmış sabit ilişkiler , peşlerindeki kadîm ve kutsal sayılan ön yargılar ve düşüncelerle birlikte bir kenara atılır; bütün yeni doğmuş olan - larsa katılaşmaya fırsat bulmadan ekşir, modası geçer. Katı olan herşey buharla- şır, kutsal olan herşey bayağılaşır ve sonunda insan, gerçek yaşam koşullarını ve hemcinsleriyle ilişkilerini soğukkan lı (gerçekçi) duygularla karşılamaya zorlanır."

İşte kapitalist toplumun kültürü bu ko şulları yansıtır.Kapitalist ekonominin ö- zelliği, insanlar arasındaki doğrudan zora dayalı bütün ilişkileri görünür şekilde or tadan kaldırmasıdır. Onların yerine insan- ların devletce desteklenen mülkiyet hakkıy la olan zorlayıcı ilişkileri koyar. İnsan- lar, bir feodal toplumda köylüler ile serf lerin ağalara veya prenslere; prenslerin de onların üstündeki krallara bağlı oluşu gi- bi zorla birbirlerine bağlı değillerdir. Serbest pazar için mal üretirler, aynı pa- zardan bağımsız şekilde mal alırlar. Kendi emek güçlerini hiç bir engelle karşılaşma- dan en fazla verene satma hakkına sahiptir ler. Bir yasaksız pazara bu serbestçe gi - riş, kapitalist toplumun "özgürlüğünü" mey dana getirir.

Böylece, kapitalist toplum insanlar ara sında zorlayıcı ilişkiler değil, yalnızca, insanlarla mülkiyet arasında ve sonunda bir birleriyle pazar arasındaki ilişkiler şek- linde olur.

Gerçekte pazar, insanlar arasındaki ger çek ilişkilerin kör bir ifadesinden başka bir şey değildir. Bu ilişkiler zora dayalı ilişkilerdir. Üretim araçlarının sahipliği ve çıplak ellerinden başka hiçbir mülkiye- ti olmayan özgür emekçinin emek gücünün sa tın alması yolu ile işleyen kapitalizmin ka rakteristik sömürüsüdür. Kapitalistle ücret li emekçi (proleterya) arasındaki bu zora dayalı ilişkiler sırf üstü örtülü (köleci ve feodal toplumdakinden farklı olarak) ol duğu için daha gaddar, daha yüzsüzdür.

Bu yüzden, kapitalist ekonomi yalancı bir bireyciliği ve çoğunluk yönünden içi boş bir özgürlüğün (burjuvazi için özgür - lük) ekonomisidir. E. Fischer kapitalist toplumda sanatın gelişimi ile ilgili şunla rı söylüyor:

"Kapitalist çağda kendini oldukça garip bir durumda buldu sanatçı. Kral Midas dokunduğu herşeyi altına çevirmişti: Kapitalizmde herşeyi metaya çevirdi. Üretimde ve verimde o güne kadar görülmemiş bir artışla, yeni düzeni, dünyanın ve insan yaşantısının her kesimine hızla yayarak eski dünyayı bir toz bulutuna döndürdü, üretenle tüketen arasındaki her türlü doğrudan doğruya ilişkiyi ortadan kaldırdı ve bütün ürünleri alınmak ve satılmak üzere belirsiz bir pazara sürdü. Önceleri zanaatçı belli bir alıcının ısmarladığı işe göre çalışırdı. Kapitalist toplumda meta üreticisi ise bugün bilinmeyen bir alıcı için çalışıyor. Çıkardığı ürünleri bir yarışma seli yutuyor belirsizliğe doğru sürüklüyordu. Meta üretimi heryere yayılıyor, iş bölümünü artması, işin parçalara bölünmesi, ekonomik güçlerin belirsizliği; bütün bunları insanların arasındaki dolaysız ilişkileri ortadan kaldırıyor, insanın toplumsal gerçeklere ve kendisine artan bir yabancılaşma duymasını zorunlu kılıyordu. Böyle bir dünyada sanat bir meta, sanatçı da bir meta üreticisi olmuş idi. Bir takım adsız tüketicilerin bileşimi olan, "kamu" dediğimiz ve nasıl işlediğini ya hiç, ya da çok güç anladığımız açık pazar, kişisel destekten daha ağır basıyordu.

Sanatçı, insanlık tarihinde ilk olarak özgür bir sanatçı, özgür bir kişi oldu; saçmalığa, döndürücü bir yanlızlığa varan bir özgürlüğe kavuştu. Yarı düş, yarı ticaret oldu sanat."

Kapitalist toplumun yapısı hakkında buraya kadar anlatılanlardan öz olarak şu neticeyi çıkarabiliriz: Kapitalist toplumda burjuvazinin kendi ekonomisini belirliyen özellik, özel mülkiyetin bütün ekonomide belirleyici olması; bireyci, yalnız kendi çıkarları için yaşayan bir insan yaratmak istemesidir.

Kapitalist toplumun birinci aşaması olan serbest rekabetçi dönemde yukarıda sıralanan özelliklere sahip olan burjuvazi, daha doğrusu bu döneme kadar ilerici olarak tanımlayabileceğimiz burjuvazi, tekelci aşamaya ulaşması ile dünyadaki gericiliğin temsilciliğini yapan bir sınıf haline gelmiştir. En geniş sömürü alanlarına sahip olan tekelci burjuvazinin artık yeni olarak getirebileceği hiç bir şey kalmamış, ve yeniyi temsil eden sınıf olan proleteryanın her türlü gelişimini engelliyecek bir şekilde kültüre, serbest rekabetçi kapitalist toplumdaki kültürden daha başka bir yön vermiştir.

Emperyalistlerin dünya görüşleri maddi temellerinden kaynaklanan, dünyü pazarlarına hakim olma ve kendi ülkelerinin işçi sınıfını uyutmayı amazlar bir şekil almıştır. Kendi sınıf çıkarlarını koruyan yeni nesillerin yetişmesi için; eğitimde bireysel gelişime açık ve mevki yaratan bir eğitim sistemi geliştirmiş, ayrıca metanın üretiminde en ince detayını oluşturacak eğitim dalları yaratarak insanın, o detayın teferruatını öğretmekten vermeyen bir sistem geliştirmiştir. Anaokullarından üniversitelere kadar eğitim sistemi bireyci, egoist, başkalarını ezerek yükselmeyi öğreten bir şekildedir. Emperyalistler kendi ülkelerinde ve sömürdüğü ülkelerde kültür konusunda özde aynı olmakla beraber, biçimsel bazı farklı uygulamalarda bulunmaktadırlar. Emperyalistler kendi ülkelerinde, kendi çürümüşlüğünü ve sınıfsal çelişmeleri gizleyebilmek amacıyla, kendi işçi sınıfını akla gelmez yoz, rezilâne metodlarla uyutmaktadır. Sınıfsal çelişmenin, işçi sınıfının kendi sınıfsal çıkarları için gelişiminin önüne akla gelmez ahlâksızlıklardan bir duvar çekmektedir. Esrar, seks, kadın ticareti, kumar, diskotek, vb. pislikleri kendi işçi sınıfına "iyi alışkanlıklar" olarak empoze etmeye çalışmaktadır. Feodal toplumda bir silah olarak kullanılan din'i de kendi emellerine alet etmekte, kitleleri uyutma aracı olarak kullanmaktadır.

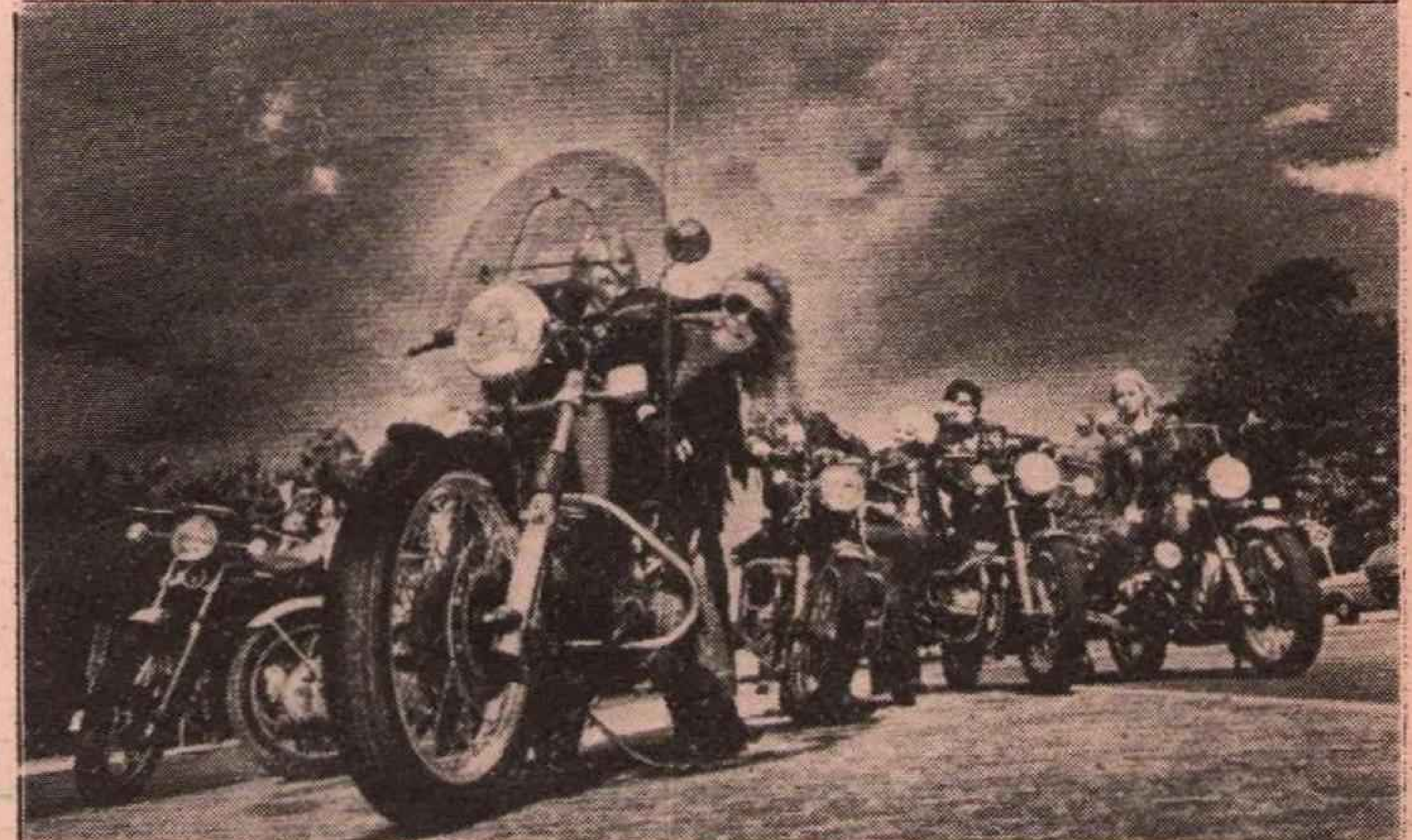
Her yönüyle eskimiş, çürümüş kapitalist toplumun son aşaması olan emperyalizm çağında, bu döneme kadar hiç görülmemiş olan üretim artışı, tüketici güçlerin tüketimin daha hızlı ve müsrifçe artmasını beraberinde getirmiştir. Kişiler arasında bir tüketim rekabeti sözkonusudur ve bu özellikle lüks denebilecek tüketim maddelerine yöneliktir. İnsancıl duygular köreltilmiş, bunun yerine kendinden başkasını düşünmeyen, bireyci duygular genelleştirilmiştir. Bu anlayışı insanların ortak düşüncelerinde birleştirerek, hem büyük kârlar elde etmişler, hem de kitlenin potansiyelini istedikleri yöne sokmayı başarabilmişlerdir. Örneğin ; spor konusunda futbol sporunu, spor olarak kitleler arasında yaygınlaştırmakla birlikte, yıldız futbolcular, yıldız futbol takımları yaratarak, kitleler arasında spordan ziyade iç boşalıma yarayan bir rekabet aracı

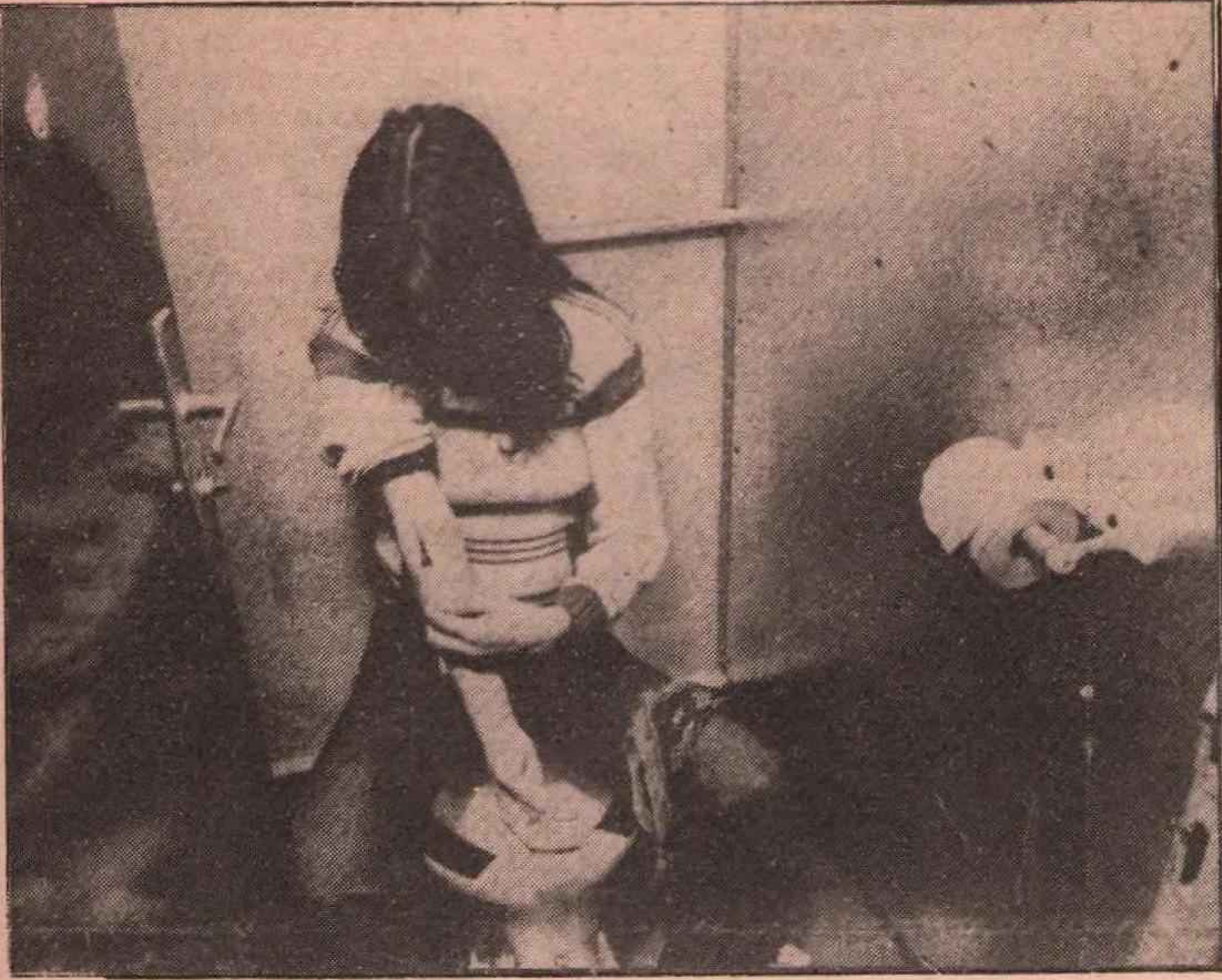

olarak kullanmaktadırlar. Bu konu, kültürün bir parçası olan sanat alanında da kendini göstermektedir. Film, tiyatro sanatçıları veya şarkıcılar ... Bu konuda da başta belirttiğimiz gibi, kitlelerin maddi ve manevi sömürüsü amaçlanmaktadır.

Emperyalistler bireyci kurtuluşu yaygınlaştırmış, lotolar, totolar ile bir anda zenginlik vaad eden ve kitlelerin ümidi haline gelen bir dizi yeni metodlar geliştirmişlerdir. Emperyalist ülkelerdeki proletarya bugünkü toplumsal konumu itibarıyla (üretimdeki konumu açısından değil) tüketiciler arasında küçük burjuva bir sınıf konumuna sahiptir. Hakim sınıflar tarafından yozlaştırılmış, lümpen bir yapı arzetmektedir. Özellikle proletaryayı bu eğilime sokan bir sürü şartlar, yukarıda da belirttiğimiz gibi burjuvazi tarafından sağlanmıştır. Birahaneler, kumarhaneler işçi sınıfının fabrikalarda elde ettikleri ücretlerin tekrar patronların cebine inmesine yarayan birer araçtırlar. Hem işçilerin yozlaşmasını sağlamaktadır, hem de paralarına el konulmasını ... Dolayısıyla emperyalistlerin yoz kültürü kendi ülkelerinde büyük ekonomik krizler, bunalımlar olmadığı sürece kendi işçi sınıfı üzerinde daha uzun müddet uyutucu özelliğini devam ettireceğe benzer.

Emperyalistler kendilerine özgü bu yoz kültürü, kendi pazarları durumunda bulunan, kendilerine bağladıkları ülkelerde de, o ülke kültürü ile iç içe geçirerek, empezo etmeye çalışırlar. Ulusların kendilerine özgü ve ilerici yönler ihtiva eden halk kültürünü boğmak ve kendi yoz kültürü ile girdiği ülkenin kültürünün gerici yönlerini birleştirerek bunu o ülkenin kültürü haline getirmeye çalışır. Bunun yanısıra dünyada kendi yoz kültürünü evrenselleştirmeye çalışır. Kendi dünya görüşünü ancak böylece sömürdüğü ülkelere kabul ettirebilir. Girdiği ülkelerin eğitim sistemini kendi ihtiyaçlarına göre düzenler. Dünyaya bir dizi hobiler, insanların ortak isteklerine hitap eden şeyleri yozlaştırarak yaygınlaştırırlar. Örneğin, biraz önce de değindiğimiz gibi, müzik konusunda yıldızlar yaratarak dünyada ticaret ve kültür aracı olarak kullanırlar. Elvis Presley'ler, Beatles'lar hem emperyalist yoz kültürün temsilciliğini yapmakta, hem de milyonlarına yeni milyonlar katmaktadır. Moda salgını her tarafta yaygınlaştırılmış ve kitlelerin gerçek ihtiyacı moda imiş gibi insanlara kavratılmıştır. Emperyalistler kendi ülkelerindeki tüm yozlukları Eskimo'lardan, Ekvator'daki yerli kabilelere kadar sokmayı başarmışlardır. Emperyalistler girdikleri ülkenin kültürel çalışmalarında popüler gördükleri şeylere de sahip çıkarak, yozlaştırmış, onları da kendi amaçları için kullanmıştır. Örneğin, Afrika'da yerlilerin müziği ile kendi müzik türünü birleştirmiş, caz müziği ve daha sonra ondan gelen pop müziğini yaygınlaştırmışlardır.

Emperyalistlerin ister kendi ülkelerindeki işçi sınıfı üzerinde olsun, isterse sömürüsü altında bulunan ülkelerde olsun,kültür konusundaki amacı, sömürüsünü devam ettirebilmek için kitleleri uyutabilmek, onların gerçek kurtuluşu için verecekleri mücadelelerini bastırabilmek, kitleleri başka yönlere çekerek sömürüsünün devamını sağlayabilmektir. Emperyalist kültür yozdur , çürümüştür, kokuşmuştur ve er geç yıkılmaya mahkumdur, yıkılacaktır.

Emperyalist yoz kültürle ilgili bölümü burada noktalıyoruz. Yalnız kafalara şöyle bir soru takılabilir. Yazılarımızda sürekli "Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm" diyoruz. Ne var ki emperyalist yoz kültürden bahsederken hiç sosyal emperyalist kültürden söz edilmedi, sosyal emperyalist kültür nedir, vs. Elbette sosyal emperyalist kültürü de aktaracağız. Sosyal emperyalist kültür özde emperyalist yoz kültürden farklı olmamakla birlikte, şekilde farklılıklar gösterir ve bu farklılıklar bizim kavramamız ve başkalarına kavratmamız açısından çok daha önemlidir. Çünkü sosyal emperyalistler sosyalist maskesi altında , kendi çıkarları için dünya proletaryasının bugüne kadar yarattığı sanat ve kültür değerlerini kullanmakta ve bu değerleri yozlaştırarak kitlelere işçi sınıfının gerçek kültürü diye yutturmaya çalışmaktadır. Bu nedenle sosyal emperyalist kültür konusunu proleter kültür konusundan sonra, 'Proleter kültür' ve 'Proleter kültür maskesi altındaki yeni gericilik' başlığı altında ele alacağız. Bu yüzden burada değinmiyoruz.

Gelelim Türkiye'de kültür sorununa: Bu diziye başladığımızda kültürü tarif ederken; "Kültür, bir toplumun sosyo-ekonomik yapısının ideolojik bir yansımasıdır" diye özetlemiştik. Bu tariften yola çıkarak Türkiye'de kültür sorununa bakalım.

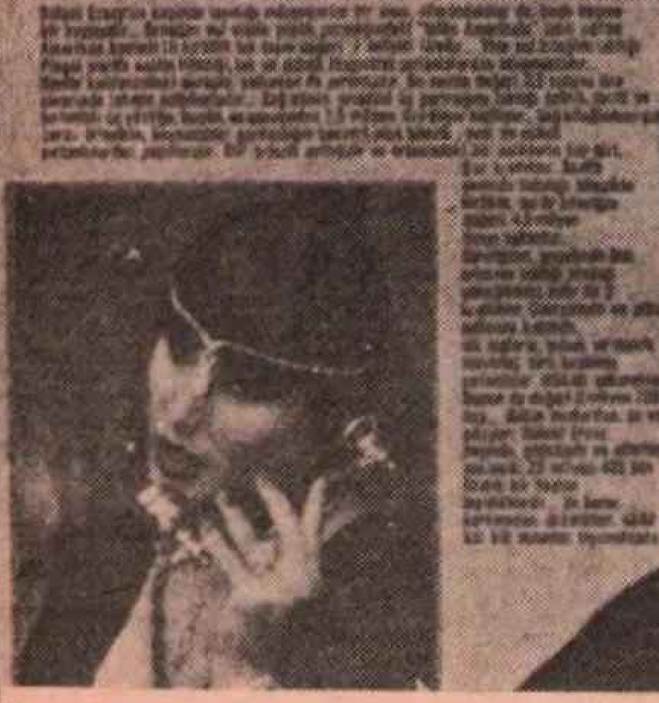
Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı ne 15. yüzyıl derebeylik (feodal) düzenine benzer, ne de 19. yüzyılda filizlenen kapitalist üretim ilişkilerine sahiptir. Ülkemiz,Osmanlı imparatorluğu döneminde 15. yüzyıl Avrupasında olduğu gibi feodal üretim yapısına sahipti. Avrupa'da burjuvazinin filizlenmesi ve kapitalist üretim biçimini hakim kıldığı dönemlerde, Osmanlılar daha hala eski üretim biçimini muhafaza ediyorlardı. Avrupa'da tekelci aşamaya varan kapitalizm döneminde Osmanlı toplumunda da yavaş yavaş milli burjuvazi filizlenmeye başlamıştı.Ne var ki milli burjuvazinin feodalizmi tasfiyesine fırsat tanımadan, Osmanlılar emperyalistlerin pazarı haline geldi. Osmanlı imparatorluğunun yıkılmasından sonra kemalistler iktidarı ele geçirdiler. Daha sonra da emperyalistler kendi çıkarları için fodalizmin tasfiyesi bir yana, yarı-feodal ilişkileri daha da sistemli uygulamaya giriştiler. Osmanlıların son dönemlerinde var olan kendilerine uşaklık eden, ülkemizin sömürülmesine aracılık eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını Türk hakim sınıflarına ikram ederek bugünkü Türkiye haline yani, yarı-sömürge, yarı feodal bir duruma getirdiler.

Türkiye'deki bu sosyo-ekonomik yapı temelinde yükselen üstyapı da hakim sınıfların tam anlamıyla kontrolu altındadır. Dolayısıyla bir üstyapı kurumu olan kültür de de Türkiye, ülkümizi sömüren emperyalistlerin, emperyalist yoz kültürü ve Türkiye'deki hakim sınıfların gerici, faşist feodal

Yoz sapmalar kendi kültürümüzmüş gibi halkımıza yutturulmaya çalışılıyor.

Kültürümüzde, emperyalist yoz kültürün yansıması olan sapmalar boyalı basında böyle lanse ediliyor.

kültürünün hakimiyetindedir. Bugün ülkemizde emperyalist yoz kültür ve feodal gerici kültür halkın sömürülmesine, baskı altında tutulmasına hizmet etmektedir. Bu kültürün karşısında, emperyalist sömürü ağından kurtulmayı, komprador patron ve toprak ağalarının iktidarlarının yıkılmasını isteyen sınıflar(ki biz bu sınıfların tümünün oluşturduğu topluluğa halk diyoruz) ekonomik ve siyasi mücadelenin yanısıra kültür konusunda da halkın devrimci, ilerici, demokrat kültürünü oluşturmaktadırlar.

Ülkemizde emperyalizmin sömürüsünden kurtulmak, komprador patron ve ağaların iktidarını alaşağı etmenin yolu halkın demokratik ve bağımsız bir Türkiye yaratma mücadelesindedir. Bu mücadele ancak çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının demokratik devrimi gerçekleştirmesiyle zafere ulaşabilir.

Türkiye'de hakim sınıfların emperyalist, gerici, feodal kültürüne karşı demokratik halk devrimine hizmet eden kültür gerçek anlamda halkın devrimci kültürüdür. Emperyalist yoz kültür ve feodal gerici kültür eskiyi, devrimci halk kültürü de yeniyi temsil etmektedir.

Halk kültürü aslında homojen olmayan bir özelliğe sahiptir. Çünkü içindeki sınıflar, demokratik halk devriminde sadece kendi sınıf çıkarları çerçevesinde birlik sağlamışlardır. Halk kavramı içindeki sınıflardan yalnız ve yalnız proleter sınıfının halk kültürüne önderlik etmesi gerektiğini akıllardan çıkarmamalıyız. Proletaryanın amacı, sınıfsız topluma ulaşmak olduğu halde, halk kavramı içindeki burjuvazi demokratik halk devrimi ile emperyalizmin sömürüsünü defedip yerine kendisinin oturmasını amaçlamaktadır. Bu nedenle kendi sınıf ideolojisinin bir aracı olarak devrimci halk kültürünü kullanır.

Ayrıca halk kültürü genelde bakıldığında geçmişin mirası olarak içinde bir takım gerici yönleri taşır. Proletaryanın görevi kendi sınıf çıkarlarını koruyan ve geliştiren devrimci halk kültürünü yaratmaktır. Bugün proletarya kültürünü mü yoksa devrimci halk kültürünü mü veya hangisini savunacağız gibi sorular vardır. Bu sorunun cevabı proletarya kültürü başlıklı ayrı bir yazıda ele alınacaktır. Yalnız kısaca burada da değinelim: Sosyalist toplumun yaratıcısı proletaryadır ve bizim gibi ülkelerde sosyalizmin inşası demokratik halk devriminden geçer. Bu nedenle, demokratik devrim aşamasında devrimci halk kültürünü savunmak ve bu kültür içinde proletarya kültürünü güçlendirip, hakim hale getirmeğe çalışmak ilkemiz olmalıdır. Dünya genelinde kültür konusunda rehber proletarya kültürüdür. Zaten sosyalist toplumda proletarya kültürü söz konusudur. Sosyalist toplumda halk kültürünü savunmak burjuva kültürünü savunmak anlamına gelir. Demokratik devrimin başarıya ulaşmasıyla ancak devrimci halk kültürü hakim hale gelecektir.

Arkadaşlar, halkımız çeşitli millet ve milliyetlerden meydana gelmesi nedeniyle , dil ve kültür konusunda da çeşitli milli , şöven düşünceler yayılmakta ve bir sürü arkadaşın kafası bu konuda karışmaktadır. Bu nedenle şimdi de milli kültür ve Türkiye'deki ulusların kültürüne göz atalım. Devrimci önderlerden yapacağımız alıntılar konunun daha anlaşılır olmasına yardım edecektir.

Buraya kadar işlediğimiz bölümlerde,alt yapıya hangi sınıf hakimse üstyapıya da dolayısıyla kültüre de o hakimdir demiştik. Bir ulusun içindeki sınıflardan ekonomik yapıya yani alt yapıya hakim olan burjuvazi, kültüre de hakimiyetinin damgasını vuracaktır. Dolayısıyla bir ulusun kültürü içinde proletaryanın veya halkın kültürü olmasına rağmen o ulusun kültürünü temsil eden burjuvazinin damgasını taşır. Bu nedenle ulusal kültürü savunmak burjuvazinin kültürünü savunmak anlamına gelir. Konuyu biraz daha genişleterek ele alalım.

Tarih, değişik zamanlarda değişik mücadele örneklerine sahne olmuştur. Fakat insanlığın olan herşey, ancak proletaryanın devrimci mücadelelerinde kendini bulmakta ve gerçek kimliğini kazanmaktadır. Ve artık çağımızda proletarya kendi mücadele önneğinin sonuçlarını almaya başlamıştır. Onun mücadelesi, halkların yararı temelinde gelişip yükseldikçe, burjuvazi daralan çemberi içerisinde, daha da gericileşip, daha da hırçınlaşıyor ve daha da yozlaşıyor. Artık onun getirebileceği hiçbir yeni değer yoktur. Mao'nun belirttiği gibi:

"Bugün gerçekten kitlelerin olan herhangi birşey, zorunlu olarak proletarya önderliğinde olmaktadır. Burjuvazinin önderliğinde olan birşey hiçbir zaman kitlelerin olamaz."

ve ekliyor Mao:

"Bu söylediklerimiz elbette yeni sanat ve edebiyat için de geçerlidir."

İktisadi ölçülerden hareketle Marx, kültürde millilik sorununu şöyle niteliyor:

"Eski yerel ve ulusal kapalılık ve kendine yeterlik yerine, her yöne dağılan ilişkileri, ulusların evrensel karşılıklı bağımlılığını görüyoruz. Ulusal üretimde maddi üretim gibi tek tek ulusların akla dayalı yaratıları şimdi ortak mülkiyet ommuştur. Ulusal tek yanlılık ve dar kafalılık gün geçtikçe gerçekleşemez oluyor. Sayısız yerel ve ulusal edebiyattan bir dünya edebeyatı doğuyor."

Bu sürecin gelişmesinden doğacak olan ve sayısız yerel ve ulusal kültürlerin bir toplamı olan dünya kültürünün mimarı uluslararası proletaryadır.

Dünya işçi sınıfı hareketinin "uluslararası kültürü" sloganıyla ilgili Lenin şunları söylüyor:

"Her ulusal kültürde gelişmemiş bir biçimde de olsa demokratik ve sosyalist kültürlerin unsurları vardır; çünkü her ulusta, hayat koşulları kaçınılmaz olarak, demokrasi ve sosyalizm ideolojisini doğuran emekçi ve sömürülen kitleler yaratır. Ama her ulusta aynı zamanda yalnızca unsurlar biçiminde değil egemen kültür biçiminde bir burjuva kültürü(çoğu ulusta gerici ve yobaz kültür) de vardır. Bu yüzden genel olarak ulusal kültür toprak ağalarının, papazların, burjuvazinin kültürüdür."

gene bunları eleştirerek devam ediyor:

"Biz demokrasinin ve dünya işçi sınıfı hareketinin uluslararası kültürü sloganını atarken, her ulusal kültürün yalnızca demokratik ve sosyalist unsurlarını alıyoruz, bunları yalnızca ve kesinlikle her ulusun burjuva kültürüne ve burjuva milliyetçiliğine karşı alıyoruz."

Lenin

Dünyadaki bütün ulusların proletaryalarının ortak özlemi olan sosyalizm yolunda ve marksist dünya görüşü temelinde oluşan birlik öz deki birliktir; fakat özdeki proleter birlik,aynı zamanda her ulusun dili, töreleri, gelenekleri ve olumlu mirası tarafından belirlelen biçimler içinde gelişecektir.

"Sosyalizmin ilerlemekte olduğu evrensel kültür böyledir. Proletarya kültürü ulusal kültürü ortadan kaldırmaz; ona öz verir. Buna karşılak, ulusal kültürde proleter kültürü ortadan kaldırmaz, ona biçim verir."

?

Stalin'de bu sözleriyle ulusal kültür ve proleter kültürü özetliyor ve şunları ekliyor:

"Burjuvazi iktidarda olduğu ve ulusların gelişmesi (pekişmesi) burjuva düzeninin kanatları altında sürdüğü sürece, ulusal kültür bir burjuva kültürüdür."

"Kim işçi sınıfına yararlı olmak istiyorsa bütün ulusların işçilerini birleştirmeli, ister kendi öz burjuvazisinin olsun, ister bir başka burjuvazinin milliyetçiliği ile, bitip tükenmeden mücadele etmelidir. Ulusal kültür (burjuvazinin damgasını taşıyan) sloganından yana çıkan herkesin yeri Marksistler arasında değil, küçük burjuvazinin yanıdır."

Stalin

Yukarıdaki cümleleri söyleyen Lenin daha sonra kültürün oluşumunda büyük yeri olan dil sorununda da o dönemin Rusyasındaki liberallere şu cevabı veriyor:

"... İşte bu nedenden ötürüdür ki, Rus Marksistleri zorunlu bir resmi dilin olmaması gerektiğini, bütün yöresel dillerde halka öğretim yapan okullar açılmasının zorunlu olduğunu ve anayasaya herhangi bir ulusun bütün ayrıcalıklarını kaldıran ve herhangi ulusal azınlığın haklarının çiğnenmesini artık silip atan temel bir yasanın sokulmasının kaçınılmazlığını vurgulamaktadır."

Proletaryanın dünya görüşüne uygun olarak ulusların kendi dillerini özgürce konuşma, kültürel değerlerini yaşatma ve geliştirme özgürlüklerini gerek ezen, gerekse ezilen ulusun devrimcileri, sonuna kadar ve elbirliği ile savunmalıdırlar. Bu sorunun uygulamadaki çözüm yolu ise; burjuvazinin getirdiği gibi kültürel-ulusal özerklik değil, proletaryanın görüşü olan bölgesel ve yerel özerklik biçiminde olmalıdır.

Ulusal kültür konusunda bakış açımız; burjuva dünya görüşünün yayılımına hizmet eden ulusal kültürü reddetmek ve özde uluslararası işçi sınıfının görüşlerine hizmet eden, biçimde çeşitli milliyetlerden halkımızın geçmişindeki devrimci örf, âdet, geleneklerini geliştiren bir kültür yaratmaya çalışmaktır.

Ülkemizdeki hakim sınıfların kültürüne biraz daha değinelim. Türkiye'de Türk hakim sınıflarının iktidar olmalarından sonra, hakim ulus şovenizmini ve ülkenin sosyo-ekonomik yapısından kaynaklanan faşist eğitim biçimini hakim sınıf kültürünün belirleyici ögeleri olarak ortaya çıkarmıştır.

Osmanlılar döneminde katı feodal ilişkilerin feodal despotluk biçimindeki baskı yöntemleri, Kemalistlerle birlikte yerini faşist baskılara bıraktı. Türkiye'de aile kurumunun işleyişi hala ataerkil bir özelliğe sahiptir ve aile içinde çocuk eğitimi faşist baskı yöntemlerine dayalıdır. Hakim sınıflar, aile kurumunda var olan bu gerici uygulamanın yeni nesillerde de devamını sağlamak için eğitim kurumlarında aynı yöntemleri kullanmaktadırlar. Çocuklar okullara verilirken, "eti senin, kemiği benim" diye teslim edilmekte ve faşist, gerici, emperyalistlerin ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş "eğitim kurumlarına" sokularak, düzenin adamı olarak yetiştirilmeye çalışılmaktadır. "Dayak cennetten çıkmadır" sözü düzenin karakteristik özünü bize yansıtmaktadır. Bu öz bütün eğitim kurumlarında geçerliliğini korumaktadır.

"Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedeldir" gibi şovenist düşünceler ta ilkokul sıralarında küçücük çocukların kafalarına sokulmaya çalışılmakta, "Türklerin dünyayı yaratan" bir kavim olduğu, "en asil ırk" olduğu, vb. düşüncelerle beyinler yıkanmaktadır. Hakim sınıflar eğitim kurumlarında ırkçı, şovenist düşünceleri yaymalarının yanı sıra, dinin daha fanatikleşmesine ve sosyal alanda insanlar arasındaki ilişkileri düzenleyen bir kurum haline gelmesine çalışmaktadırlar. Özellikle feodal ilişkilerin çok daha katı olduğu yörelerde bunun etkisini görebiliriz. Bugün şehirlerde yaygınlığını yitirmiş olmakla birlikte, Türkiye genelinde kadınların pazarda satılan meyva, sebze gibi alınıp satılması ve özellikle kırsal kesimde birden fazla kadınla evlenme olayı hala yaygınlığını muhafaza etmektedir. Yukarıda sıralanan, yarı-feodal üretim ilişkilerinin bir ürünü olan bu düşünceleri hakim sınıflar kendi çıkarları için halk arasında yaygınlaştırmakta ve hatta dini halkın umudu, sorunlarının çözüm aracı olarak geliştirmektedirler. Düzenin yarattığı açlığa, sefalete karşı "Allaha şükür, bu da yeter", "bu dünyada eziyet gören, ahirette rahata erermiş", "beş parmağın beşi de bir mi ?", "Allah yüzümüzü elbet güldürür", vb. sözlerle kitlelerin gelişen potansiyelini kırmaya ve onları bu tür sözlerle uyutmaya çalışmaktadır.

Beslenme yetersizliğinden, ilaç, hastane yokluğundan doğan ölüm, hastalık gibi olaylar karşısında ya "vadesi yetti, öldü " denilmekte, ya da muskalar, dede türbelerine ziyaretler, hocalara götürerek okutmalar, vs. çözüm yolu olarak özellikle kırsal alanda halk arasında yaygındır. Hakim sınıflar, kırsal alandaki temsilcileri olan ağalar, şeyhler, hocalar aracılığıyla bu düşüncelerin muhafaza edilmesine çalışmaktadırlar.

Kadınlar üzerinde var olan baskılar sadece başlık parası karşılığı alınıp satılmasıyla kalmamakta, tüm yaşamı boyunca ikinci sınıf insan muamelesi görmektedir. "Saçı uzun, aklı kısa" diye nitelenen kadın , "Havva, Adem'in ihtiyacı için yaratılmıştır" sözüyle hem aptal, hem de erkeğin her türlü ihtiyacını karşılayan bir araç olarak görülmektedir. Düzen kadınları katmerli bir baskı altında tutmaktadır. Hakim sı

nıfların dünya görüşüne uygun olarak toplumumuzda kadının tarifi, "yemek yapar, bulaşık, çamaşır yıkar, çocuk yapar, çocuğa bakar, tarla çapalar, alınır, satılır, aklı kıttır, konuşmaya hakkı yoktur, vs. vs."dir.

Hakim sınıfların kırsal kesimdeki bu feodal dünya görüşleri şehirlerde emperyalist yoz kültür ile daha iç içe geçmiştir. Emperyalist yoz kültürün tüm kurumları, özellikle sanat alanındaki kurumları yaygınlaşmıştır. Diskotekler, birahaneler, modalar, seks filmleri ve buna benzer bir sürü pislikler.

İnsanlar arasındaki hitap şekli bile buna göre düzenlenmiştir. Kapıcı Ahmet efendi, Muhasip bey, Müdür beyefendi, Patron sayın bay filan filan, şeklinde. İnsanlar arasındaki ilişkiler diploma ve mertebeye göre değişmekte, herkes çocuğunun mühendis , doktor, vs. ünvanlara sahip olmasına çalışmaktadır. Tabii bu burjuvazi arasında daha da yaygındır. Hakim sınıflar kendi çıkarlarına uygun olarak, emperyalistlerin kültür temsilcilerini doğrudan piyasaya sürmekle birlikte, kendi toplumundan da bir sürü sanatçı yaratmış ve halkın sevgilisi diye piyasaya sürmüştür. Zeki Mürenler, Orhan Gencebaylar, vb. birkaç örnektir. Genç kızları fotoromanlar, mecmualar ile, aşk-maşk adı altında kendi pisliğine alet etmekte ve modalar takibetmeye zorlamakta, asıl mücadele hedeflerini gözlerden gizlemeye çalışmaktadırlar. Özellikle büyük şehirlerde liseli genç kızların lüks yaşama düşüncesi , kendilerini satmaya kadar vardırmış ve bu oldukça yaygınlaşmıştır.

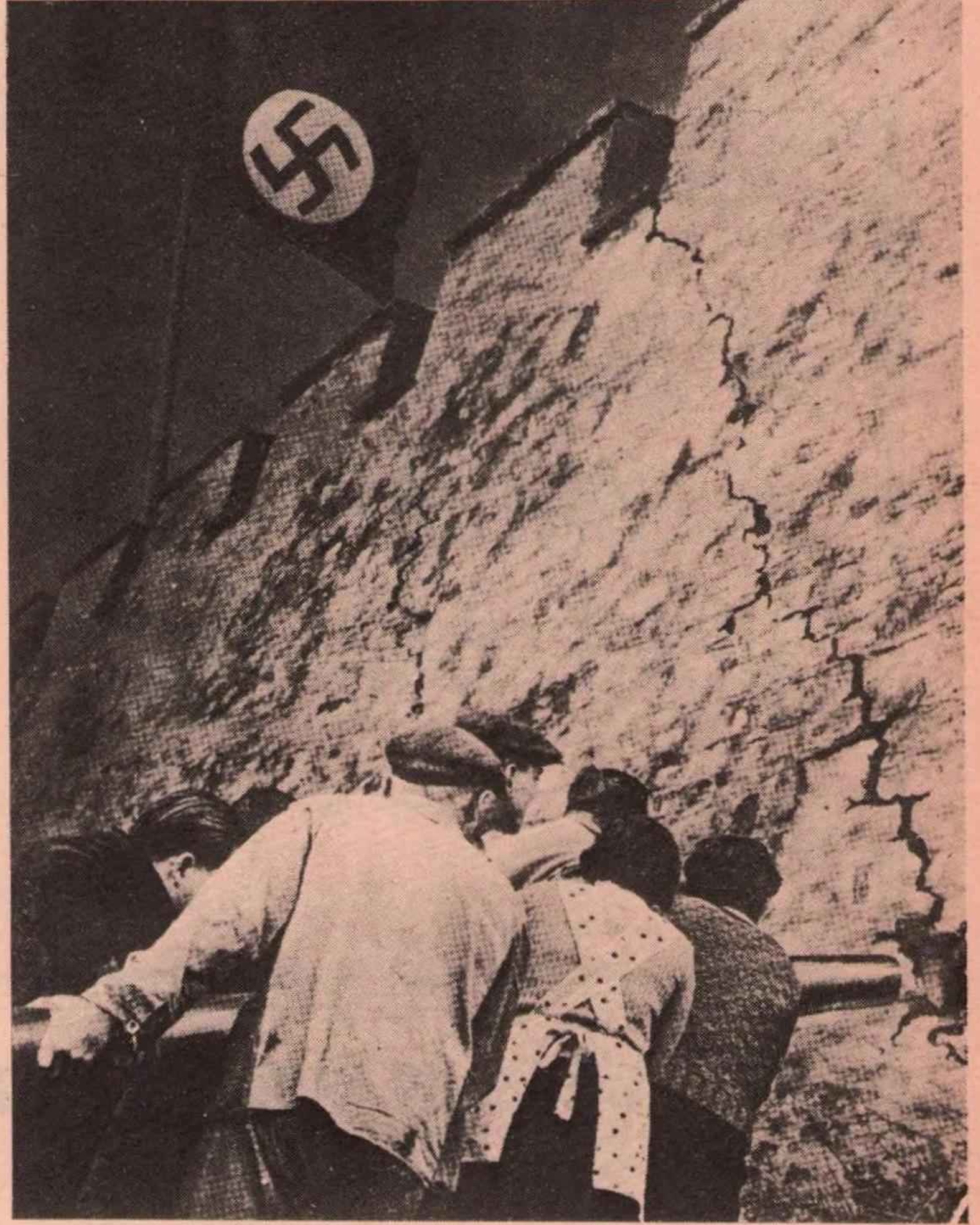
Hakim sınıflar toplumun çeşitli katmanlarına uygun şeyler geliştirmiştir. Özellikle müzik konusunda emperyalist yoz kültürün müzik ürünlerini daha hazmedemeyen kitlelere, özellikle kırsal kesime, halk kültürü yutturmacası altında halk türküleri, vb. ile şovenizmi, faşizmi işlemektedir. Bu konuda radyo ile televizyonu kendi açısından oldukça olumlu bir araç olarak kullanmaktadır. Özellikle filmlerde zengin bir kız ile fakir bir gencin sözümona aşkını işlemekte ve sonunda "mutlu son" ile bitirmektedir. Kitlelere sözümona sınıfsal çelişkinin çözümü temelinde örnekler vermeye çalışmaktadır.

Hakim sınıfların bu yutturmacaları, sahtekârlıkları ve göz boyamacı, kitleleri pasifleştirici kültürleri karşısında, halkın devrimci kültürü de yukarıda sıralanan tüm faşist, gerici, yoz değerleri adım adım yıkarak, proleter sınıf düşüncesi temelinde gelişmekte ve güçlenmektedir.

Anti-feodal, anti-faşist, anti-emperyalist devrimci halk kültürü halkımızın verdiği Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesinden ayrı düşünülemez. Halkın mücadelesi gelişip güçlendikçe, kültürü de gelişip güçlenecektir. Ne hakim sınıfların faşist, feodal, yoz, gerici kültürü; ne de sahte devrimcilerin şovenist, milliyetçi kültürleri halkımızın proletarya önderliğindeki devrimci kültürüne engel olamazlar.

YAŞASIN PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE TÜRKİYE HALKININ DEVRİMCİ KÜLTÜRÜ !

KAHROLSUN FAŞİST, GERİCİ, YOZ HAKİM SINIF KÜLTÜRÜ !

TARİHTEN BİR YAPRAK

MUSTAFA SUPHİ VE 14 YOLDAŞINI ANIYORUZ

MUSTAFA SUPHİ ETEM NEJAT

Türkiye işçi sınıfının ölümsüz önderlerinden Mustafa Suphi ve yoldaşları 1921 yılının 28-29 Ocak gecesi Kemalistlerin tuzağına düşerek canverdiler.

Türkiye komünist hareketine büyük katkıları olan Mustafa Suphi ve yoldaşlarını halkımız unutmayacaktır.

MERAL YAKAR — OCAK 1973
ATİLLA ÖZKAN — OCAK 1976
A. HAYDAR YILDIZ — OCAK 1973
ULAŞ BARDAKÇI — ŞUBAT 1972

Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde egemen sınıflar tarafından hunharca katledildiler.

ANILARI MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR !

16 ŞUBAT 1969 KANLI PAZAR

16 Şubat 1969'da işçi sınıfımızın ve yiğit gençliğimizin yükselen mücadelesine azgınca saldıran egemen sınıf güçleri üç işçi kardeşimizi katlettiler.

Halkımız Kanlı Pazar Şehitlerini unutmayacaktır.

İNGİLTERE'DE ÇELİK İŞÇİLERİNİN GREVİ

İngiltere'de devlete bağlı "İngiliz Çelik korporasyonu"nda çalışan binlerce işçi, Aralık sonlarında tüm ülke çepında greve gittiler. İşçiler, İngiliz emperyalist burjuvazisinin gittikçe derinleşen ekonomik bunalımı sonucu uygulamak istediği 50 000 çelik işçisini adım adım işten çıkarma planını protesto etmek ve ücretlerinde %20'lik bir artış sağlayabilmek amacıyla bu grevi başlattılar. Çelik endüstrisinde faaliyet gösteren "Demir ve Çelik İşçileri Konfederasyonu"na üye binlerce işçinin greve başlamasıyla, emperyalist burjuvazinin etekleri tutuştu. Çünkü çelik endüstrisinde tekelci bir konuma sahip olan İngiliz Çelik Korporasyonu'nda üretimin tamamen durması, emperyalist burjuvazi için büyük bir darbe demekti.

Bu yüzden, onlar vakit geçirmeden çeşitli entrikalara başvurdular. Önce korporasyonun mali durumunun çok kötü olduğu, istenen artışı veremeyeceği, hükümetten de mali destek görmediği ileri sürüldü. Başbakan Margaret Thatcher "memleketin çok zor şartlar içinde bulunduğundan" dem vurarak, çelik işçilerinin istedikleri zammı karşılamanın mümkün olmadığını, bu yüzden hükümet olarak bu zama karşı çıkacaklarını belirtti. Bu durumda açıkça hem İngiliz Çelik Korporasyonu, hem de hükümet işin içinden sıyrılıp, krizin yükünü yine işçilerin sırtına nazikçe yıkmak istiyorlardı. Fakat işçiler bunu kabullenmediler.

Bu durumda, emperyalist burjuvazi çelik ihtiyacını karşılayabilmek için özel sektöre başvurdu ve üretimin artırılmasını istedi. Bu arada özel sektörde ülkenin ihtiyacını uzun süre karşılayabilecek stokların bulunduğu yollu propagandayla grevi kırmak istedi. İşçiler bunu da yutmadı. Özel sektörde çalışan çelik işçilerine de, grevci işçileri destekleme grevi yapmaya çağırdı. Özel sektördeki işçiler bu çağırıya uyarak, Ocak ortasında greve gittiler. Bu, emperyalist burjuvazinin yarasına tuz-biber ekti. Beyinlerinden vurulmuşa döndüler.

Ağızlarından bir an bile düşürmedikleri demokrasi havariliğini hemen bir kenara fırlatarak, İngiltere işçi sınıfının çok eskilere dayanan şanlı mücadeleleri sonucu söke söke aldığı demokratik haklara karşı açıktan saldırıya geçtiler. Bunun için de devlet aygıtını bir kez daha kullandılar.

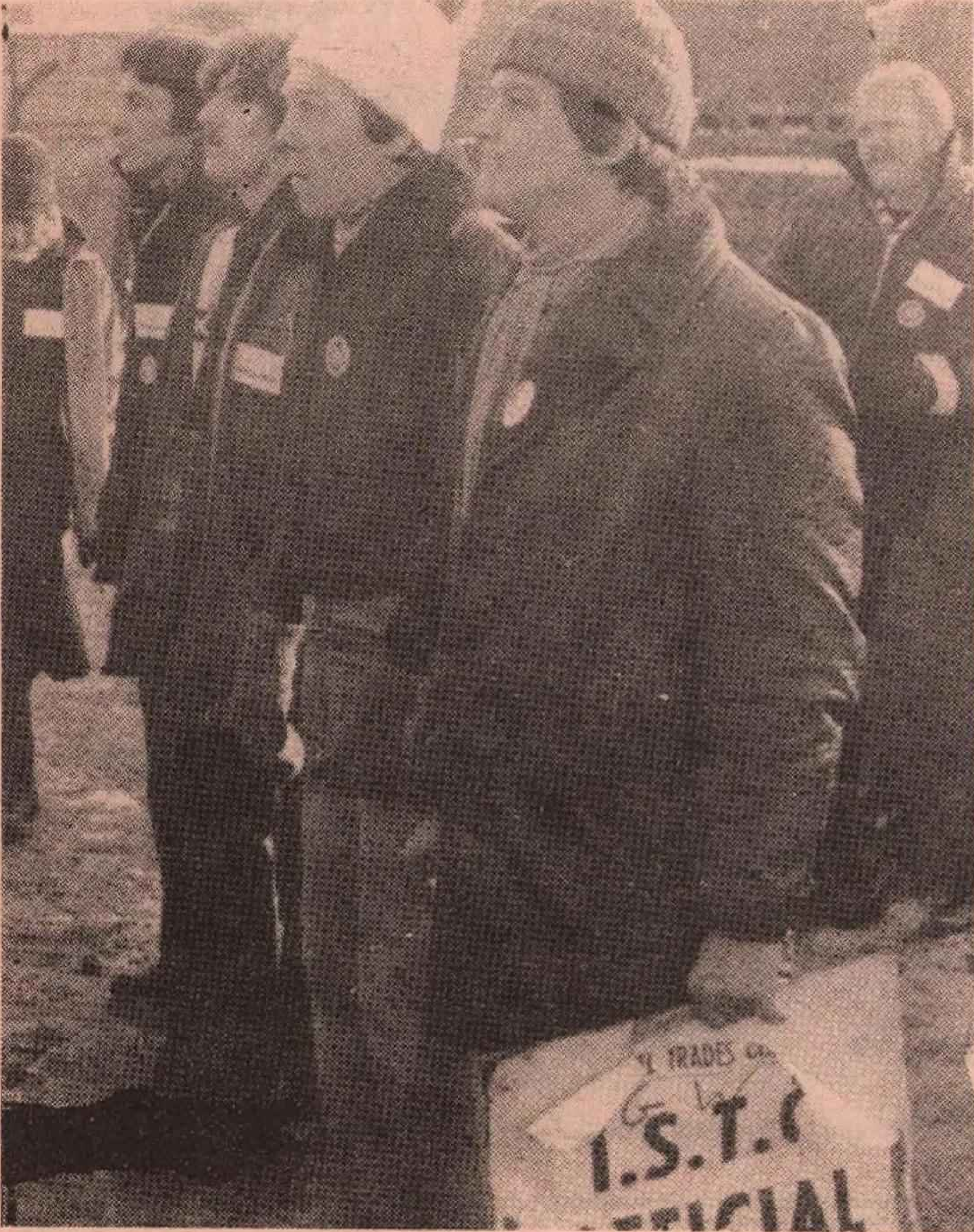
Hemen İngiliz Yüksek Mahkemesinden bir karar çıkararak, özel sektörde uygulanan grevin kanunsuz olduğunu ilan ettiler. İşçileri işlerine dönmeye zorladılar. Dönmedikleri takdirde, kanunsuz bir iş yapmış olacakları ve ağır cezalara çarptırılacakları yollu tehditler savurdular.

Zorunlu olarak işlerine dönen işçiler, bununla da kalmayıp, mahkemeye başvurdular. Kamuoyunda büyük bir tepki gören bu yasaklama kararını mahkeme geri çekmek zorunda kaldı. Özel sektörde de grevin kanuni ve işçilerin bir hakkı olduğu yolunda karar aldı.

İngiliz emperyalist burjuvazisinin krizi derinleştikçe, işçilerin demokratik haklarına karşı giriştiği saldırılar da artıyor. Çelik grevinin gündeme gelmesiyle birlikte, uzun süredir çıkarmak istedikleri bir yasa tasarısını da gündeme getirdiler. Greve gidilen fabrikaların önünde işçiler grev gözcülüğü yaparak, fabrikaya mal, vs. giriş-çıkışını önlüyorlardı. Çoğu zaman da grevdeki bir fabrikaya, başka fabrikalardan işçiler de gelerek, gözcülük yapıyorlardı. Böylece hem fabrikaya giriş-çıkış daha iyi kontrol ediliyor, hem de her fırsatta, fabrikaya giriş-çıkışı sağlamak için gözcülere saldırmak üzere aç kurtlar gibi bekleyen polisin işi zorlaşıyordu. İşte iş

çilerin başka fabrikalara gidip grev gözcü lüğü yapmalarını önlemek için parlamentoya sunulan yasa tasarısının parlamentodan bir an önce geçmesini sağlamak için hummalı bir faaliyet başladı. Birkaç hafta sonra bu tasarı parlamentoda oylanacak, büyük bir ihtimalle de geçecek.

Bu arada son günlerde İngiliz emperya - list burjuvazisinin bir "ayıbı"(!) daha ortaya çıktı. "Scotland Yard" adlı ünlü İngiliz polis örgütünün, Posta İdaresi ile birlikte, çok sayıda telefonu dinlediği açıklandı. Bu iş için Londra'da kullanılan 5-6 katlı büyük bir bina ortaya çıktı. "Posta İdaresi Araştırma Merkezi" adı altında kullanılan bu bina, en modern bilgisayarlar ve dinleme aletleri ile donatılmış ve aynı anda 1000'den fazla telefonu dinleme kapasitesine sahip. Dinlenen konuşmalar bilgisayarlarla anında yazılı hale getirilerek gerekli yerlere ulaştırılıyor. Burjuvazi çürümüş ve kokuşmuşluğunun bir ifadesi olan bu "yüzkızartıcı"(!) durumu haklı göstere - bilmek için, devlet güvenliğini korumak ve özellikle de son günlerde çok artan "terörizmi" önlemek için, İçişleri Bakanlığının bilgisi ve izni dahilinde bazı telefonla - rın dinlendiğini, bakanlığın bilgisi ve izni olmadan hiçbir telefonun dinlenemeyeceğini "itiraf etmek"(!) zorunda kaldı. Resmen açıklananların dışında çok sayıda telefonun dinlendiği de gerçek.

İşte burjuvazi son çelik grevinde de bir çok yöntemin yanısıra telefon dinleme yöntemini de kullanarak, grevleri etkisiz hale getirmeye çalışmıştır. Dört Şubat 1980 tarihli "Guardian" gazetesinin yazdığına göre, Demir ve Çelik İşçileri Konfederasyonu Rotherham kentindeki grevlerin yönlendirildiği merkezin telefonlarının dinlendiğini öne sürmüştür. "Grev Gözcülüğü Kontrol Görevlisi"nin yaptığı açıklamaya göre, bir bölgedeki çelik depolarından birine grev gözcüleri gönderilmesi kararlaştırıldığında, polis, daha Konfederasyon üyesi işçiler depoya ulaşmadan sözkonusu yere varmıştır. Halbuki gözcü gönderme işi sadece üç kişi arasında ayarlanmıştı ve başka bilen de yoktu.

Bunun üzerine grev gözcüleri telefonların dinlenip dinlenmediğini anlamak için bir oyuna başvurmuşlardır. İşçiler merkeze telefon edip, bir fabrikaya gönderilebildiği kadar çok sayıda grev gözcüsü gönderilmesini istemişlerdir. Telefon edildikten 4 dakika sonra, sözü edilen fabrikaya polisler ulaşmıştır.

Bunlar da gösteriyor ki emperyalist burjuvazi, sarı sendikacıların denetiminde de olsa işçilerin her türlü hareketinden bir öcü gibi korkmaktadır. Korkmakta haklıdırlarda. Çünkü sonlarını getirecek olan bu işçilerdir. Bu yüzden her türlü işçi hareketini durdurabilmek ve siyasi içerik kazanmasını önleyebilmek için her türlü yola başvurmaktadırlar.

Şu anda grev sürmektedir. Fakat, emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı arasındaki ajanları durumunda olan "Trade-union" liderleri, tabanın zorlamasıyla yürüttükleri bu grevleri satmak ve işçileri burjuvaziyle uzlaştırmak için çabalarını yoğunlaştırdılar. Grevin uzamasını kendilerinin de istemediği, fakat uzlaşma için karşı tarafın da tavizler vermesi gerektiği, vb. yollu demeçler veriyorlar. Grevci işçilerin taleplari üzerinde pazarlığa oturmak için uygun anı bekliyorlar. Büyük bir ihtimalle yakında anlaşma sağlanacak ve işçiler birçok tavizler vererek, işlerine dönmek zorunda kalacaklardır. Grevler doğru bir önderlik altında yönlendirilmedikçe ve sendikalara devrimci bir içerik kazandırılmadıkça, bu ve bunun gibi daha nice grevler eninde sonunda burjuvaziye satılmaya mahkumdur.

İngiltere işçi sınıfının mücadelesini kendi eline alacağı ve İngiliz emperyalist burjuvazisini alaşağı edeceği günler de gelecektir.

YURTDIŞINDA FAŞİST SALDIRILAR

PARİS

Amerikan emperyalizminin sadık uşağı MHP'nin komandoları yurtdışında da saldırılarını sürdürüyorlar. 14 Aralık Cuma gecesi Paris'te bu faşist beslemeler ilericilere, devrimcilere karşı bıçaklı-silahlı bir saldırı düzenlediler. Bu saldırı sonucu 7 Türkiyeli yurtsever ve 2 Fransız birçok yerlerinden yaralandılar.

Hitler takipçisi MHP'li faşistler örgütlenmelerini pekiştirmek, faşist ideolojilerinin propagandasını yapmak için 15 Aralık Cumartesi günü "milli birlik günü" adı altında bir toplantı düzenlemek istediler.

Biz FTED (Fransa Türkiyeli Emekçiler Derneği) ve TÖK/YD üyesi FTÖB bu toplantıyı protesto ederek, faşistlerin yüzünü en geniş kitleye açıklamak ve teşhir etmek için girişimlerde bulunduk. Fransızca ve Türkçe bildiri çıkararak bunları dağıttık ve toplantının yapılacağı sinema idaresine giderek bunların niteliklerini açıkladık. Bu girişimlerimiz sonucu sinema idaresi salonu kiralamaktan vazgeçti. Bunun üzerine bir grup faşist sinema idaresine gelerek birsürü tehdit savurdular, ama sökmedi. Bu yeminli halk düşmanları bir salon daha kiralamaya çalıştılar. Bu salonu da buldular. Bizler bu salonu da iptal ettirmeye çalıştık. Bu gecenin protestosunu, Türkiye'deki faşist katliamların protestosuyla birleştirerek yürüyüş için girişimlerde bulunduk. Bu yürüyüşe Fransız polisi müsaade etmedi. Yine faşistlerin Fransa çapında federasyonlaşma girişimlerini Türkiye'de faşist katliamlara katılanların buraya gelmesi ve korunması meselesini, saldırıların burada da sistemleşmesi durumunu polise belirterek, bu toplantıya karşı tavır alması için zorladık. Polis geceyi iptal ettiğini belirtti ama nasıl gerekçelendirdiğini söylemedi. Bunun üzerine bizler şüphe ile hareket etmeye başladık, işin aslını öğrenmek, toplantının yapılacağı yeri kontrol etmek için salonun bulunduğu yere gittik. Burada daha önce pusuya yatan faşistlerin kalleşçe saldırısıyla karşılaştık. Bunun sonucu olarakta ilerici-devrimci hareket geçici olarak zarar gördü.

Bu zararın ortaya çıkmasında ilericilerin, devrimcilerin hatalarının da etkisi vardır. Toplantının olacağı yere gidişte böyle bir planlı saldırı ihtimali düşünülmeden gidildiğinden, savunmasız durumda olan arkadaşların zarar görmeleri kolay olmuştur. Bizce bunun esas sebebi düşmanı küçük görmek, kendi gücümüzü abartmak anlayışıdır.

Faşist AP'nin hükümette olduğu günümüzde halka ve devrimcilere yönelik sivil ve resmi faşist güçler tarafından saldırıların, katliamların yoğunlaşacağının bilincinde olalım.

Bunun için her türlü faşist örgütlenmeye ve saldırılara karşı duralım!

Sivil ve resmi cinayet şebekelerinin, bunların yurtdışındaki uzantılarının dağıtılması ve kapatılması, sıkıyönetimin kaldırılması için yürütülen mücadeleye omuz verelim!

Ancak tüm bunların olması Demokratik Halk Devrimi mücadelesine ve onun başarıyla sonuçlanmasına bağlı bir mesele olduğunu aklımızdan çıkarmayalım.

Halkımız faşist katillerden hesap soracak, Demokratik Halk Devrimiyle komprador patron ve ağaların düzenini yerle bir edecektir.

SCHÖMBERG

Ondokuz Ocak 1980 Cumartesi günü Balingen kasabasında Türk filmi oynatılan bir sinemanın önünde, MHP'li faşistleri teşhire yönelik bir bildiri dağıtan ATİF üyesi Schömberg ve Çevresi Türk İşçileri Cemiyeti üyeleri MHP'li faşistlerin saldırısına uğradılar. Bu saldırıda 2 arkadaşımız yaralandı. Buna rağmen, Batı Alman polisi önce Schömberg derneğinden 35-40 kişiyi gözaltına aldı, sonra 11 arkadaşımızı tutuklayıp ayrı ayrı cezaevlerine gönderdi.

Batı Berlin'de MHP ve MSP'li faşistlerin bir öğretmeni öldürmesinden sonra, kamuoyunda oluşan tepkiden yararlanan Batı Alman emperyalistleri "aşırı uçlara" bağlı örgütlerin kapatılması demagojisi altında, esas olarak devrimci kuruluşlara saldırmaktadır.

Schömberg'de ve daha önceleri Stuttgart, Nurnberg, Duisburg, Batı Berlin'de defalarca saldırıya uğramamıza rağmen, batı Alman polisi suçlular rahatça ortada dolaşırken, üyelerimizi, ATİF üyelerini tutukladılar. Her seferinde demokratik kitle derneklerimiz "terörist örgütler" olarak gösterilmeye çalışıldı. Son olayda da 11 arkadaşımı-

zın tutuklanmaları ve cezaevine konmaları, bundan ayrı bir şey değildir. Amaç tüm anti-faşist/anti-emperyalist teşkilatları, ama özellikle de ATİF ve ATÖF'ü yasaklaya - bilmektir.

Hakim sınıfların sözcülüğünü burada da sürdüren, yurtdışındaki Türkiyeli işçile - rin, öğrencilerin ve her yaştan gencin bilincini köreltmek için gönüllü çalışan"Hürriyet" gazetesi, Bonn'dan Batı Berlin'e Bundesverfassungschutz(Anayasayı Koruma Örgütü'nün) çok sayıda dedektif gönderdiğini ve 6 ay sürecek olan "Türk örgütlerinin de netimi"ne başlandığını yazıyor. Bu haberin anlamı; demokratik kitle teşkilatlarının ka patılabilmesi için sahneye konulacak olan, teşkilatlarımıza karşı bir dizi provokas - yon, saldırı, ev aramaları, tutuklamalar , vs.nin açık ilanıdır.

Bu saldırılara karşı göğüs gerelim. Tutuklu bulunan arkadaşlarımızın hukuki işlemleri için gerekli olan parayı karşılamak için açılan bağış kampanyasına katılalım. Protesto telgrafları ve telefonları gönderelim.

MÜCADELEMİZ DURDURULAMAZ
DEVRİM ATEŞİMİZ SÖNDÜRÜLEMEZ !

Bağış hesabı

Rechtshilfe Hacı Traş
KONTO NO: 35 55 47
7464 SCHOMBERG GENOSSENSCHAFT

TÖK/YD KURULUŞ KONGRESİ BELGELERİ ÇIKTI

TÖK/YD EYLEMLERİNE

KATIL,

DESTEKLE,

PROPAGANDASINI YAP!

B. BERLİN

Türkiye'de faşist saldırıların yoğunlaşmasına paralel olarak, yurtdışında da faşistlerin saldırıları arttı. Bu saldırılardan birisi de 5 Ocak'ta Batı Berlin'de yaşandı.MHP, MSP'li faşistler Celalettin Kesim adında bir öğretmeni öldürdüler. Aynı olayda 20den fazla kişi de yaralandı.

Celalettin Kesim "Türk Merkez" adlı kuruluşun sekreteriydi. "Türk Merkez" Rus sos - yal emperyalizminin uşakları tarafından yönlendirilmektedir. Bu kuruluş, her ne kadar ülkemiz somutunda bugünkü faşist yönetime , özellikle de Amerikancı faşist AP hükümetine karşı çıksa da, onlar özünde devrime ve devrimcilere daha da düşmandırlar. Uluslararası alanda ise "Türk Merkez" Rus sosyal emperyalizminin borazancılığını yapmaktadır.

Bunlar Sovyetler Birliği'nin emperyalist talan ve çıkarlarını, başta işçi sınıfı olmak üzere halkın mücadelesinin önüne çıkarmaktadırlar. Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalinin ardından, Afganistan'da "devrim" olduğunun yaygarasını koparmakta - dırlar.

Humeyni konusunda az çok anlaşabilen sosyal faşistler, MHP ve MSP'li faşistlerin en yoğun olduğu yerlerde bile birkaç kişi ile rahatlıkla gazetelerini satabilmekteydiler. Afganistan işgali gündeme geldiğinde,faşistler ile sosyal faşistlerin arası açıldı.MSP ve MHP'li faşistler Rus sosyal emperyalizminin uşaklarını tümüyle düşman görmeye başladı. Faşistler sözde "komünist" Rus sosyal emperyalizminin uşaklarına saldırdı. Siyasi ge

lişmenin bu noktası C. Kesim'in öldürülme - sinde önemli rol oynadı.

C. Kesim'in öldürülmesi ve saldırı, açık tır ki Batı Alman emperyalizminin bilgisi da hilinde gelişmiştir. Öldürülme olayına olma sa bile, en azından saldırıya göz yumulmuş- tur. Polis telsizinden yapılan konuşmalar bu nu kanıtlamaktadır. Olayın yakınından geçen polis arabası da, telsizle bildirilerek ora dan uzaklaştırılmıştır. Yine olay yerinde o lup da olaya tanık olan sivil polisler, mü- dahale etmemişlerdir. Batı Alman emperyaliz mi şu veya bu saldırılar temelinde bir kamu oyu yaratmak ve ilerici-devrimci örgütleri yasaklama çabası içerisindedir. İlerici der nekleri kapatmak ve örgüt temsilcilerini sı nırdışı etmek için planlar yapmaktadır. Bu- günden buna zemin hazırlanmaktadır. Batı Al man emperyalizminin saldırılarına karşı uya nık olalım. Türk faşistleri ile Batı Alman emperyalizminin işbirliğini teşhir edelim.

Rus sosyal emperyalizminin uşakları C.Ke sim'in öldürülmesinden sonra bir yürüyüş dü zenledi. Bu yürüyüşe sözde sosyal emperya - lizme karşı olduğunu söyleyen Batı Alman pro letaryasının "öncü örgütü" AKP/ML'nin önder liğinde ve içinde Halkın Kurtuluşu'nun da bu lunduğu "Özgürlük, demokrasi, refah ve barış için HALK CEPHESİ" de katıldı. AKP/ML ve HK sosyal faşistlerin yürüyüşü öncesi bir mi- ting düzenledi. Ardından da kitlesini (100'e yakın) sosyal faşistlerin yürüyüşüne kattı. Halkın Kurtuluşu'ndan sosyal emperyalizm ve sosyal faşizme ilişkin tek kelime bile duy- mak mümkün değildi. Çıkardıkları bildiri de aynı şekilde idi. Evet !.. Cinayeti işleyen faşistlerdi. Öldürülen Rus sosyal emperya - lizminin şu veya bu ölçüdeki uşaklarından bi riydi. Fakat bu durum; faşistler ile sosyal faşistler arasındaki çelişmeyi derinleşti - ren Rus sosyal emperyalizminin Afganistan işgali, cinayetin gündeme gelmesinde önemli bir etken iken, tek yanlılığı beraberinde ge tirmez. MHP ve MSP'li faşistlerin saldırıla rı protesto edilirken, Rus sosyal emperya - listlerinin gerçek yüzleri de sergilenmek zo rundadır. Rus sosyal emperyalizminin, ABD ve diğer emperyalist güçlerden ve uşaklarının da birbirlerinden özde farkı yoktur. İşte H K'nun unuttuğu ve etrafında toparladığı bir avuç kitlesine unutturmak istediği de bu an- layıştır. Bu bir tehlikedir. Kitleler içeri sinde ideolojik ve siyasi ayrılıkların hası raltı edilerek, birlik (hem de sosyal faşist lerle birlik(!)) anlayışının öne çıkarılması dır. Siyasi anlayışların sınırlandırılabile ceğinin yayılmasıdır. Duygusallığa kapıla - rak sosyal faşistlerin kuyruğuna takılmak - tır.

Sosyal faşistler çıkardıkları bildiride, ".... ne MHP'lisi ne MSP'lisi ne Mao'cusu , hiçbir gerici, hiçbir faşist saldırı ...." sözcükleri ile Mao'cu adını verdikleri dev- rimcileri, MHP ve MSP'li faşistler ile aynı kefeye koymaktadırlar. Bu hepimiz tarafın - dan daha önceden de bilinen bir gerçektir. Sosyal faşistler Rus sosyal emperyalizmine karşı çıkan devrimcileri Mao'cu olarak nite lendirmektedir. AKP/ML ve HK da yürüyüşte başlarını önlerine eğerek yürümüşlerdir.Sos yal faşistlerin Rus sosyal emperyalizmine karşı çıkan devrimcilere küfürleri karşısın da suskunluğu tercih ettiler. Suskunlukla em peryalizme karşı çıkılamaz.

Batı Almanya somutunda, C. Kesim'in öldü rülmesi ve diğer faşist saldırılarda Batı Al man emperyalizminin önemli bir payı vardır. Batı Alman emperyalizmine karşı tavır takın mayan HK'nun anti-faşist mücadelesi güdük - tür. Anti-faşist mücadele "savaş istemiyo - ruz, faşizm istemiyoruz" demekle olmaz. Fa- şizm emperyalizmin bir olgusudur. Faşizm em peryalist burjuvazinin siyasi eğilimidir. Her türden emperyalizme karşı olmadan, anti faşist mücadele güdük olmak zorundadır. Bu tesbit, kendi burjuvazisine karşı çıkmaktan vebadan korkarcasına çekinen AKP/ML için da ha da geçerlidir.

Yürüyüş, anti-faşist/anti-emperyalist mü cadelenin tek biçimi değildir. Ve de anlayış larımızın kitlelere ulaştırılmasının tek a- racı değildir. Eğer yürüyüş, doğrudan sosyal faşistlerin kontrolünde ise, bu yürüyüşe ka tılmak sosyal faşistlerin saflarını güçlen- dirmekten öte gitmez. Bu anlamda, olay kar- şısında takınılması gereken tavır, yürüyüşe katılmadan da, kitlelere daha değişik yollar la da iletilebilir. Olayın siyasi kökleri ü zerinde durulabilir ve çıkarılması gereken dersler özetlenebilir. Biz bu yürüyüşe ka- tılmayı doğru bulmuyoruz. HK saflarındaki devrim isteyen unsurları da bu konuda uyar- mak istiyoruz.

- KAHROLSUN FAŞİZM/SOSYAL FAŞİZM !
- KAHROLSUN EMPERYALİZM/SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK !
- KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ !

FAŞİST EĞİTİM SİSTEMİ ve ÜSS

Bu yılki Üniversitelerarası seçme sınavı (Ü.S.S) 13-Haziran-1980'de yapılacak.

14-28 Ocak tarihleri arasında,yaklaşık 480 bin kişi üniversitelerarası seçme sınavına girmek için başvurdu.Yıldan yıla aritmetik değil,geometrik olarak artan başvuru sayısı,egemen sınıfları içinde bulundukları bu eğitim çıkmazında,daha başvuru sırasında eleme yapmak zorunda(!) bıraktı.

Ü.S.S.Komisyonu başvuru tarihlerini,başlama tarihinden çok kısa bir zaman önce(1-2 gün) açıklamakla ilk elemelere başladı. Başvuru tarihleri arasında orta eğitimdeki okulların kapalı olması,bu okullardan broşür almada çıkan zorluklar,"eleme işleminin" diğer yöntemleri olarak göze çarptı. Bütün bunlara bir de,sayfa sayısı her yıl artan "açıklayıcı(!)broşürün" anlaşılıp, doğru doldurulması gerekliliği eklenince, daha işin başında elenen öğrenci sayısı oldukça kabarık oldu.

Bu elemeleri geçen öğrencilerden,sadece 40-50 bini "Üniversiteli" olabilecek.Başka bir deyimle;sınava giren her 10 kişiden sadece li,üniversiteye girebilecek.Diğer 9u ise,başarı dereceleri ne olursa olsun,sokağa atılacaklar.

Sokağa atılacak olan bu öğrencileri belirleyen önemli bir etken;gördükleri eğitimdeki "farklılık" olacaktır.Bugün ülkemizde sürdürülen eğitimde "eşitlik" kavramının varlığından söz etmek olanaksızdır. Bölgeden bölgeye,şehirden şehire,hatta okuldan okula görülen bu farklılık;onbinlerce öğrencinin yaşamını olumsuz yönde etkilemektedir.Bugün Doğu Anadolu bölgesi ile Marmara bölgesi,Ağrı ile Ankara,klasik lise ile özel liselerde verilen eğitim arasında büyük farklar görülmektedir.Öğretmen yokluğu ve boşa geçen ders saatlari,eğitim aracı eksikliği yapılamayan "pratik uygulama,kitap yokluğu dolayısıyla yetersiz kalan eğitim,başlıca farklılıklar olarak göze çarpmaktadır.

Ayrıca;bütün bu kargaşa arasında, sınav tüccarlığı yapan dershaneler de önemli etken olmaktadırlar.Özellikle,"Genel yetenek konusunda" işin üçkağıtçılığını ve püf noktasını verebilen bu dershanelerden öğrenciler,ancak ekonomik güçleri oranında yararlanabilmektedirler.Bu dershaneler, sahtekarlık ve soygun kaynağı olarak eğitim tüccarlığı yapmaktadırlar.

Ü.S.S Komisyonu başkanı Altan Günalp'ın söylediğine göre;bütün bu farklılıklar ve elemelere rağmen yüksek öğrenime hak kazanan kişilerden ancak ve ancak 4-5 bin kadarı kazandığı yerden memnun olacaktır. Yani;35 bin kişi,istemediği bir alanda,istemediği bir okulda eğitim görecek,başarılı olup,mezun olacak ve ülkesine yararlı olacağı(!)bir alanda çalışmaya başlayacaktır.Tabii iş bulabilirse...

İşte bu noktada,Üniversite mezununun istihdamı konusunda bir acı gerçek daha karşımıza çıkmaktadır.Bugün Radyo-Televizyon eğitimi görmüş olup TRT yerine PTT'de çalışan,Ziraat Fakültesi mezunu olup,TRT'de çalışan birçok kişi vardır.Üstelik bu konuda tek örnek bu olmayıp,buna benzeyen şekilde ilgisiz eğitimleri görüp,ilgisiz yerlerde çalışan mezun sayısı oldukça fazladır.Böyle olmasına karşın,hangi alanda olursa olsun,"iş bulabilme" başarısını göstermek büyük şans olarak nitelendirilmektedir.Çünkü Üniversiteden yeni mezun olmuş bir kişi,askerlik görevi için başvurduğu zaman,3-4 sene sonrası için karar aldırabilmektedir.Oysa birçok kurum askerlik yapmayan kişiyi işe girmek için açtığı sınava bile almamaktadır.Hal böyle olunca da,eş dost,dayı amca ilişkileri iş bulma konusunda ön plana çıkmaktadır.

Üniversiteye girme sorunu her yıl büyüyerek çıkmaktadır karşımıza.Ve egemen sınıfların sömürü düzeni,buna bağlı olarak da faşist eğitim sistemi varolduğu sürece sorun her yıl daha da büyüyecek,yeni sorunlar doğuracaktır.

Ve bu düzende Üniversiteler,mezun ama bilgisiz,işsiz gençler üretmeye yarayan kurumlar olmaktan öteye gidemeyeceklerdir.

Ü.S.S KALDIRILMALIDIR!

ÖZEL DERSHANELERDEKİ EĞİTİM TÜCCARLIĞINA HAYIR!

KAHROLSUN FAŞİST EĞİTİM SİSTEMİ!

TÜRKLER

Değerli okurlarımız,

İşlediğimiz konunun, yani ulusların tari hi gelişimlerinin doğru anlaşılması ve yo - rumlanması için bir önceki sayıda anlatılan bilimsel ulus anlayışını gözönünde bulundur mak gerekir. Aksi takdirde, zaten yıllardan beri verilen, verilmeye çalışılan şoven-mil liyetçi, ezen ulus şovenisti anlayışlara düş mek kaçınılmazdır. Gerek yabancı, gerek Tür kiyeli tarihçilerin bulgularından ve onla- rın dünya görüşlerinden kaynaklanan yapıtla rından sık sık aktarmalar yapacağımızdan ; tüm okurlarımızı uyarmayı, parçayı bütüne ta bi kılmaları gerektiğini bir kez daha vurgu luyoruz.

Şurası bir gerçektir ki yeryüzünde hiç- bir ırk, dil ve kültür saf değildir. Tarih- te görülen en ilkel kavim veya ırklar dahi şu veya bu ırkla ya da dille ilintilidir. A- raştırmacıların verilerine göre, tarihte saf olduğu sanılan en son ırk ve diller, Avustral ya ve Tasmanya'da yaşıyorlardı, fakat onlar da artık ortadan kalkmışlardır. Bugün dünya- da kendini kabul ettirmiş olan diller, örne ğin İngilizce veya Fransızca %60 yabancı dil lerden oluşmuşlardır. Aynı dili konuşan, ay- nı soydan gelen çeşitli uluslar olabileceği gerçeğine işaret etmek istiyoruz.

"Her parıldayan şeyin altın olmadığı", ya- ni her Türkçe konuşanın Türk olmadığı olgu- sundan yola çıkarak, şimdi Türkleri incele- meye geçebiliriz.

Botanikte bitkilerin sınıflandırılmaları gibi, insan ırkları da sınıflandırılmıştır.

İNSAN IRKLARI

Ariler ::: Hint-Avrupalılar,

Sarı ırklar ::: Mongoloidler,

Samiler,

Hamiler,

KAHROLSUN

HER TÜRDEN ŞÖVENİZM!

● Ariler: Germenler, Latinler, Slavlar, İran- lılar gibi alt gruplara bölünmekte, bu gruplar da ırklara ve onlar da kendi ara larında kavimlere bölünmektedir.

Ariler, Samiler, Mongoloidler gibi büyük bir ırklar grubuna Ural-Altay veya aynı an- lamda Turan kavimleri adı verilir. Ural-Al- tay kavimleri ikiye bölünmektedir: Ural ve- ya Fin-Ugur kavimleri ve Altay kavimleri.

Türkler bunlardan Altay kavimlerine gi - rerler. Altay kavimleri üç ırktan oluşur:Mo ğollar, Türkler ve Mançu-Tunguzlar.

Şimdi bu ırklar arasındaki ilişkiyi göre lim.

Tarihçilerin bildirdiğine göre, Türklerin en yakın akrabası Moğollardır. Tarih boyun- ca bu iki kavimin dilleri sürekli etkileşim içinde bulunmuşlardır. İki kavimin karışma- sı o derecede şiddetli olmuştur ki, Türkler Moğol mu, Moğollar Türk mü şeklindeki ikilem henüz aydınlığa kavuşturulamamıştır.

Bu durum "her parıldayan şeyi altın sa- nan" Türk şovenisti tarihçileri güç durumda bırakmıştır. "Cengiz Han Moğol mu, yoksa Türk mü ?" tartışmasını onlara bırakalım ve Türk- lerin diğer kavimlerle ilişkisine geçelim.

Yine tarihçilerin araştırmalarına göre, Mançu-Tunguzların Türklerle ilişkileri, Mo- ğollara oranla daha gevşektir.

Ural kavimleriyle Türklerin akrabalığına gelince: Türklerin bu gruptan en çok Macarlar ile kaynaşmış olduğu söylenmektedir. Türkler ile Macarların akrabalığının salt dil alış- verişi ile kalmadığı, ırk akrabalığı da ol- duğu söylenmektedir. Tarihçilere göre, Macar ca Türkçe kelimelerle doludur.

Tüm bu konular tarihçiler arasında henüz tartışma konusudur. Avrupalı tarihçiler Türk ler ile Moğolları karıştırma eğilimini, yer li tarihçiler ise ısrarla bunun karşı tezi- ni savunmaktadırlar.

● TÜRKLERİN İLK YURDU

"Modern ulus"ların hemen pek azı üzerlerin- de yaşadıkları toprakların yerli halkların- dan kurulur. Kapitalizmin şafağında başlayan ve onu izleyen uluslaşma sürecinde, birçok u lus yerli halkla ve göç dalgalarıyla birle- şerek oluşur. Örneğin, Alman ulusunu oluştu ran Germen boylarından Got soyunun doğudan, Asya içlerinden geldiği öne sürülmektedir.Bu nunla birlikte bu kesinlik kazanmış değil -

dir. Aynı şekilde Türklerin ilk yurtları hakkında çeşitli çelişkili görüşler öne sürülmektedir.

Şu andaki bulgularla Türklerin ilk yurtlarının saptanma olanağı oldukça zayıftır. İlk yurtları şurası veya burası olabilir. Görüşümüze göre bu o kadar önemli değildir.

Buna rağmen ileri sürülen görüşleri belirtmekte yarar vardır.

● "TÜRK" ADI NEREDEN GELİYOR ?

"Her parıldayan şeyi altın sanan" Türk tarihçileri, çok eski tarihlerde Türk adı taşıyan bir kavimin, hatta "ulus"un varlığını kanıtlamaya çalışıyorlar. Hatta bu yolda daha da ileri giderek, işi çocuk masallarına dönüştürüyorlar. İliğine kadar Türk şovenizmi ile dolu Türk tarihçilerinin "Türk" isminin nereden geldiği hakkında yaptıkları açıklamalardan birkaç örnek verelim.

Bu tarihçiler (t,r,k) harfleri geçen her yerde "Türk" keşfetmeye çalışırlar. Ön-Asya çivi yazısı metinlerinde görülen "Turukku"-lar bir Türk adıdır (!), dolayısıyla Türk kavimidir(!). Heredot'un Doğu kavimleri içinde saydığı "Targita"lar, ya da İskit ülkesinde belirttiği "Tyrkae"ler Türk kavimidir(!). Neden ? İsimlerin içinde (t,r,k) harfleri vardır(!). Anadolu'dan İtalya'ya giden "Etrüsk"ler Türktür(!). Neden ? "Etrüsk" isminin içinde (t,r,k) harfleri vardır(!).

Son bir örnekle Türk tarihçilerin "bilimsel tarih" anlayışlarını ortaya koyalım.

"Bilimsel" Türk tarih araştırmacılarına göre, Tevrat rivayetlerinde geçen Nuh'un oğlu Yafes'in 'Türk' adlı oğlu, Türklerin atası sayılır(!) .

Yukarıda verdiğimiz örneklerle Tarih yapmaya kalkmanın ne denli saçma olduğunu uzun uzun kanıtlamaya gerek yoktur. Cumhuriyet'ten bu yana Tarih (Türk tarihi) yapmaya kalkanların düştükleri azgın şoven — milliyetçi anlayışlara yeri geldikçe tekrar değineceğiz.

Bilimsel olgular çok eski tarihlerde aynı soydan gelen ve aynı dili konuşan toplulukların tek bir genel ad altında toplanmadıklarını, toplanamadıklarını göstermektedir. Boy ve soy toplulukları, ayrı ayrı yaşadıkları, bir devlet kurmaya gitmeden önceki dönemlerde, aynı dili konuşmalarına rağmen, ayrı ayrı adlar taşımışlardır.

Orta-Asya'da Cengiz Han öncesinde, 'Moğol' bir boyun adıdır. Moğol soyundan gelmelerine rağmen, ayrı ayrı yaşayan bu boylardan bir tanesi 'Moğol' adını taşır. Daha sonraları, 'Moğol' adı bütün boylar için kabul edilir. Daha önce bir Moğol boyu olan Tatar adı ünlüdür. Türk ve Moğol boyu, o dönemde ün yapmış olan Tatar adını kullanırlar, daha doğrusu tutarlar.

Araştırmalara göre, Çinliler ilk kez IX. yüzyılda Tatar deyimini kullanırlar. Yine aynı dönemlerde, Avrupalılar Türk ve Moğol boylarına "Tatar" derler. Avrupalılar, Cengiz imparatorluğuna Tatar imparatorluğu derler.

XIV. yüzyılda Anadolu'ya yerleşen Moğollardan Tatar diye söz edilir.

Yine bunlar gibi, 'Helen' adı tarihte yalnız bir Grek boyunun adıdır. Öteki Grek boyları Beotien, Phocien, Abend, Acheen, vb. adlar alır.

'Sloven' belli bir Slav boyunun adıdır , giderek Slavca konuşanların genel adı olur.

Bunlar gibi, 'Türk' adı da bir Türk topluluğuna verilen ad olarak 'Türk budun' diye ilk kez Göktürklerde geçer. 'Türk' adı Göktürklerin kurucusunun bir adı, lakabıdır. Giderek 'Türk budun'un adı olur.

Şunu yine belirtmekte yarar vardır. İncelememizin başında da belirttiğimiz gibi, ulus kapitalizmin bir ürünüdür. Ulus bir ırk veya aşiret topluluğu değildir. Dil, toprak, iktisadi yaşantı ve ruhi şekillenme birliği olan, tarih içinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur. Fakat şovenizm bataklığında yüzen Türk tarihçiler genellikle 'Türk budun'u "ulus" olarak ele alırlar ve Tarih bilimine "yeni" bir katkıda bulunurlar. Onların anlayışına göre "Ulus Türk ırkıyla başlar."

Oysa 'Türk budun' Türkçe konuşan Türk boylarının sadece bir kısmıdır, hepsi değil.

Örneğin, Oğuzlar, Karkıklar, Kırgızlar , Turgişler, Onoklar, vb. Türk topluluklar Türk budun değildirler; Dokuz Oğuz budun, Onok budun, vb. gibi ayrı budunlardır. Bu budunlar arasında sürekli savaşlar olmaktadır, bunlar birbirine düşman budunlardır.

Türk budun, belli bir boylar örgütlenmesine verilen addır. Budun'u teşkil eden boyların tümünün aynı soydan gelmesi ve aynı dili konuşması gerekmez. Çeşitli soylardan ve dillerden gelen boyların bir budun oluşturması çoğu kez olağan ve hatta kaçınılmazdır.

Bu nedenle 'Türk budun' deyimini "Türk ulusu" diye anlamak, tarihi anlamamak ya da bile bile tarihi çarpıtmak demektir. Güneşi balçıkla sıvamaya çalışan Türk tarihçilerin düştükleri çıkmazdır.

'Türk budun'un Türklerin genel adı haline gelmesinden sonra, Türklerin yurdu hakkında genellemeler yapılır. VI. yüzyıl Bizans kaynaklarında Orta-Asya'ya Turchia denilir. XIII. yüzyıl Kölemen devleti zamanında da Suriye ve Mısır, Türkiye diye anılır.

İslam kaynaklarına göre Turan, Türklerin ve Çinlilerin ülkesidir. Ceyhun nehriyle İran'dan ayrılır. Başka bir kaynağa göre de Volga'ya Turan ismi verilir. Daha sonraları ise Turan deyimi, sınırları belli olmayan bir coğrafi terim olarak kullanılır. Turan deyimi giderek, Pan-Türkizm/Pan-İslamizm akımı ile birlikte ideolojik bir anlam kazanır.

Yine tarihçiler 'Moğol tipi Türk' ve 'Türk tipi Moğol' gibi görüşlerle Türklerin ilk yurtlarını saptamaya çalışırlar. Günümüze kadar halkların ve toplumların birbirlerine karıştığı, birbirlerinden etkilendiği bir gerçek iken, şu veya bu tipten bahsetmek oldukça saçmadır.

Şovenist Türk tarihçilerine göre safkan (!) Türk tipi.

Anlayışımıza göre tek bir Türk tipinden bahsetmek gülünçtür.

● TÜRK DİLLERİ

Nasıl ki Fransız, İtalyan ve İspanyol dilleri, kökenleri aynı olmalarına rağmen (Latince) farklılaşmışlarsa, Türk dilleri de önemli farklılıklar gösterirler.

Türk dilinin bugün Moğol, Tunguz vb. dilleri kapsayan Altay dil ailesinden geldiği kabul edilir. M.Ö. X. yüzyıl ortalarında Altaylara kadar girdiği saptanan İran ve İskit dilleri ise Hint-Avrupa dil ailesinden sayılır. Bugünkü Tacik, Fars, Afgan, Kürt, Cemşit dilleri de bu gruba girmektedir.

Bu konu da günümüz dilbilimcileri arasında tartışma konusudur. Fakat biz Türk dilinin evrimi hakkında kısa bir açıklama yaparak bu konuyu geçebiliriz.

Türk dilleri Batı Türkçesi (Oğuz), Kuzey Türkçesi (Kıpçak), Doğu Türkçesi (Çağatay) gibi farklılaşmalar gösterir.

● TÜRKLERİN İLK YURDU SAYILAN BOZKIRLAR VE BURADAKİ DİĞER GÖÇEBE — ÇOBAN KAVİMLER

Çin sınırlarından Macaristan ovalarına kadar uzanan geniş Asya-Avrupa topraklarına bozkır denir. Türklerin dışında bu bozkırlarda çeşitli kavimler yaşamaktaydı. Eski tarihlerden itibaren buralarda yaşayan kavimlerdeki din ve kültür benzerlikleri çoğu kez kavimleri birbirinden ayırmayı güçleştirmektedir. Hatta çoğu kez dil benzerlikleri de oldukça yaygındır — çoğu kez; diyebiliriz ki, tek uğraş alanları hayvancılık olduğundan. Tüm bozkır sanatında hakim yön, çeşitli kayalara işlenen hayvan resimleridir, hayvanlar arası savaşlardır. İnsanların tek geçim kaynağı hayvancılık olduğundan, o da belli ellerde toplandığından, hayvan sahibi olma isteklerini insanlar sık sık insan-hayvan karışımı heykeller yaparak dile getirmişler ve heykeller sanatın en büyük özelliklerinden birisi haline gelmiştir.

Yine tarihçilerin bildirdiklerine göre, Hunlar ve İskitler, aralarında ırk ve dil farklılıkları olmasına rağmen, neredeyse ortak yaratılmış izlenimini veren hayvan sanatının örneklerini verirler. İnanç, yaşam biçimi ve benzeri kültürü paylaştıklarını söyleyebiliriz.

Hunlar ve İskit beyleri, öldükten sonra, sınırsız hayvanları, karıları ve hizmetçileri ile birlikte bozkır yaşantılarını sürdüreceklerine inanırlardı.

Bu görüş hemen hemen bozkırda yaşayan tüm diğer ırk ve boylar için de, yani Germenler, Slavlar ve Türkler için de geçerlidir. Örneğin Heredot'un verdiği bilğilere göre, Traklar için ölüm yoktur. Ölü büyük bir sevinçle gömülür. Zira o tanrının yanına gitmektedir. Bundan dolayı ölenin karıları arasında ölmek için çıkan rekabeti kazanan karı da büyük bir mertebeye ulaşır: "Ölmek ve kocasının yanına gömülmek." Bu inanç hemen hemen

tüm bozkır topluluklarında (İskitler, Germenler, Slavlar, Hunlar) yaygındır.

Bir İranlı tarihçiye göre, Cengiz Han öldükten sonra, soyluların ve generallerin aileleri arasından en güzel 40 kız seçilir, süslenir ve Cengiz Han'ın yanına hizmetçi olarak yollanır. Hatta Yakut Türklerinde bu geleneğin yakın çağlara kadar geldiği söylenmektedir.

Kısacası şunu söyleyebiliriz; çeşitli sınıfların varolduğu bozkırlarda bu çeşitli kavimler gibi Türk kavimlerinin egemen sınıfını oluşturanlar da öldükten sonra salt karıları değil çeşitli kıymetli eşyaları ve silahları ile mezara gömülürlerdi. Hatta yapılan kazılar neticesinde Hun mezarlarında insan fosilleriyle birlikte At fosillerine de rastlandığı olmuştur. Bu gelenek ve inançlar şu veya bu değişikliklerle Göktürklerde de vardır. Hatta en seçkin sınıfı oluşturanlar öldükten sonra mezarları başında köleleri öldürülmekteydi.

Eski Türk geleneklerini sapına kadar sürdürdüklerini iddia edenlerden sürdürenlerden bir tanesi ama tek bir tane değil II.Muradın 600 tutsak satın alıp onu babası için kurban ettiğini söyleyelim. Osmanlı tarihinde ve Cumhuriyet tarihinde de bunlara benzer olaylar sık sık görebiliriz.

Türklerde ölüleri gömmenin yanı sıra, ölüleri yakma adetinin de olduğunu tarihçiler söylemektedir. Fakat bu adet tarihi gelişim içerisinde terkedilmiştir.

Roma kaynaklarına göre eski Türkler cenaze törenlerinde, ölüye saygı için ağlarlar, (bu gelenek halen çok yaygındır. Cenaze törenlerinde en iyi ağlayan en büyük ilgiyi toplar. Ağlama yeteneği olmayan bazı kimselerin ortama kendini uydurmak için garip sesler çıkardığı gözlemlenebilir.) yüzlerini, saçlarını keserler. Göktürk cenaze törenleri de Hunlardan farksızdır. Slav ve Rus törenleri de Göktürklere benzer özellikler göstermektedir. Bozkırda yaşayan tüm topluluklarda aynı özellikler izlenebilmekteydi.

Bozkırdaki çeşitli guruplar gibi Türkler de çeşitli tanrılara inanmaktaydılar. Bu tanrıların en önemlileri yer, gök ve yeraltı tanrılarıydı. Bunun yanında kutsal saydıkları, meselâ eti yenmeyen, (At, Boğa, Keçi)gibi hayvanlardı.

Bizans kaynaklarına göre, Türkler ateşi de kutsal olarak nitelendirirler.

Tarihçilerin bildirdiklerine göre, Türk hükümdarlar belli günlerde büyük ateşler yakarlar, bu ateşe kurban kesilir, dualar yapılır. Ateşin üzerinde yükselen aleve bakarak gelecek günler yorumlanır. Kara bir alev olursa, hükümdar ölecek demektir. Kısacası bozkırda yaşayan tüm topluluklarda tanrısal inançlar büyük benzerlikler göstermektedir.

Bozkırda yaşayan tüm soylar kendilerini diğerlerinden ayırmak için birer amblem taşırlar. Her boyun bir amblemi vardır. Bunlar genellikle hayvan amblemleridir. Örneğin Göktürklerin kağanının çadırının önünde diktirdiği tuğun tepesinde bir kurtbaşı vardı. Fakat kurt amblemi sadece bir sembol idi. Ona tapılmıyor ya da önünde ulunmuyordu. Bugün Türkiye'de kurt ambleminin önünde uluyanlar, milattan önceki Göktürklerden de ilkeldirler. Bu konularda daha değişik efsanelerden de bahsedilebilinir — Göktürk -Oğuz efsaneleri gibi. Fakat kanımızca bunlar o kadar önemli değildir.

● "MODERN" TÜRK TARİHÇİLERİNE GÖRE TÜRKLER

Kapitalist üretim ilişkilerinin doğmasıyla birlikte, milliyetçilik akımları da başlar ve yaygınlaşır. Türkiye'de de bu ilişkilerin başlamasıyla birlikte çeşitli milliyetçi akımlar da başlar. Cumhuriyetle birlikte Türk milliyetçiliği zirvesine ulaşır.

Cumhuriyetten sonra Türkçülük akımının gelişmesinin, Osmanlılara bir tepki olduğunu söyleyen M.Kemal'in "sayın" tarihçisi "sayın" Prof. Afet İnan bunu şöyle anlatıyor:

" Türkler IX. yüzyılda islamlığı kabul ettikten sonra, özellikle islam tarihi

" Türkler IX. yüzyılda islamlığı kabul ettikten sonra, özellikle islam tarihi temel alınmış, islamdan önceki Türk tarihine önem verilmemiştir. Türklerin islam uygarlığına katkıları belirtilmemiştir."(D. Avcıoğlu, Türklerin Tarihi, I. Kitap)

Evet M.Kemal'in "sayın" profesörü, Türklerin islam "uygarlığına" katkıları belirtilmiyor. Çünkü IX. yüzyıllarda 'uluslar' henüz gelişmemişti, o dönemler uluslar yoktu. Soy, boy ve beylikler, derebeylikler vardı. İlişkiler bunlar arasındaki ilişkilerdi.

Başka ulusları inkâr ederek; tarihlerini, dillerini, kültürlerini yadsıyarak "Türk tarihi" yaratılamaz.

" Osmanlılar döneminde Türk milliyetçiliğini geliştirelim derken Rum, Ermeni, Arnavut, Slav milliyetçiliğini geliştirdik."

deniliyor. Onu geliştiren dar kafalı dü-

şünce tarzınız değil, kapitalist üretim i-lişkileridir.

Türk soyunun bir Bozkurt'dan türediği masalına sarılan kafatasçı faşistleri, teşhir amacıyla Uluslararası Af Örgütü tarafından hazırlanan kitabın kapağı.

● M.KEMAL'İN TARİH VE ULUS ANLAYIŞI

M.Kemal 1928'de Samsun'da bu konudaki "yaratıcılığını" şöyle dile getiriyordu:

> "Bizim ulusumuzun yaşamsal temelini düşünelim. Bu düşünce bizi elbette altı-yedi yüzyıllık Osmanlı Türklüğünden yüzlerce yıllık Selçuk Türklerine ve ondan önce, bu dönemlerin her birine denk olan BÜYÜK TÜRK ÇAĞINA KAVUŞTURUR." (Doğan Avcıoğlu, Türklerin Tarihi)

Bu tarih ve ulus anlayışından yola çıkan M.Kemal "BÜYÜK TÜRK ÇAĞI"nı aramaya koyulur. Tüm tarihçileri bu konuda seferber eder.

Batıda yazılmış olan Türklerle ilgili yazıların Türkçeye çevrilmesini emreder. Türklerin uygarlık alanındaki yapıtlarına Fransız tarihlerinde yer verilmediği görülür. Türklerden "istilacı barbar kavim" diye bahsedilmesine sinirlenen M. Kemal, yeni bir uygar Türk tarihinin yaratılması için elinden gelen hiçbir çabanın esirgenmeyeceğini bildirir.

Burada kavranması gereken nokta şudur: Köleci ve feodal bir toplum barbar da olabilir, istilacı da. Toplumların gelişmesine baktığımızda hangi kavim, hangi soy, vs. "istilacı", "barbar" değildir ?

Afet İnan, M.Kemal'den aldığı direktifle, 1930'da "Türk Ocakları Kurultayı"nda şöyle konuşur:

> "... Türk ulusunu, Türk çocuklarını yeni bir tarih yolundan yürüterek geleceğin parlak ufuklarına eriştirmek önemlidir.. ... Bence bu amacın aydınlatılması için en nurlu güneş, Türk'ün kökenini, uygarlığını, ululuğunu tanıtan tarihtir. İnsanlığın en yüksek ve ilk uygar kavimi, vatanı Altaylar ve Orta-Asya olan Türklerdir. Türk uygarlıktır, Türk tarihtir."

Bu konuşmadan sonra Türk Ocağı Türk Tarihi Kurumu oluşturulur. Kurulda kimler yoktur ki; Fransız Devriminin D'sinden haberi olmayan Fransız hayranları. Ki bunların Fransız devriminden anladıkları Fransız aydınları gibi sakal bırakmak, numaralı gözlük kullanmak, kadın-erkek ilişkilerinde de Fransız devriminden etkilenmekti.

Kadın-erkek ilişkilerinden anladıkları da emperyalizmin temsilcilerinin verdiği balolarda kadınlarla dans etmek, Fransız usulü onlarla sohbet etmekti. Fakat onların anlayamadıkları ve halen anlayamadıkları şey; Fransa'da Fransız aydınları köylüyle beraber büyük toprak sahiplerine karşı, işçiyle beraber grevlerde, ayaklanmalarda, barikat savaşlarında halkla birlikte en ön saflarda savaşıyorlardı.

Peki bizdeki "batı uygarlığının" hayranları ne yapıyorlar ? Ulus yaratma adına ulusları inkâr ediyorlar !

İşte yukarıda saydığımız "aydınlarımız" "Türk Tarihinin Ana Hatları" diye 606 sahifelik bir "yapıt" hazırlıyorlar. Bu "yapıt"ı hazırlayan komisyon içinde M.Kemal de görev alıyor. Yabancı yazarların yapıtları Türkçeye çevriliyor. Herkes işine geldiği gibi çeviriler yapmaya çalışır. Fransızcadan çevrilen "İnsanlığın Evrimi" adlı bir yapıttan, orijinali "falanca yazar bu kavime Türk derse de yanlıştır" cümlesi "falanca yazar bu kavimin Türk kökenli olduğunu belirtir" diye aktarılır. Kasıtlı çevrilen bu cümleyi kimin çevirdiği komisyonda araştırıldığında, çevirinin M.Kemal'e ait olduğu ortaya çıkar. M.Kemal komisyonu bunun böyle olması gerektiğine "ikna"(!) eder, orijinal metnin yanlış olduğunu söyler.

Hazırlanan bu "yapıt"ın amacını M. Kemal şöyle açıklar:

" Bu yapıtın amacı, yüzyıllarca çok haksız iftiralara uğramış, ilk uygarlığın kuruluşundaki hizmet ve emekleri yadsınmış Büyük Türk Ulusuna, tarihsel gerçeklere dayanan şerefli geçmişini hatırlatmaktır."

Yapılan bu "yapıt"ın arkasında, M. Kemal'in şu konuşmasına yer verilir:

" Ey Türk ulusu ! Sen yalnız yiğitlik ve savaşçılıkta değil, fikirde ve uygarlıkta da insanlığın şerefisin ... Belleğindeki binlerce ve binlerce yılın anısını taşıyan tarih, uygarlık safında layık olduğun yeri sana parmağıyla gösteriyor. Oraya yürü ve yüksel ! Bu senin için hem bir hak ve hem de görevdir." (Türk Tarihinin Ana Hatları)

M. Kemal'in yukarıdaki görüşlerine uygun olarak 4 ciltlik yeni tarih basılır, tüm liselerde okutulmaya başlanır.

Değerli okurlar,

Bu alıntıların eleştirisine bu yazı dizisinde zaman zaman yer vereceğiz. Burada şu noktayı vurgulayalım ki: bugün tüm dünyadaki Türklerin bir devlet çatısı altında toplanacağı ütopik iddiası getiriliyorsa; Türk olmayan millet ve milliyetlere milli zulüm uygulanıyorsa; çeşitli milliyetlerden halkımızın birleşmesi şoven milliyetçi duygularla engellenmeye çalışılıyorsa; sınıf savaşımı gözardı edilmeye çalışılıyorsa; "sömürgecilik teorileriyle" halkımız uyuşturulmaya çalışılıyorsa : Birlik okurları olarak biz devrimci-demokratlara düşen görev, yukarıda sıraladığımız konuların maddi temelini bulup yakalamaktır. Bizler ileriyi gören, geçmişi değerlendirebilen devrimci-demokratlar, bize "miras" diye yutturulmaya çalışılan her türlü milliyetçi akımları, şoven duyguları red edip, bunları yerle bir edelim.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

---

18. SAHİFEDEN DEVAM/ AFGANİSTAN

şı tutarlı tavır meselesidir. İşte devrimcileri, sözümona devrimcilerden ayıran en önemli kıstaslardan birisi budur.

Arkadaşlara göre biz Ethopya'da olanlara seyirci kalmışız, Eritre halkının kurtuluş hareketinin ezilmesine sesimizi çıkarmamışız. Bunlara diyecek bir tek söz var:bugüne kadar çıkan BİRLİK ve MÜCADELE sayılarına bir göz atın arkadaşlar ve eleştirilerinizi ona göre yapın, kuru sıkı atmayın.

Kardeş örgütümüz ATİF'i ve bizi bu tür ucuz demagojilerle MHP ve MSP paraleline düşürmeye kalkacağınız yerde, sizler Afganistan'daki sosyal faşist iktidarı "ilerici" göstererek, Sovyetler Birliği'nin emperyalist yüzünü kıvırtmalarla, çarpıtmalarla gizleyerek kimlerin paraleline düşüyorsunuz, ona bir bakın.

1. SAHİFEDEN DEVAM/ TÖK/YD

her arkadaş için eğitici oldu. Şimdi sorunlara daha açık bir kavrayışla yaklaşıyor, Türkiye halkının Demokratik Halk Devrimi mücadelesine daha özverili bir şekilde katkıda bulunacağımıza inanıyoruz. TÖK/YD bu haklı mücadeleye katkıda bulunacak çeşitli eylemler planlamakta. Gözleri grup çıkarları ile kararmamış devrimciler, anti-faşistler, anti emperyalistler; eylemlerimize katılın, bizi destekleyin !

BİRLİK — MÜCADELE — ZAFER ! YAŞASIN TÖK/YD !

TÜM ANTİ-FAŞİSTLER, ANTİ-EMPERYALİSTLER!

sıkı yönetime-yeni faşist baskı yasalarına-savaş kışkırtıcılığına karşı

demokratik halk devrimi mücadelesi ve devrimci hareketlerle dayanışma için

GÖREV BAŞINA!

HAMBURG, FRANKFURT, KÖLN, PARIS'TE

18-22 ŞUBAT TARİHLERİ ARASINDA

açlık grevi!

TÜRKİYE'DEKİ YOĞUN FAŞİST SALDIRILARA KARŞI!

AFGANİSTAN'IN İŞGALİNE KARŞI!

EMPERYALİZMİN İRAN DEVRİMİNE SALDIRISINA KARŞI!

FAŞİZME/SOSYAL FAŞİZME, EMPERYALİZME VE SOSYAL EMPERYALİZME KARŞI!

büyük yürüyüşe katıl!

23 ŞUBAT 1980 SAAT 10:30 KÖLN EBERTPLATZ'DA

BU ZULÜM DÜZENİ YIKILACAKTIR!

BİRLİK'İ OKU, OKUT, ELEŞTİR! YAZI GÖNDER!

BİRLİK

TÖK~YD

Üye federasyonlar:
ATÖF, BTÖF, FTÖB

FİATI: 1.50 DM, 3 Ff, 50 p, 12 Sch, 50 TL